

КАРОЛ МОРТИМЪР

НЕОБЯСНИМО ВЛЕЧЕНИЕ

Превод от английски: Гинка Стоименова, 1993

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Дошъл си просто да злорадстваш, а, Фолкън — гласът на баща ѝ беше дрезгав. — Сигурно изпитваш дяволско удоволствие да гледаш жертвите си в предсмъртната им агония.

Когато двамата мъже влязоха, тя спеше, скрита зад завесите на прозореца в кабинета на баща ѝ. Целта ѝ бе да избяга от гувернантката си Нани и нейните уроци. От училище я изпратиха вкъщи, защото стана жертва на епидемията от заушка, която порази почти половината от учениците. И сега никак не беше честно да учи у дома, нищо че се чувстваше малко по-добре. Би трябвало да има някакви предимства, когато си болен, успокояваше се тя. И затова се скри на единственото място, където Нани не би я потърсила — в кабинета на баща си. После заспа под топлите слънчеви лъчи на ведрия майски ден.

Но скоро я събуди силния, гневен глас на баща ѝ. Нещо, което рядко се бе случвало да чуе от обаятелния уравновесен мъж през деветте си години живот.

— Сам си го избра, Хауърд — мъжът, който отвърна на гневното обвинение, говореше толкова тихо, че тя едва го чу, макар думите му да звучаха твърдо.

— Какъв друг избор ми остави? — отбеляза баща ѝ. — Та ти ми отне всичко, Фолкън. Работата, домът... Но не можеш да ми отнемеш гордостта, Фолкън! Хора като теб ме подлудяват!

Първоначалното ѝ чувство за вина, задето се беше скрила тук, изчезна. На баща ѝ нямаше да се хареса да бъде подслушван, независимо дали е станало случайно, или не. И то когато разговорът е личен! Въпреки деветте си годините, разбра, че става дума за нещо изключително важно.

Имението Чалфорд — нейният единствен дом, щеше да им бъде отнет. И то от този непознат, когото дори не можеше да види добре! Беше се опитала да надникне откъм края на дългите виненочервени завеси от кадифе, ала бе прекалено изплашена, за да подаде глава

повече. Доби представа само за ръста и силата му и то каква! — която сякаш струеше от спокойствието му.

В този момент ѝ се стори, че той се обърна към нея, усетил погледа ѝ, и тя бързо се шмугна обратно зад завесата. Дъхът ѝ спря. Бе ужасена от предчувствието, че една ръка се протяга и я изправя лице в лице с неодобрението на Нани за бягството от уроците и пред възмущението на баща ѝ от нейната постъпка. А би понесла разочарованието му много по-тежко, отколкото укорите на гувернантката.

Никаква ръка обаче не се протегна и тя си пое дъх.

— Никой не те е принуждавал, Хауърд. Сам си виновен — чу отново да обвиняват баща ѝ.

— О, да, разбира се. Само дето никак не трудно за хора като теб да поставят капани за наивници като мен...

— За лакомии като теб — поправи го грубо мъжът, — които обвиняват всеки друг, но не и себе си за своите грешки!

Обзе я ярост. Как смееше той да говори така на нейния обичан татко?! Искаше да изскочи и да го изрита по крака, да поиска да се извини на най-умния и най-страхотния баща на света!

Ала преди гневът да надвие разума, баща ѝ отвърна:

— Единствената ми грешка беше, че ти се доверих! Махай се оттук, Фолкън! — гласът му беше уморен. — Чалфорд все още не е твой, не и преди... адвокатите да го потвърдят. А дотогава ти не си добре дошъл в моя дом. Сега се махай — повтори той грубо — И вземи Джанет със себе си.

Джанет?! Защо ли нейната мащеха трябваше да тръгва с този омразен човек, когото баща ѝ явно ненавиждаше? Нищо не разбираше.

— Не искам жена ти, Хауърд — изрече сурово другият мъж. — И никога не съм я искал.

— Изигра си ролята, нали? — каза баща ѝ презрително. — Е, на мен също не ми трябва.

— Това си е ваша работа. Интересува ме само...

— Знам защо си тук, Фолкън! — прекъсна го баща ѝ разгорещено. — Вече ти казах обаче, че за къщата ще трябва да почакаш. Може би ще ѝ се радваш повече всеки път, когато си спомняш как е станала твоя собственост! — чу се рязко отваряне на вратата. — Два пъти те помолих да напуснеш! Ако трябва да го

направя още веднъж, ще се обадя в полицията и ще излезеш насила. Чудя се как ли ще изглежда това в клюкарската хроника!

След откритото предизвикателство изминаха няколко дълги секунди в тишина. Неволно отново бе затаила дъх. Не разбра и половината от разговора, който случайно бе дочула, ала усети бурните чувства на баща си, когато още веднъж заповяда на Фолкън да напусне имението.

— Много добре — отстъпи мъжът и се чу как тръгна към вратата, която баща ѝ очевидно държеше все още отворена. — Предполагам, че отново ще поговорим, Хауърд, когато се почувстваш по-добре.

— Гледай в бъдеще да стоиш далеч от мен и моето семейство! — отвърна баща ѝ нервно.

Вратата се затвори и стаята се изпълни със зловеца тишина. Искаше ѝ се да изтича, да прегърне баща си и да му каже, че тя също мрази Фолкън, че не иска да ѝ отнема любимия Чалфорд, че той не бива да позволява на отвратителния Фолкън да живее тук! Но ако го направеше, щеше да се издаде, че е подслушвала. Не, по-добре да почака тук, докато той излезе от кабинета, а после тихичко ще изпълзи. Наближаваше времето за чая, така че нямаше да чака дълго — баща ѝ винаги идваше при тях да пият чай в малката дневна.

Чуваше как той отваряше и затваряше чекмеджетата на бюрото, сякаш търсеше нещо. После стана съвсем тихо. Минутите минаваха, а мускулите ѝ започнаха да се схващат от усилието да стои напълно неподвижно.

Изведнъж, когато вече ѝ се искаше да излезе и понесе последствията, без никакво предупреждение, освен може би лекото прещракване, тишината бе взривена от оглушителен изстрел.

За миг тя остана вцепенена, а после изненадата и премина в объркване. Бе познала звука, който често бе чувала, когато баща ѝ ходеше на лов. Не се съмняваше, че това бе изстрел от огнестрелно оръжие.

Внезапно се чу шум от тичащи крака и вратата на кабинета се отвори с трясък. Влязоха много хора. Разпозна гласовете на Нани, на иконома Силвестър и главната прислужница госпожа Хол. Изведнъж гласовете замряха... Сякаш очакваха баща ѝ да ги порицае, че влизат в кабинета му, без да чукат.

— По дяволите! — простена Силвестър.

Тя се учуди, че Нани не го укори за ругатнята. Старата дама, гувернантка първо на баща ѝ, сега почти бе в пенсионна възраст и вече предаваше своя остарял морал на второ поколение.

Любопитството ѝ надделя страха от порицанието. Не можеше да издържа повече и тихичко излезе от скривалището си. Пристъпи към бюрото на баща си, към което бе приковано вниманието на всички. Бяха така погълнати, че не я забелязаха.

Когато се приближи, очите ѝ се разшириха от ужас. Не вярваше на очите си. Това... Това не можеше да бъде нейният баща! Беше потресаващо! Той не приличаше на човешко същество. Ами кръвта? Мили Боже, колко много кръв имаше навсякъде!

Искаше да изкрещи, ала ужасеният ѝ вик бе заседнал в гърлото и пречеше дори да си поеме въздух...

ПЪРВА ГЛАВА

— Обличала съм вече няколко булки — Джоана ѝ поставяше воалетката с цвят на слонова кост може би за дванайсети път. — Но ти изглеждаш... Изглеждаш... — думите сякаш не ѝ достигнаха.

— Фантастично! — без да се колебае, рече Кали в момента, в който се втурна в стаята и чу последната част от разговора.

— Съвършено красива — каза Джоана сдържано. — А и воалетката допълва роклята.

— Безспорно — обади се Даян. — Чарлз ще бъде доволен — добави тя и стисна ръцете на по-възрастната жена.

— Дано е така! — изрече Джоана ядосано, докато се суетеше все още около воалетката, като търсеше идеалното ѝ положение върху блестящата като злато коса на Даян. — Поболях се!

— Тръгвай вече — предупреди я Кали, — преди Чарлз да се е побъркал.

Даян тръгна грациозно към вратата, облечена в роклята с цвят на слонова кост и с дребните перли на челото си като единствено украшение. Семплата линия на дрехата подчертаваше хубавите гърди, тъничката талия и нежните извивки на бедрата.

— Господи, щях да забравя! — Кали забърза към нея, самата тя смайващо красива в златистата си рокля — Гостът най-накрая пристигна. Казва се Рийс Фолкън — съобщението бе направено с тържествен тон заради ефекта, който този мъж предизвикваше.

Но Кали не можеше и да предположи колко силно бе въздействието му върху жената, скрита зад воалетка. Страните ѝ пребледняха, устните ѝ пресъхнаха, а в зелените очи затанцуваха яростни пламъчета.

— Бащата — продължи тя като не получи отговор от Даян — на Кристофър Фолкън. Мъжът, който цяла седмица ти изпраща червени рози с риск да изглежда досаден.

Даян преглътна трудно, като се мъчеше да запази самообладание. Беше толкова ненадейно, истински шок... Знаеше, че един ден ще го

срещне, но се надяваше тя самата да избере момента. Дори не знаеше, че са му изпратили покана. А може би не бяха или поне не по обичайния начин, защото Чарлз би я известил за такъв важен гост. Явно Рийс Фолкън бе уредил всичко в последната минута. Той беше от онези хора, които щом искат нещо, непременно го получават.

— Даян... — започна учудено Кали.

— Ще престанеш ли да задържаш момичето? — срязва я Джоана.
— Чувам, че ревюто на Чарлз отива към края си. Господ знае какво ще направи, ако Даян закъснее...

— Пази Боже булката да закъснее — отвърна Даян сухо, възвърнала самообладанието си.

Рийс Фолкън бе само един мъж и не можеше да няма някои слабости. Нима няма да открие някое от тях? Не бе ли това причината за появяването му днес? Не можеше да й стори нищо, абсолютно нищо, което да я засегне.

— Няма да остане и един неразплакан — предрече Джоана Дори жена със загрубяла душевност като нея бе трогната от изящното съвършенство на булката.

Даян й се усмихна с благодарност, преди да излезе гордо от помещението. Чу напрегнатото очакване в залата и излезе на подиума. Когато тръгна бавно по сцената, долови въздишките на възхищение. Движеше се бавно и грациозно, точно както искаше Чарлз. Внезапно тишина изпълни цялата зала и дори той, дизайнерът гений, нямаше какво друго да каже, освен да обяви:

— Божествената булка.

Цяла седмица на това модно шоу в Париж Даян представяше колекция на Чарлз с изключителен успех. Защото самата тя бе Богиня.

Всичко бе започнало като някакъв трик за привличане на вниманието между нейния агент и самата нея, когато преди четири години започна да работи като манекенка — Богинята Даян. Но тъй като направи бърз скок в кариерата си, тя просто стана известна сред колегите си и публиката като Богинята. Тази изключителна колекция, носеща нейното име, бе висока награда както за нея, така и за гениалността на Чарлз като дизайнер. Булчинската рокля трябваше да бъде гвоздеят на цялото шоу.

Ако се съдеше по смаяната публика, желаният ефект бе налице. Но в този момент Даян се интересуваше само от реакцията на мъжа,

който се бе появил на мястото си малко преди нейното излизане.

Когато манекените влизаха за секунди в гримьорната да се преоблекат, оживено коментираха този необичаен факт. Беше нечувано да остане свободно място на Парижкото модно шоу. И то точно там — в края на пътеката, по средата на реда — шокиращо и очебийно за всички! От едната страна на празния стол седеше красива червенокоса жена, а от другата — очарователна блондинка. Свободното място обаче, както каза Кали, вече бе заето. На него седеше мъж, пред когото останалите изглеждаха като джуджета.

Това бе той. Рийс Фолкън. Или просто Сокола, както го знаеха всички. Граблива птица. Колко точно! Даян разбра, че днес тя е във фокуса на присвитите му сребристи очи, които я гледаха не с възхищение, както останалата част от публиката, а с хладна преценка на развратник. Върху суровото му лице бе изписано вледеняващо задоволство.

Воалетката ѝ служеше като предпазен щит. И макар твърде тънка и прозрачна, тя ѝ даваше възможност да наблюдава спокойно всички, докато никой, включително и този сивоок дявол, не бе в състояние да надникне през нея. И това бе единственото облекчение, след като научи за неочакваното му присъствие днес. Тя знаеше защо е дошъл, знаеше, че все някога това щеше да се случи...

Бе виждала негови снимки, но те в никакъв случай не бяха обективни. Не можеха да предадат силата, която той излъчваше. Носеше ръчно ушит костюм, бяла копринена риза и елегантна вратовръзка част от официалното облекло не можеше да скрие животинската му същност на цивилизацията, носени от мъж, който живееше по свои правила.

Тъмната, леко къдрава коса бе късо подстригана, а черните вежди бяха някак високомерно извити над присвитите сребристи очи, които блестяха върху мургавата му кожа. Носът като че ли бе чупен от някой от многобройните му противници. Устните му бяха тънки, брадичката — издадена и предизвикателно повдигната. Същинска граблива птица!

Но тя нямаше намерение да става нейната следваща жертва.

Изпълни напътствията на Чарлз и се плъзна до самия край на подиума, спря за миг, за да прикове погледите върху себе си, бавно вдигна нежните си пръсти и отметна воалетката.

Под въздействието на красотата и младостта, съчетана с великолепието на дрехата, в залата избухнаха спонтанни аплодисменти. Няколко жени открито плачеха, очаровани от съвършенството.

Рийс Фолкън дори не се усмихна, лицето му не изразяваше нищо, само очите му сякаш я хипнотизираха.

Даян изобщо не се бе възгордяла от външността си. Даваше си сметка за своята изтънчена хубост. През последните няколко години лицето и тялото бяха нейна съдба, а фотографите и дизайнерите ѝ дадоха да разбере, че ще бъде популярна, докато изглежда така.

Русата, естествено вълниста коса се спускаше до кръста и обграждаше красиво лице, от което бе трудно да откъснеш поглед. Около зелените, винаги хладни очи имаше гъсти, дълги мигли, носът бе правилен, устните сочни и чувствени, брадичката малка, а кожата с цвят на магнолия. Беше като нарисувана от Рафаел. Търсеха я както фотографи, така и моделиери.

Но за Рийс Фолкън тя бе сякаш неодушевен предмет!

Даян запази спокойния, замечтано зареян вид на лицето си, както искаше Чарлз. Събра ръцете си почти като за молитва, докато вървеше. Изглеждаше като великолепна непорочна младоженка. Публиката наруши тишината с развълнувания си шепот. Всички бяха завладени от величествената красота.

Хладнокръвието ѝ леко се наруши, когато видя червенокосата дама отляво на Фолкън да се обръща към него и да му шепне, докато очите ѝ останаха приковани в Даян.

Жената бе тук от началото на ревюто. Докато говореше, сложи ръката си, облечена в червена ръкавица, върху тази на Фолкън жест, издаващ близостта им. Първият знак, че Рийс Фолкън не е сам.

Това не би трябвало да означава нищо за нея. И все пак... Рийс Фолкън бе имал много жени — беше се развел преди десет години и бе малко вероятно тази да означава за него повече, отколкото всяка друга преди нея. Ала досега Даян не се беше сетила, че той може да има любовница.

Преди да тръгне обратно по пътеката под звуците на оглушителните аплодисменти, тя огледа изпитателно жената до него. Не бе толкова млада, колкото ѝ се стори в началото. Вероятно бе към края на трийсетте си години съвсем близо до неговата възраст от

тридесет и девет. Дребничка и нежна, облечена в скъпи дрехи, които Даян веднага разпозна като бутикови.

Жената очевидно бе изтънчена дама от висшето общество, с каквито Рийс Фолкън обикновено се появяваше. Беше красива, но докато говореше с Фолкън, привличаше само част от вниманието му, защото другата бе твърдо насочена към Даян. Ето защо тя се усъмни, че тази жена ще остави следа в живота му.

В гримьорната почти не забеляза поздравленията на Джоана и останалите. Сякаш всичко беше сън. Съблече сватбената рокля и остана по бикини. Гърдите ѝ бяха едри и с розови зърна, бедрата — дълги и слаби, а тялото ѝ изглеждаше по-стегнато сега, отколкото в изисканите дрехи. Всяко нейно движение бе невероятно грациозно.

Вниманието ѝ беше привлечено от букет рози, поставен върху масичката в ъгъла на стаята днешното предложение на Крис. Картичката бе останала неотворена, тъй като букетът пристигна в най-голямата суматоха преди началото на ревюто. Тя не бързаше да отвори плика, защото знаеше, че съдържанието е както на останалите през седмицата две обикновени думи: „Омъжи се за мен“. А може би този път грешеше? Крис сигурно знае, че баща му е тук, в Париж.

Тя нахлузи бързо рокля и докато отиваше към букета, завърза колана си. Извади картичката и я прочете двете думички бяха на мястото си, но под тях бе написано: „Сокола е на лов“. И двамата знаеха кой е Сокола. Ако бе имала време да я прочете по-рано, щеше поне да е предупредена, че Рийс Фолкън е в Париж. Той вероятно знаеше за отношенията на сина си.

С нея фактът, че се намираше тук, едва ли беше случаен. Това би обяснило онзи похотлив поглед...

— Идваш ли на събирането? — изникна до нея Кали и без да се свени, опита да прочете картичката Даян бавно я смачка в ръката си. Радостната глъч около тях не стихваше, очевидно всички бяха доволни, че е свършила и последната вечер на трудната седмица.

Въпросът на Кали беше риторичен — и двете знаеха, че Даян няма да отиде.

— Ясно е, че няма да дойдеш — усмихна се Кали. — Връщаш се в хотела, за да си отспиш. А после ще се върнеш в Англия с първия полет сутринта.

Даян се усмихна на точното предположение. Тази усмивка разкри колко млада е всъщност. Работата ѝ изискваше да носи тежък грим и да демонстрира изтънчени маниери, а това добавяше години.

— Нима съм толкова предсказуема?

— Това не бива да те притеснява. То само допринася за загадъчния имидж на Богинята.

Донякъде наистина беше имидж, който тя съзнателно изграждаше. Но истината беше, че не се интересуваше от тази страна на професията си. Изкарваше си хляба като манекен, но това, според нея, не означаваше, че трябва да участва в непрекъснатите събирания.

Беше професионалист до мозъка на костите си — никога не закъсняваше, никога не подлагаше на изпитание търпението на хората, с които работеше, със своите настроения, а в същото време пазеше личния си живот в тайна. Кое не беше толкова трудно — не и когато не ходеше в обичайните клубове и ресторанти заедно с колегите си. Така не даваше храна на пресата за клюки. И хората рядко правеха връзка между младата жена, която пазарува в магазина или се разхожда в парка с Очарователната Богиня, чийто образ често красеше вестниците. Без грим, с разпусната или сплетена коса, едва двайсет и една годишна, тя почти не приличаше на красивата манекенка.

— Единственото ми желание в момента е да се наспя — усмихна се тя на Кали. Беше напълно изтощена след изминалата трескава седмица. А и появата на Рийс Фолкън бе много по-травматизираща за нервите ѝ, отколкото очакваше.

Преди да си тръгне, отиде при Чарлз. Знаеше, че тълпата го е наобиколила, за да го поздрави за успеха. Той харесваше това ласкателство не по-малко от работата.

Даян тъкмо се канеше да си тръгне, когато го видя да говори с Фолкън!

— А, Даян — усмихна ѝ се Чарлз, щом поздравленията към нея привлякоха вниманието му. Протегна ръка и я прегърна през рамене. Беше малко по-висок от нея. — Точно за теб говорехме...

И двамата мъже бяха на една възраст. Чарлз бе висок, слаб и плешив, изпълнен с бликаща енергия. Нито миг не можеше да стои спокойно — докато говореше, постоянно жестикулираше, а когато мълчеше, барабанеше с пръсти по бедрата си. Другият мъж бе пълна негова противоположност — мургав и по-висок, с едро силно тяло, но

в никакъв случай с излишни килограми. Беше завладян от някакво спокойствие, което само по себе си беше по-мощно от каквато и да е сила.

— Нима? — обърна се тя към Чарлз след хладната си преценка.

— Не е съвсем точно — отговори на въпроса ѝ Сокола. Гласът му предизвика познато болезнено туптене в стомаха ѝ. — Обсъждахме сватбената рокля, която представихте.

— Сватбената рокля? — извърна се рязко към него тя.

— Да — потвърди Чарлз, ала погледна някак озадачено към Рийс. — Макар че нямахме намерение да обсъждаме интереса ти към нея, Рийс — рече му той.

— Искам я — заяви простичко Фолкън, сякаш и за миг не се бе съмнявал, че роклята ще бъде негова.

Даян не беше ни най-малко изненадана от самоувереността му, че ще получи желаното. Онова, което я изненада, бе какво всъщност искаше този път. Сватбената рокля? Защо, по дяволите?

— Чудесно! — заяви Чарлз с очевидно задоволство. — Нямах представа, че я искаш — пусна Даян и стисна ръката на Фолкън. — За мен е удоволствие да моделирам сватбена рокля за теб... Е, не лично за теб, разбира се — засмя се той.

Чарлз бе толкова доволен, защото тази дреха щеше да бъде снимана и показвана из целия свят и щеше да му донесе световна слава и престиж. Но фактът, че щеше да има сватба, я изпълни с лоши предчувствия.

За първи път погледът ѝ се кръстоса с този на Сокола. Сякаш електрически ток разтърси тялото ѝ от силата на едва сдържаната под привидната му маска на спокойствие енергия. Отвърна ѝ с хладен, предизвикателен поглед, сякаш знаеше какво мисли и чувства тя. Невъзможно! Нямаше начин да знае!

Същинска „Ледена девица“, помисли Рийс с насмешка. Бе срещнал много жени и някои бяха хладни както тази. Но нито една не бе толкова млада и надменна. Ядосваше се на собственото си любопитство, но съжали, че не си направи труда да научи нещо повече за нея, преди да дойде тук. Знаеше само, че плановите му са осуетени от връзката ѝ с неговия син. Сега вече я видя и се убеди, че е красива и странно загадъчна. И разбра защо Крис рискуваше да навлече гнева на баща си, но да продължи да се вижда с нея.

Тази млада жена можеше да се окаже проблем с главно „П“. Господи, в това нямаше никакво съмнение!

Изпита задоволство, когато се обърна към Чарлз Оксли и видя, че той вече не докосва това изключително красиво създание. Лицето му обаче не трепна. Години наред се бе учил да крие мислите и чувствата си и вече го правеше механично. Само преди няколко минути, когато Даян бе дошла при тях, се бе запитал за сексуалните влечения на Оксли. Но когато видя как този мъж гледаше манекенката, подозренията му бързо се стопиха. Може би защото беше екзотично красива, мъжете не обръщаха толкова внимание на чувствеността ѝ.

— Не искам друга рокля, Чарлз. Искам тази, която видях днес.

— Тази ли? — Чарлз се намръщи. — Но... струва ми се, че булката би трябвало първо да я види, нали така? — опита да отклони въпроса. — Може да не е онова, което тя иска. Ще се радвам да определим деня, когато всички заедно ще можем да поговорим за това, което искаш — Явно не желаете да го засегне с отказ.

Рийс знаеше много добре защо Чарлз го усуква. Разбираше неохотата му да позволи негова рокля да бъде носена от жена, за която не е абсолютно сигурен, че ще изглежда добре в нея.

— Тя вече я видя — отвърна той сухо. — И я хареса.

Този път нямаше грешка. Застанала до Оксли, Даян не помръдна, лицето ѝ не трепна нещо необичайно за нейната възраст. Но въпреки това Рийс знаеше, че думите му са я обезпокоили, усещаше напрежението ѝ.

Тази жена искаше да обърка плановете му за Крис, но той възнамеряваше да се справи с нея при първа възможност.

Макар че ако Крис е искал само да се позабавлява, трябваше да признае, че вкусът му е добър. Тази млада манекенка, наречена Богинята, въобще не отговаряше на представата му, когато за първи път чу за връзката им. И макар да бе година-две по-голяма от Крис, създаваше впечатлението, че разликата е много повече. В същото време бе някак уязвима, което се опитваше да скрие със своята загадъчност. Странна комбинация. Определено беше интересна. Направо интригуваща! Трябваше да научи нещо повече за нея.

Не се замисли, че намира за привлекателно момичето, за което собственият му син искаше да се ожени. Крис щеше да преодолее увлечението си и да се поучи от него. Малко бяха нещата, които синът

му си беше отказвал, след като веднъж бе решил, че ги иска. И всяко нещо имаше своята цена. За цената на тази млада дама щеше да бъде женитбата... Но обичайната практика за всяка сделка беше да искаш повече, отколкото можеш да получиш...

— Поласкан съм, господин Фолкън — започна Чарлз колебливо, — че булката харесва точно тази рокля толкова много и...

— О, престани! Дамата е свикнала да получава онова, което иска.

Окли все още изглеждаше разтревожен от насоката на разговора. Очевидно търсеше начин едновременно да бъде учтив с престижния клиент и в същото време да защити професионалното си реноме.

— Ако можехме...

— Чарлз, извинявай, че те прекъсвам — леко запъхтяна, пред тях застана около четирийсетгодишна жена. Тя хвърли поглед към Фолкън и прехапа долната си устна, щом го позна. — Едгар Пул те търси.

— Ще ти се обадя след няколко дни, Чарлз — каза Рийс, — но нито аз, нито булката ще променим решението си за роклята.

Булката! Всеки път щом споменеше тази дума, Даян се дразнеше. Нямаше представа... През всички седмици, през които бяха заедно, нито веднъж не бе споменал, че баща му ще се жени. Всъщност години наред Фолкън се бе пазил от брак. Не че нямаше избор, просто беше решен да не повтаря тази грешка.

Веднъж разбрала за неизбежната женитба, Даян не се съмняваше коя ще е булката. Пред очите ѝ изплува ръката в червена ръкавица, отпусната върху тази на Рийс.

Но доколкото си я спомняше, Чарлз имаше основание да се тревожи за дрехата червенокосата бе прекалено ниска, за да предаде красотата на роклята.

Даян се обърна към Рийс Фолкън и видя, че Чарлз се отдалечава заедно с Джоана. Погледът ѝ падна върху орловия му нос. Чак тогава осъзна, че двамата са останали насаме. Сега ѝ бе нужно време да помисли как ще се отрази женитбата му върху собствените ѝ планове.

— Ако ме извините... — усмихна се тя учтиво.

— Няма.

— Моля? — премигна, смутена за миг. — Искях да кажа...

— Зная какво искате да кажете, Богиньо — произнесе той псевдонима ѝ с насмешка. — Изглежда добре си прекарвате тук.

— Ако не изпитвах удоволствие от работата си, господин Фолкън, не бих постигнала нищо.

— Звучи малко глупаво, като се има предвид какви са хонорарите на...

— Има неща по-важни от парите, господине... — млъкна изненадана, защото той избухна в подигравателен смях, който накара хората наоколо да се обърнат и зашушукат.

Как смееше да ѝ се присмива! Само заради това, че той правеше пари, а те можеха да купят дори власт властта и парите бяха боговете в неговия живот — не му даваше право да съди за всеки с цинизъм!

— Откъде, по дяволите, те е изровил Крис?

— О! — сепна се тя, най-после разбрала.

— Най-сетне включи. Играеш си със сина ми, Богиньо...

— Даян — сопна се тя ядосано. — Казвам се Даян.

— Знаех си, че Богинята е безкрайно тъпо име, с което един родител може да обремени детето си. Крис обаче настоява да те наричам така.

Синът му смяташе псевдонима ѝ за романтичен. Освен това му харесваше да го виждат с толкова известна жена. Бе излизала с него само пет-шест пъти, но се бяха натъкнали на пресата и имената им се появиха в светските хроники на жълтите вестници. Не беше чудно, че Фолкън е научил за връзката им. А и тя го искаше. Само че щеше да е по-добре, ако беше предизвестена...

— Крис е различен.

— О, да, много по-различен. Основното нещо, по което се различава от останалите хора, е, че е мой син...

— Всички си имаме недостатъци, господин Фолкън. Въпрос на възможности е да ги превъзмогнем.

За момент той изглеждаше смаян от яростната ѝ атака, сякаш не се бе натъквал на толкова явна враждебност и то от жена. Но когато първоначалната изненада премина в любопитство той забеляза на красивото ѝ, иначе бледо лице, две розови петна, признак за гняв.

— Да, така е — рече накрая той. — Но трябва да приемеш, Даян, че двамата с теб трябва да поговорим...

— Няма нужда — отвърна твърдо тя и понечи да си тръгне, но едва не извика, когато ръката му се вкопчи в китката ѝ. В очите ѝ заискри гняв и те станаха смарагдовозелени. — Пусни ръката ми, Фолкън! — нареди тя почти шепнешком.

— Не и преди да се съгласиш, че трябва да поговорим.

Сякаш не ѝ достигаше дъх и усети студ, въпреки топлината в залата. Там, където беше ръката му, кожата ѝ гореше. За момент ѝ се прииска да се съгласи, само за да я освободи. Но знаеше, че не трябва да го прави, че не бива и за миг да проявява слабост пред този мъж.

— Ако не ме пуснеш, Фолкън, ще се разкрещя! — изрече тя със спокойно безразличие. Остана доволна, че се овладя, макар да ѝ се искаше да крещи. — И ще изкрещя така, че... Благодаря — хладно каза тя, щом той освободи ръката ѝ, разбрал, че ще изпълни заканата си. — Истината е, че съм много изморена. Искам да се прибера в хотела и да се наспя...

— Кой хотел? — попита той бързо.

— „Джордж Пети“ — отвърна тя, без да се замисли и без да има някакво намерение да говори с този мъж където и да е тази вечер. — Но...

— Даян, забравила си това! — извика Кали, забързана към нея с букета в ръка, подаде ѝ цветята и се усмихна на Рийс.

— Беше много нелюбезно от моя страна — каза тя.

— Нелюбезно. Не е ли това думата, с която най-често характеризират мен? — в гласа му се долавяше нескрита ирония. — От сина ми ли са?

— Да. Стисна букета.

— Тогава ще ти се обадя утре сутринта, за да закусим заедно. Освен ако не... живееш само на салата и черно кафе, а? — вдигна въпросително вежди.

Някои от приятелите ѝ имаха проблеми със свалянето на килограми, но диета от салата и кафе беше преувеличено. Не се изненада от това, че му бяха познати проблемите на топмоделите — без съмнение е имал взаимоотношения с някои от тях.

— Едно от нещата, на които най-много се радвам, когато съм в Париж, е закуската ми с пресни кифлички и кафе със сметана.

— В такъв случай ще бъда в хотела ти в осем и трийсет. Рано ли е?

— Идеално — кимна хладно тя, защото знаеше, че по това време вече ще е на летището.

— До утре тогава — каза самодоволно той, преди да си тръгне. Защото и за миг не се усъмни, че утре, в осем и трийсет двамата ще закусват заедно.

Нахалник! Егоист! Диктатор! Нищо чудно, че Крис трудно се разбираше с него. Ако Фолкън си въобразяваше, че я е впечатлил с високомерието си, жестоко се лъжеше! Сега, след като го срещна и разговаря с него, тя го ненавиждаше още повече!

Мразеше безкрайно силно човека, който бе разорил баща ѝ, който беше направил живота му толкова непоносим, че го принуди да се самоубие...

ВТОРА ГЛАВА

Богинята... Манекенка от международна величина. Търсеха я заради неповторимата ѝ красота навсякъде по света. Пътуваше постоянно и винаги първа класа, както подобава на един от най-добре платените, разбира се, с шампанско и червени рози — любимите ѝ цветя.

Апартаментът ѝ в хотела не правеше изключение — беше красиво обзаведен, а в спалнята имаше огромно легло с балдахин. Но въпреки заобикалящото я спокойствие и въпреки изтощението си, тя лежеше с отворени очи.

Не знаеше как бе стигнала до хотела, смътно си спомняше и удобната лимузина, която Чарлз бе наел за престоя ѝ в Париж. И всичко това заради Рийс Фолкън...

Месеци наред очакваше тази среща и често мислеше за нея, ала винаги си я представяше различно.

Беше я развълнувала много повече, отколкото предполагаше. И това нямаше нищо общо с вида на Рийс Фолкън, макар и достатъчно зловещ. Не, онова, което я порази, беше гласът му. И с вързани очи можеше да го разпознае — глас, който накара баща ѝ да посегне на живота си.

Защото тя не се казваше просто Богинята. Нито Даян Ламб.

Истинското ѝ име бе Дайвиния Ламбет. Дъщеря на Хауърд Ламбет, когото Рийс Фолкън разори не без удоволствие.

Надигна се уморено от леглото, отказвайки се дори от мисълта да поспи. Копринената ѝ нощница се хлъзна по дългите загорели крака. Отиде до прозореца и се загледа в красивия Париж.

Ала нищо не видя. Беше потънала в мисли. Укори се, че тази вечер не бе успяла да се справи по-добре. Смяташе, че може да го направи, и затова не се беше отказала от приятелството си с неговия син. А в действителност се бе разтреперила като лист! Та тя бе израсла с омразата си към него, омраза, която граничеше с маниакалност.

Не само, че Фолкън бе принудил баща ѝ да посегне на живота си, макар това да бе повече от достатъчно младата Дайвиния да го намрази, но той беше отговорен и за разрушаването на онова, което бе останало след смъртта на Хауърд Ламбет.

Всичко, което притежаваха, трябваше да бъде продадено на търг, за да изплатят дълговете си. А след като Фолкън поиска тяхното имение за себе си, не остана много за продаване. Животът ѝ се бе променил безвъзвратно, безгрижното детство си беше отишло... Единствената ѝ утеха бе, че Джанет също беше загубила екстравагантния си начин на живот. След онова, което чу в разговора между баща ѝ и Рийс Фолкън за мащехата си, инстинктивно усещаше, че тази жена не заслужава да получи нищо. Беше едва деветгодишна, но успя да проумее, че мащехата ѝ бе предала съпруга си по някакъв начин. С годините разбра как Джанет е била убедена да го направи.

Младата Дайвиния презираше доведената си майка почти колкото и Рийс Фолкън.

Лошото бе, че Джанет оставаше единственият ѝ настойник. Едва деветгодишна, тя нямаше голям избор, освен да направи онова, което мащехата смяташе за добре. Ала самата Джанет бе само на двайсет и пет и със сигурност не искаше да се обремени с доведената си дъщеря. Мащехата успя да спаси в хаоса достатъчно пари, за да върне Дайвиния обратно в частното училище.

А там всички знаеха как и защо е починал баща ѝ. Останаха ѝ само няколко близки приятели. Повечето съученички я отбягваха. Сякаш фалитът на баща ѝ можеше да се отрази и на тях, като ги опетни по някакъв необясним за нея начин. Следващите осем години изминаха в мизерия, а нямаше покой, тъй като голямата част от ваканциите прекарваше в училището. Чудно ли е тогава, че в момента, в който избяга от това място, си смени името и опита да потуши мъката, като скъса всички връзки с хората от онзи период?

След шест месеца Джанет се омъжи отново, този път за италиански бизнесмен, който не се интересуваше от нейното минало. Той искаше само да има хубава съпруга, а Джанет без съмнение беше красива с дългата си пепеляворуса коса и тъмносини очи. Беше съпруга, която бизнесменът можеше да показва в обществото и която оставяше да прави каквото иска, след като и той си намира други

развлечения. Това идеално устройваше Джанет, защото тя обичаше само себе си и глезотиите, които парите на Марко ѝ осигуряваха.

Каквото и да е имало между Джанет и Рийс Фолкън, то изглежда бе приключило със смъртта на Хауърд Ламбет и Даян бе доволна — защо пък трябваше Джанет да е щастлива с убиеца на баща ѝ?

Щом се почувства по-сигурна във втория си брак, Джанет омекна към Даян и я канеше в къщата им в Италия за няколко седмици през годината. Даян все още презираше красивата си мащеха, но жадуваше да бъде по-далеч от училището, а и Марко беше чудесен човек. Както повечето италианци, той обичаше децата. За съжаление обаче Даян порасна...

Мислите ѝ рязко се отклониха от този тежък период. За всичко беше виновен Рийс Фолкън! За всичко! Ако не бе довел баща ѝ до отчаяното решение да посегне на живота си, нямаше да ѝ се случи нито едно от ужасните неща, които бе преживяла!

Ето защо, откакто се запозна с Крис, ѝ се искаше да накара Рийс Фолкън да страда по същия начин като нея... И тъй като вече го срещна, усещаше, че няма да ѝ е лесно.

Но тя трябваше да го направи. Трябваше!

— Добре, Пъдъл — тя се усмихна на лудориите на котарака, докато приготвяше храната му, а той се опитваше да я достигне. — Ето, обядът ти е сервиран — сложи купичката на теракотения под в кухнята. Постоя да го погледа как се нахвърля върху яденето, сякаш бе гладувал цял месец.

Което не беше вярно. Бе отсъствала само една седмица, а и Роджър, който живееше отсреща, се грижеше за котарака и винаги ѝ казваше, че Пъдъл яде за десет котки. Беше черен котарак, с липсваща по мистериозни причини опашка.

Винаги реагираше по един и същи начин на заминаванията ѝ — спираше да яде няколко дни, преди тя да тръгне, после се тъпчеше в нейно отсъствие, а когато се върнеше — изяждаше всичко, което му падне, дори я хапеше по краката, за да ѝ покаже, че не одобрява отсъствията ѝ.

Странно, ала котаракът винаги усещаше, че ѝ предстои пътуване. Дори когато умишлено отлагаше събирането на багажа си до последния момент. Той наистина беше рядкост — от чистокръвна порода, а също бе много умен и притежаваше силно развита интуиция.

Беше единственият компаньон, с когото Даян избра да живее в огромното си жилище, обзаведено по неин вкус.

Апартаментът имаше две спални, едната от които служеше за ателие, в което Даян се занимаваше със своето хоби — рисуването. Подът бе покрит тук-там с килимчета в светли тонове. Мебелите, колкото ги имаше, както и стените, бяха бели. Даян бе като ярко цветно петно в тази почти аскетична обстановка, облечена в светложълта фланела и многоцветен клин. Остави котарака да яде, взе чашата си и отиде в дневната.

Отпусна се в един от специалните бели фотьойли без крака и отпи глътка кафе. Затвори очи в очакване напрежението ѝ да се разсее.

Полетът от Париж рано тази сутрин беше спокоен. Малко хора разпознаха във високата жена със събрана на кок коса, облечена в бял делови костюм и бяла блуза очарователния модел Богинята. Точно както ѝ се искаше.

Но дори някой да я е познал, той е бил достатъчно учтив да не я безпокои. Напрежението ѝ бе започнало много преди да стигне до летището. Цяла нощ не бе спала, потънала в спомени, неспособна и да помисли за почивка. Присъствието на Рийс Фолкън в Париж я бе обезпокоило твърде много. Затова бе приготвила багажа си и напуснала хотела доста преди полета. После се опитваше да убие времето, като непрестанно се оглеждаше да не би Фолкън да е разбрал и да я е последвал.

Нямаше го, разбира се, но бе толкова нервна, че едва не подскочи, когато стюардесата се приближи и я попита дали иска нещо за пиене...

Отпусна се във фотьойла и затвори очи. Почиваше си за първи път от дванайсет часа насам. Заради онази среща с Рийс Фолкън. За малко да заспи, когато рязко позвъняване на вратата я накара да измрънка недоволено.

Разбира се, знаеше кой е. Кристофър, който той искаше да замине с нея в Париж, но баща му, явно нарочно, го беше изпратил по някаква работа в Америка. А и Даян му обясни, че няма да ѝ остане много време за него и той отстъпи. Червените рози, които изпращаше всеки ден, бяха неговата форма на протест. Той също би трябвало да се върне в Англия тази сутрин и сега идваше да я види и да повтори предложението си за женитба...

Въпреки всичко тя харесваше Крис. По-рано смяташе, че като единствен син на Фолкън, той също е неин враг. Но Крис нямаше нищо общо с баща си. Беше добряк по природа, а по външност приличаше на майка си — висок и рус, с тяло на атлет. Но Даян нямаше намерение да се омъжва за него.

— Топли ми мястото, Пъдъл — въздъхна тя и стана, за да отвори, а издутата от ядене котка веднага се настани на фотьойла.

Уморената ѝ усмивка за добре дошъл замръзна, щом отвори вратата и видя там не Крис, а неговия баща — Рийс Фолкън!

Той забеляза стъписването ѝ и на устните му се появи подигравателна усмивка.

— Закуската — вдигна той хартиената торба. — Казах ти, че ще закусваме заедно — мина покрай нея и без да се колебае, отиде в кухнята — вероятно следвайки мириса на кафето. Секунди по-късно му се чу шума от разопаковането на торбата.

Наистина го бе подценила! Помисли си, че като открие отсъствието ѝ от хотела, може да я последва до летището, но да я гони чак до Лондон...

Това обаче е факт, упрекна се тя. Много добре знаеше колко дързък и целеустремен можеше да бъде, щом си наумеше нещо.

Докато отиде при него, той вече бе разопаковал плика кроасани, пасти и плодове — истинска френска закуска. Този мъж не прави нищо половинчато, призна Даян — беше ѝ казал, че ще закусват заедно и го бе изпълнил. А и закуската сякаш бе изпратена от Франция. Всъщност изглежда беше направил точно това. От Крис знаеше, че баща му обикаля света със собствен самолет, така че нямаше причина да не вземе със себе си закуска от Париж.

— О, кафе! — той вдигна каничката, която Даян напълни преди минути, и наля в две чаши. — Хубаво е — добави той, след като отпи.

Даян стоеше все още стъписана, без да обели и дума. Тук бе нейното райско кътче, а този мъж бе нахлул без никакви задръжки. И при това неканен!

— Пийни си — подкани я той. — Да занесем храната в дневната. Искате ми се да се огледам по-добре.

Тя го следваше, все още като ударена от гръм. Днес Сокола бе облечен изцяло в черно риза с къс ръкав и добре прилегнал панталон, който привличаше погледа към стройните му крака. Всяка част от него

издаваше възрастта му, имаше тънки бръчици около устните и очите, а в същото време излъчваше някакъв опасен магнетизъм, който засенчваше възрастта.

— Пъдъл — накрая успя да промълви Даян, когато Рийс сложи чиниите на килимчето пред фотьойла.

— Моля? — вдигна очи към нея той.

— Така се казва котаракът — обясни тя някак нетърпеливо и си даде сметка, че се държи като идиот.

Неочакваното му появяване я бе объркало напълно, и то за втори път това бе единственото ѝ извинение за липсата на воля да се противопостави нахлуването му.

Тя е като цапардосана с мокър парцал по главата, мислеше Рийс. Не звучеше книжовно. Нито пък учтиво. Или изискано. И със сигурност не бе в стила му да говори по този начин. Но беше точната дума за физиономията, която бе направила, като го видя на вратата. А и не се справяше добре засега — промърмори само, че Пъдъл е името на котарака, който се бе проснал на един от фотьойлите. Той обаче не разбра каква е връзката на котарака с техния разговор. Освен ако си е помислила, че не го харесва, или пък е алергичен към котките. Но той харесваше котките, одобряваше чувството им за независимост и уважаваше интелигентността им. Не разбираше защо някои оприличаваха жените с котки — не бе срещнал нито една, която да притежава нещо подобно на тяхната великолепна съдържаност. Все още...

Той започна да оглежда застаналата наблизко Даян. Вече знаеше малко повече за нея, тъй като се бе обадил на своя агент Пол в момента, в който разбра, че е напуснала Париж рано сутринта, и му нареди да събере всякаква информация за модела Богинята. И през ум не му мина, че това може и да не стане — Пол беше толкова находчив, колкото и добре платен.

Когато пристигна в Лондон, Пол вече имаше две папки едната за професионалния модел Богинята, другата — лични данни за Даян Ламб. Учуди го краткостта на втората едва три странички, докато професионалната бе изпълнена със снимки и статии от вестниците за работата ѝ.

Бяха стотици, не, хиляди снимки на великолепната Богиня, които я показваха облечена в какви ли не дрехи. Но никога гола. Тя не беше

от този тип модели. И макар че от фотографиите с бански костюми Рийс можеше да прецени колко красива е фигурата ѝ, тялото ѝ си оставаше мъчително тайнствено. Тези снимки изглеждаха много по-еротични, отколкото пълната голота.

Папката с личните данни обаче беше обезсърчаваща. Липсваше и намек за детството ѝ. Но той не се интересуваше от него и това не го обезпокои. Сигурно щеше да намери нещо в миналото ѝ, с което да накара Крис да се откаже от връзката си с нея, но то не беше належащо засега.

Порасналата Даян Ламб водеше много спокоен живот — нямаше скандални любовни истории, нито такива, за които никой не знае — специално бе помолил Пол да провери. Момичето живееше спокойно, подредено и почтено. Нямаше семейство и дори приятелите ѝ не бяха много. Познанството с тази жена напомняше на клуб с ограничен достъп.

И ето че Крис, неговият своенравен, лекомислен и безотговорен син, беше допуснат в този отбран клуб. По непонятни причини фактът разгневи Рийс.

— Пъдъл обича хляб и сладкиши — нетърпеливо обясни тя.

Рийс погледна котарака, който се протегна и изправи мързеливо.

— Стой си там — подвижна Сокола. Последва кръстосване на сребристосивия и жълто-зеления погледи.

Котаракът пръв отвърна очи, отпусна се отново на огромния фотьойл, после се сгуши и заспа. Сякаш никога не се бе интересувал от храната, така изкушаващо подредена пред него. Даян го погледна недоволно заради неговата нелоялност и предпазливо седна до него, за да не го събуди.

Без тежкия грим от миналата вечер тя изглежда още по-млада, помисли Рийс. А свободно падащата фланела показваше, че носи клин не толкова за да впечатлява, колкото за удобство.

Днес Богинята изглеждаше дори по-красива, ако това изобщо бе възможно. Онази уязвимост, която той забеляза предния ден, сега бе по-очевидна и сякаш точно там се криеше нейната вътрешна сила. Наистина беше най-необикновената жена, която някога бе срещал!

— Яж — каза рязко той, като се мъчеше да превъзмогне силната привлекателност на младата жена, с която се бе запознал само за да отдалечи сина си от нея.

— Не съм котка — отвърна хладно тя.

— Много си слаба — засегна я умишлено Фолкън, като се наслаждаваше повече на отговорите ѝ, отколкото на способността ѝ да се владее. Очевидно изненадата бе ключът към успеха при нея.

Тя се усмихна и съвсем несъзнателно кръстоса крака по доста съблазнителен начин.

— Висока съм метър и осемдесет и нося четирийсети размер.

Той го знаеше от папката с данните ѝ. Знаеше също, че тежи само петдесет и осем килограма. Имаше тъмнозелени очи, оградени от черни мигли, и дълга до кръста коса, чийто цвят пресата определяше като цвят на мед.

Ала вън от обсега на прожекторите лицето ѝ бе по-младо от липсата на грим, скулите по-изпъкнали, брадичката — по-заострена, бялата ѝ шия — още по-нежна. А под широките гънки на фланелата фигурата ѝ изглеждаше направо крехка!

За Бога, та той бе дошъл, за да я откаже от Крис, а не да се интересува дали се храни достатъчно!

Какво си е намислил този мъж, чудеше се Даян.

Защо просто не кара по същество, за да приключат по-бързо. И двамата знаеха, че единствената причина за неговото присъствие тук е Крис. И всичко това бе част от игра — да приспи нейното внимание и после да забие нож в гърба ѝ, като поиска да изчезне от живота на сина му.

— Колко искаш, за да оставиш на мира? — грубо изрече той.

О! Най-после! Ала той не разбираше. Изобщо не ставаше въпрос за това „колко“ иска тя, а за нещо много по-ценно. Вече знаеше, че иначе неуязвим, Рийс Фолкън все пак има ахилесова пета — неговия син.

— Е, колко?

— Казах и по-рано, че парите не ме интересуват — отвърна тя възмутена. — Сигурно не ти се вярва, защото вода спокоен и скромен живот, но аз съм много богата благодарение на кариерата си — годините, прекарани като топмодел бяха успешни за нея и печелеше хиляди само за един ден. Нямаше нужда от парите на този мъж имаше предостатъчно средства, за да живее удобно до края на живота си, без да се налага да работи отново. И не можеше да се твърди, че това е незначително постижение, особено като се имаше предвид възрастта ѝ.

Не бе и помисляла да напуска работата, която толкова обичаше. След всички тези години ѝ беше приятно да е богатата.

— На никого никога не му стигат парите. Само най-богатите, които не познават друг начин на живот, можеха да си позволят да бъдат толкова арогантни. Рийс Фолкън очевидно не бе изпитвал нуждата да има пари, за да не се чувства задължен някому!

— Повтарям, че не желая твоите пари! — каза тя с овладян глас. Дори не би докоснала окървавените му пари!

— Тогава какво искаш? Едно момче едва на двацет, което не отговаря дори на зрелостта ти. Не мога да повярвам, че е в състояние да задоволи потребностите на жена като теб.

Тя знаеше, че я наранява умишлено и въпреки това пребледня.

— Потребности ли? Не зная...

— О, сигурен съм, че знаеш какво имам предвид — в следващия миг той се озова толкова близо до нея, че косата на слепоочието ѝ се раздвижи от дъха му.

Всяка частица на тялото ѝ протестираше ужасено, щом усети, че се кани да я целуне, секунди преди устните му да се впият диво в нейните.

Тази целувка не можеше да се сравни с нищо досега настояща, еротична и принудителна, без никаква възможност за отказ, невероятно чувствена. Устните му бавно милваха нейните.

Даян наистина опита, но не успя да се отдръпне. И точно когато си мислеше, че няма да издържи, разбра какво трябва да направи Фолкън искаше тя да му отвърне. Внезапно Даян се вкамени, ръцете ѝ увиснаха, тялото ѝ се отпусна, устните ѝ спряха да се движат.

Ала той продължи да я целува и за миг ѝ се стори, че планът ѝ няма да успее. Но после, когато бе започнало да ѝ прималява, той разбра. Устните му замръзнаха върху нейните. Отвори очи и я погледна, а тя отговори с хладно презрение. Той вдигна бавно глава и Даян видя как лицето му почервения. Стори ѝ се, че ще изгори от унижение.

Фолкън се отдалечи, изправи се и зарови пръсти в косата си в израз на едва сдържано безсилие.

Даян го погледна студено и също се изправи. Краката ѝ трепереха. Отметна косата от лицето си.

— Не си единственият, който знае как да „удовлетворява потребностите на жена като мен“! — каза тя с презрение.

Мускули нервно потрепваха под скулите му.

— Да не би да искаш да кажеш, че Крис знае?

— Не казвам нищо, Фолкън! Защото не бива да...

— Ще те унищожа!

Даян дори не трепна.

— Едва ли, Фолкън — едва ли обаче щеше да запази спокойствието си, ако не прекратеше тази среща веднага. — Крис ме помоли да се омъжа за него. А аз все още мисля.

Стори й се, че ще се нахвърли върху нея, но той само стисна юмруци.

— Мисли колкото искаш, Даян. Но те уверявам, че ти никога няма да се омъжиш за Крис!

Повече от всичко й се искаше да отвърне на предизвикателството му и веднага да заяви, че тя би се омъжила за Крис, без значение какви възражения може да има той. Беше вбесена от абсолютната му увереност. Но да отвърне на такова предизвикателство въобще не влизаше в плановете й.

— А защо не допуснеш, че може аз да не искам?

— Та той е богат! И доста представителен...

— И е твой син — каза Даян меко. — Изглежда ти харесва да ми го повтаряш.

— Няма да се ожени за жена, която не одобрявам.

Ама че нахалник!

— Ако исках да се омъжа за Крис, щях да го направя, повярвай ми. С или без одобрението ти — тихо рече тя.

— В деня, в който се ожени за теб, ще го изхвърля от работа и ще го лиша от наследство!

— За щастие аз печеля достатъчно.

— И няма да ти пука, че ще издържаш съпруга си?

— Ни най-малко — нямаше намерение да се омъжва за Крис, но не би се притеснила, ако се влюби в някой, който няма пари, и се наложи да преживяват с нейните доходи. Но този мъж не можеше дори да разбере подобни взаимоотношения. — Ако го обичам достатъчно, няма значение кой изкарва парите.

— И обичаш ли Крис толкова, че да направиш такова нещо за него? Защото, ако вие се ожените, точно това ще стане.

— Струва ми се, че говорим по принцип, господин Фолкън. А що се отнася до предложението на Крис, вече казах, че все още го обмислям.

— Ти...

— И ако реша да приема, а ти изпълниш заканите си...

— О, да, ще го направя, повярвай ми!

— В такъв случай забравяш един много важен фактор — Крис е твой син. И затова не разбирам как ще я кара без работа.

Крис бе израсъл в богато семейство, но когато решил да се занимава с бизнеса на баща си, той не го бе улеснил по никакъв начин. Трябваше да докаже себе си най-напред като асистент на един от помощниците на баща му.

С други думи, почти година бил момче за всичко. Не, тя не се съмняваше, че Крис ще издържи, защото притежаваше решимостта на баща си да успее в живота.

— Мога да гарантирам, че вие двамата няма никога повече да си намерите работа.

Тя не се съмняваше в думите му, ала това никак не я плашеше.

— Горко ти тогава, защото няма да ти го прости.

— Проклетата да си!

— Благодаря, а сега, ако ме извиниш... — тя вдигна вежди. — Крис ще е тук всеки миг и аз бих искала да изглеждам превъзходно...

Рийс Фолкън едва сдържаше гнева си. Обърна се и напусна апартамента, като затръшна вратата.

В момента, в който той излезе, тя се разтрепери. И не можеше да се овладее. Не знаеше колко често щеше да ѝ се случва това и дали щеше да се справя с подобни срещи.

Но трябваше. Трябваше!

Рийс Фолкън не можа да успокои гнева си през целия път до елегантната сграда, където на десетия етаж се намираше луксозният му апартамент. Но дълбоко в себе си съзнаваше, че следва да се сърди единствено на себе си. Мили Боже, та той ревнуваше! Ревнуваше! Той, който никога досега не бе го правил! При това ревнуваше от собствения си син заради връзката му с Даян Ламб!

ТРЕТА ГЛАВА

Тя все още не се бе успокоила, когато минути по-късно на вратата отново се позвъни. Ако Рийс Фолкън се бе върнал да продължи заплахите и злокобните си предупреждения... Но не той стоеше пред вратата.

— Крис — едва изрече тя, като се запита дали двамата мъже не са се срещнали при асансьора.

Не бе решила какво да му каже и дали да споменава идването на Рийс. Ако кажеше истината, щеше да причини търкания между двамата, а Даян не искаше това точно сега!

— Можеше да се зарадваш и повече, че ме виждаш — усмихна се закачливо. Беше пълна противоположност на баща си. Русата му коса, не много дълга, бе стилно подстригана, очите бяха топли и тъмносини, а на момчешки красивото му лице липсваше циничния израз на бащата.

И тъй като всъщност бе започнала да харесва този пламенен младеж, Даян съжали, че точно тя ще причини първите бръчки от разочарование на това очарователно лице.

Не биваше да е толкова съвестна. Все пак бе един Фолкън, а всички от тази фамилия бяха нейни врагове. Никога не биваше да забравя, че Рийс беше унищожил баща ѝ, семейството, спокойния живот на деветгодишната Дайвиния, като в същото време не бе пестил любовта и парите за собственото си дете! Трябваше да помни, че приближава моментът, когато ще покаже на Крис, че има хора в неговия привилегирован живот, които могат да му кажат „не“. Но не още...
Още не.

Тя отвърна на закачливата му усмивка и го целуна леко по устните. Бяха почти еднакви на височина и той много се дразнеше, когато Даян слагаше обувки на висок ток. А Рийс Фолкън бе един от малкото по-високи от нея мъже, които познаваше.

— Разбира се, че се радвам да те видя — отвърна Даян и го придърпа да влезе.

— Тогава защо не го покажеш? — настоя той, недоволен от безстрастната ѝ целувка.

— Не и в единайсет и трийсет сутринта — чувстваше се в свои води с този млад мъж, за разлика от минираното поле, което създаваше баща му. — Както виждаш, очаквах те — и посочи блюдата по пода.

Крис грейна от удоволствие, а Даян изпита вина.

— Любимият ми! — нахвърли се той върху ябълковия сладкиш.
— Е, хареса ли ти Париж?

— Предполагам, колкото на теб Ню Йорк — отвърна тя, седнала на пода до него.

— Прекалено много работа и никакво свободно време. Макар че успях да вечерям с майка си.

Кати Рейтър се бе омъжила повторно за американец няколко години след развода ѝ с Рийс Фолкън. Беше се върнала в родината си, след като съпругът ѝ бе спечелил делото и единственото им дете. Вярваше, че майка му се е преместила, защото Рийс не ѝ позволявал да вижда детето. През следващите пет години Крис не е имал почти никаква връзка с Кати, докато на четиринайсет се осмелил да каже на баща си, че иска да поживее известно време с нея.

Колко ли оскърбително е било това за Фолкън, помисли си Даян. Вероятно е възразил в началото, защото показал, че е не по-малко упорит от него, и избягал от училище. Рийс го открил и го върнал, ала младежът отново избягал. И това се повторило пет-шест пъти, докато Фолкън-старши се предал и позволил на сина си да отиде при Кати за две години. Връзката между майка и син била подновена. Съществуваше и до днес, независимо колко дълго не са се виждали.

Даян бе любопитна да види жената, която е била омъжена за Рийс в продължение на десет години. Какъв човек ли е? Тя не само бе изпълнявала несигурната роля на съпруга, но дори я бе искала, макар да е знаела колко безскрупулен е Сокола.

Даян бе стигнала до заключението, че Кати Фолкън или е като съпруга си, или пък е твърде глупава, щом гради своя живот и този на детето си върху пари и успех, натрупани за сметка на други хора. Имаше и трета възможност, разбира се — толкова да е обичала съпруга си, че да не я е интересувало откъде са парите му. Но последното предположение изглеждаше невероятно и Даян не му обърна внимание.

— Как е тя? — попита Даян и отпи от кафето. Храната не докосваше, защото бе купена от Рийс Фолкън.

— Много добре — отвърна Крис, като поглъщаше всичко, сякаш не бе ял цяла седмица. — Малката ми сестричка е пораснала доста.

— Тя наистина става все по-голяма всеки път, когато я виждаш, глупчо — засмя се Даян. — С децата е така.

— Много смешно! Добре знаеш какво имам предвид!

Когато за първи път чу за петгодишната сестричка на Крис, Даян се запита дали тази неочаквана поява на друг обект на майчината обич не бе причината да се зароди у него желанието да живее с майка си. Ала дори да е било така, Даян знаеше, че Крис обича много силно русокосата си сестричка и носи нейна снимка в портфейла си, която показва навсякъде.

— Сигурна съм, че и тя ти се е зарадвала...

— Да, така е — взе ръката ѝ. — Което ни връща към първоначалния ми въпрос. Колко се радваш да ме видиш?

— Казах ти...

— Нищо конкретно не си ми казала. Както всъщност постъпваш в повечето случаи.

Разговорът внезапно стана сериозен и тя се намръщи.

— Крис...

— Получи ли розите ми, докато беше в Париж? — Да, благодаря ти. Но не биваше да се тревожиш.

— Не съм се тревожил. Получи ли бележката?

— Да. Ти беше прав за баща си — кимна тя. — Той наистина дойде...

— Нямах предвид онова предупреждение за ба... Дошъл е?! — почти извика той.

Изглеждаше силно развълнуван от факта, че баща му е бил в Париж по времето, когато и тя. Не че Рийс Фолкън не предизвикваше подобни чувства у останалите — включително и у нея, но все пак Крис бе негов син.

— И кога?

— Вчера.

— Сам ли беше?

Очевидно Крис знаеше за съществуването на червенокосата. Но дали знаеше, че Рийс Фолкън се готви да се ожени за нея?

— Не беше сам, а с една дама.

— По дяволите! — промърмори Крис. — Говори ли с теб?

— Набързо.

— Не те е... нагрубил, нали? — гледаше я изпитателно.

— Казах ти, Крис, беше съвсем набързо, в зала, препълнена с народ.

Той явно бе притеснен. Стана и започна да се разхожда напред-назад с ръце в джобовете.

— Това е добре. Разбираш ли, преди да отида в Ню Йорк, той ме попита за теб и аз му казах, че... — не довърши.

— Да? — подкани го Даян угрижено.

— Казах му, че ще се женя за теб! — изстреля на един дъх.

И двамата знаеха, че той дори не я бе попитал тогава. Но тя бе сигурна, че се готви да ѝ предложи, така както бе сигурна в отговора си.

— Било е прибързано. Дори безразсъдно. Не ти ли е хрумвало, че ще събудиш любопитството ми, към жената, която си избрал? Че дори може да поиска да ме види лично?

Изведнъж цялото му напрежение се изпари и той ѝ се усмихна влюбено.

— Господи, колко обичам този твой навик да смекчаваш нещата! Да събудя любопитството му! Та той винаги е бил много, дори свръхлюбопитен. Не ѝ се струваше толкова смешно, ала другата възможност бе да плаче. Само че вече бе изплакала всичките си сълзи, и то заради онзи мъж! Никакви сълзи повече!

— Щом те опознае, баща ми ще те обикне така, както аз те обичам — каза Крис и я прегърна.

Но Даян не му вярваше. И то никак...

В разстояние на две минути Рийс Фолкън поглеждаше за шести път златния си часовник. Бе ядосан на себе си, че желае да види Даян Ламб отново. Едва ли вечерята със сина му го бе развълнувала така! Рийс и Крис се бяха видели в офиса. Младежът го бе поканил да отидат тримата в един от най-люксоznите ресторанти.

Щеше ли младата двойка да го постави пред свършен факт и да обяви годеща си? Престанала ли е Даян Ламб да обмисля

предложението на Крис? Решила ли е вече да приеме? Иначе за какво друго Крис организираше вечерята?

Никоя жена не го бе интригувала толкова силно. Хващаше се, че мисли за нея дори през деня, когато най-малко го очакваше или искаше. Никога през живота си не бе мислил за жена по време на работа...

Внезапно, без да поглежда към входа, разбра, че тя е пристигнала.

Този ресторант се посещаваше от богати и известни хора, които искаха да запазят в тайна личния си живот. Тук никой и никога не се вълнуваше от останалите. Но в този момент разговорите спряха, а всички глави се обърнаха в очакване.

Рийс бавно вдигна очи... Дъхът му спря в момента, в който я видя. Господи! От златистата ѝ, спускаща се до кръста коса, и съвършеното дори без грим лице чак до тъничката талия и бедрата, облечени в черна дреха, пасваща идеално на стройното ѝ тяло, Даян Ламб представляваше истинска Богиня!

Погледът му остана закован в босите ѝ крака. Къде, по дяволите, бяха обувките ѝ? Този ресторант можеше и да обслужва богаташи и ексцентрици, но все още съществуваше изискване към облеклото. За коя се смяташе, че да идва в този вид? Щеше да постави собственика в неприятната ситуация да я помоли да напусне.

После, когато тя хвана Крис под ръка, за да отидат до масата, където ги чакаше Рийс, той разбра, че е обути със съвсем прозрачни обувки на равен ток.

Не искаше да признае, но двамата прекрасна двойка — еднакво високи, млади и красиви. Светът сякаш беше в краката им.

Те обаче не бяха семейство и никога нямаше да бъдат, защото Рийс нямаше да го допусне. И колкото по-рано двамата младежи го осъзнаеха, толкова по-добре за всички.

Сокола бе дошъл тук само по тази причина. Можеше да доведе и Барбара, но вътрешно се бе възпротивил на мисълта да види двете жени заедно. Знаеше, че ако ги сравни, червенокосата ще загуби. Не би било честно да я поставя редом със свежата недокосната красота на Даян.

И така, бе дошъл сам, като отгоре на всичко чака двайсет минути сина си и Даян! А Крис много добре знаеше колко мрази баща му да

губи времето си напразно. Когато младата двойка приближи масата, Рийс се изправи и погледна Крис укорително.

— Да караш госта си да чака, е връх на лошите обноски.

— О, нека си отдъхнем, татко усмихна се спокойно. — Какъв гост си ти!

— Значи ли това, че аз ще платя сметката?

— Не, естествено — ядоса се. — Не разбирам защо е тази шумотевица. Закъснели сме само петнайсет минути...

— Осемнайсет — поправи го Рийс и се запита защо наистина не престане да се заяжда. Но в същото време не можеше да не си зададе въпроса какво са правила двамата през въпросните осемнайсет минути...

Не се и съмняваше, че се любят. Самата мисъл, че може би точно това ги е забавило, го вбеси. Беше необяснимо, невероятно, ала вярно...

— Струва ми се, че вината за къснението е моя, господин Фолкън — заговори Даян. — Беше ми нужно повече време, за да изсуша косата си, прокара пръсти през нея, сякаш за да се извини.

Рийс Фолкън наблюдаваше жеста. Изгаряше от желание и той да зарови ръка в златистия водопад от копринени коси. Всеки мъж би й простил къснението. Дяволите да я вземат!

— Както споменах, проява на лошо възпитание е да караш госта си да чака.

— Вече се извинихме, татко — пламна от обидата Крис.

— Всичко е наред — каза Даян и умишлено сложи ръка върху неговата, като съзнаваше, че проблясващите сиви очи следят неодобрително жеста ѝ. — Баща ти е съвсем прав. Не биваше да къснел, още повече като ние сме го поканили. Но съм сигурна, че той ще ни извини — усмихна се подкупващо.

— Разбира се — отвърна Рийс. — Да пийнем по нещо, а после ще поръчаме.

Докато младите четяха менюто, раменете и главите им се докосваха. Крис се поотпусна, макар все още да бе кисел заради отношението на баща си.

Същото не можеше да се каже обаче за мъжа срещу тях. Колкото повече бърбеха и се смееха, толкова повече растеше напрежението у Рийс. Даян хвърли бърз поглед през полуспуснатите си мигли и видя

гневно проблясващите му очи и неодобрително стиснатите устни. Той ревнуваше заради близостта ѝ с Крис! Беше сигурна в това, сякаш бе изречено гласно.

— Ако престанете да позирате, бихме могли да поръчаме вечерята — едва не избухна той.

— Откога седенето близо до жената, която обичаш, се нарича позорство? И то в ресторант? — предизвика го Даян гледаше невинно и чакаше отговора му. Котка!

Котка с остри нокти, помисли си Рийс и гневът му започна да се изпарява. През по-голямата част от времето тя криеше тези нокти зад спокойна сдържаност, макар че дълбоко в нея също бушуваха чувства.

Даян се наслаждаваше на неговия дискомфорт. Рийс се държеше като кръгъл глупак заради близостта ѝ със сина му. Знаеше със сигурността на магьосница, че Сокола я желае за себе си.

А колко силно я искаше той! Безмерно! Поне докато се наситеше на тази интригуваща комбинация от хладнокръвно спокойствие и младежка уязвимост. Защото щеше да се измори от нея, така както се бе изморявал от всички жени.

Но сега искаше Даян в прегръдките си. В своето легло. Господи, копнееше за това най-силно от всичко! Мечтаеше ръцете и краката ѝ да се сплетат с неговите, златистата ѝ коса да се увива около шията му като копринена верига, а зелените котешки очи да потъмнеят от страст, която само той може да задоволи... Тялото му се стегна само при мисълта да се люби с тази загадъчна прелъстителка...

— Извинете, казахте ли нещо? — повдигна тя невинно тъмните си вежди, когато той тихо простена.

— Не — напрегнато отвърна той. Ала не знаеше, че имам какво да кажа за вашата връзка...

— Не сега, татко — намеси се бързо Крис и му хвърли умолителен поглед. — Опознай първо Богинята...

— Името ѝ е Даян, както добре знаеш — при тази забележка Крис се изчерви.

— Е, добре. Само първо я опознай.

Да я опознае ли? Господи! Та той искаше да я удуши заради способността ѝ да го вълнува по този невероятен начин!

— Няма смисъл — сопна се той, ядосан от неспособността да преодолее влечението си към нея. Познаваше и по-красиви и

изтънчени жени, които знаеха какво значи да бъдат част от неговия живот. Но имаше чувството, че Даян Ламб има свои правила за мъжете и те не съвпадат с неговите за жените. — Съмнявам се, че с госпожица Ламб ще се виждаме толкова често, че да ми препоръчваш да я опозная.

— Няма ли? — предизвика го Даян.

Сякаш за да докаже думите ѝ, Крис собственически сложи ръката си върху нейната.

— Тогава ще трябва да свикнеш с тази мисъл, татко — каза той със зле прикрит яд.

Само през трупа му! Да стане свекър на Богинята бе последното, което искаше! Тогава тя щеше да е напълно недостъпна за него, щеше да е забранен плод, без значение какъв ще е бракът ѝ...

— А няма ли да е малко неудобно?

— Не ми причинявай това, татко.

— Е, няма ли?

— Казах ти...

— Не можеш да ми кажеш, Крис. Не съм този, на когото да нареждаш.

— Аз... — започна обидено синът му, но в този момент храната им пристигна и той млъкна.

Неколкоминутният отдых обаче не само не разстрои Рийс, а напротив — даде му възможност да обмисли поведението на сина си. Имаше нещо, което не беше наред. Крис се държеше прекалено предпазливо, сякаш... Не, не може да не е казал на Даян, не може да е премълчал нещо така важно и за двамата!

Ала колкото повече мислеше за това, толкова повече се уверяваше, че тя не знае. Какво, по дяволите, си въобразяваше Крис, като криеше такова нещо от жената, за която се предполагаше, че обича?! Както и да е, сега той се намираше в ръцете му. Оставаше въпросът кога да издърпа въдицата и да го остави да се мята безпомощно във въздуха. Ако не изпитваше облекчение от предстоящия край на романа между двамата млади, щеше да съжали сина си. А ако започнеше да излиза с Даян веднага, Крис със сигурност нямаше да го хареса. Но тъй като знаеше, че всичко скоро ще приключи, можеше да прояви щедрост и да изчака няколко седмици. Може би и Даян щеше да стане по-хрисима, ако поживее известно

време в несигурност, защото тя явно усещаше интереса му към нея. Да, в крайна сметка яденето започваше да му се харесва. А след кафето...

Имаше някаква осезаема смяна в баланса на вечерта. Даян го усещаше в променената атмосфера. А и ядосан и нервен вече бе не Рийс, а Крис. Личеше си и от начина, по който изядоха храната си — по-възрастният мъж с апетит, а двамата млади само я поразбутаха и скоро я оставиха.

Явно бе свързано с разговора им, когато Крис бе станал толкова предпазлив. Но тя дори не предполагаше каква е причината. А усмихнатият самодоволно Рийс Фолкън едва ли щеше да ѝ каже, докато не му дойдеше времето. Очакваха следващия му ход, а той не бързаше да го направи.

Сервираха кафето. Напрежението на Крис приближаваше критичната си точка. Накрая Рийс се обърна към сина си с подигравателно вдигнати вежди и Даян инстинктивно сграбчи ръката на Крис.

Каквото и да кажеше Фолкън, то нямаше да промени плановете ѝ! Ала той едва ли го допускаше, защото се наслаждаваше на играта на котка с мишка със собствения си син.

— За малко не поканих Барбара тази вечер, за да бъдем четирима.

Звучеше ѝ съвсем безобидно. Съвсем естествено бе да иска да включи годеницата си в семейните проблеми. Но Даян усети как Крис се стегна при тези думи. Вероятно не харесваше особено жената, за която баща му искаше да се ожени, и затова не приветстваше идеята тя да вземе участие в решаването на неговите проблеми. Защото Даян не се съмняваше, че красивата Барбара щеше да вземе страната на деспотичния Рийс.

— После обаче размислих и разбрах колко неуместно би било да я доведа.

— Ти... — лицето на Крис придоби болезнено изражение.

— В крайна сметка, човек обикновено не кани бъдещата тъща на сина си да се срещне с неговата любовница.

Крис се възмути от определението, което баща му употреби за Даян, но тя не го чу. Вниманието ѝ бе приковано от Рийс Фолкън, който седеше и ги наблюдаваше победоносно. В първия момент тя се

запита дали не е сбъркал като бе нарекъл Барбара тъща, а не бъдеща
мащеха. Но когато съзря подигравателните пламъчета в очите му,
разбра, че този мъж никога не греши...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тя не знаеше! Рийс го установи по шокирания израз на лицето ѝ, който обаче бързо бе заменен с усмивка, щом усети любопитния му поглед. Господи, беше невероятна! Току-що ѝ бе подлял вода, що се отнасяше до намеренията ѝ Кристофър, а тя бе реагирала съвсем спокойно. Възхищението, както и желанието му да я има нарастваха...

Годежът на Крис, ако ставаше въпрос за това, изобщо не променяше плановите ѝ. След като тя постигне целта си, Крис можеше да се върне при годеницата си. Дори би танцувала на сватбата му, ако плановите ѝ се осъществяха!

Но коя бе годеницата? Даян не беше чувала за никаква сериозна връзка в живота му. Ако той наистина имаше годеница, тя щеше да му потърси сметка за времето, прекарано с Богинята. А Крис не ѝ бе споменал нищо, макар че такова поведение бе обяснимо. Даян нямаше представа как е смятал да се справи с две годеници, ако тя веднага бе приела предложението му!

— Този годеж бе твоя идея... — започна Крис.

— Ти сам направи предложението! Никой не те е насилвал.

— Защото ти го искаше...

— Не си спомням то да е имало някакво значение за теб, след като веднъж вече бе решил какво искаш. А само преди няколко седмици Мадлин очевидно ти харесваше за съпруга.

Мадлин! Значи така се казваше годеницата. Много хубаво име. Даян бе любопитна да види дали и жената е красива като името си. Вероятно, щом Крис е искал да се ожени за нея — той определено имаше вкус към хубавите жени.

— Може би защото исках да ти угодя — защити се Крис. — Ти ми даде да разбера, че един брак между двете фамилии би се отразил много добре на бизнеса. А и знаеш, че винаги съм харесвал Мади...

— Очевидно недостатъчно, за да ѝ спестиш унижението да чуе за връзките ти с Даян от другите — обвини го баща му.

— Мади знае? — Крис направи болезнена гримаса.

— Разбира се, че знае. Слава Богу, че е достатъчно интелигентна. Върна се от Швейцария преди около месец, а ти си я видял едва пет-шест пъти оттогава. И щом снимката ви с Даян се появи във вестниците, ще стане пределно ясно какво правиш, когато не си с Мадлин. Очевидно вечерите ти с нея са били всъщност тези, през които Даян е имала да прави нещо по-интересно.

— Или пък съм работила — спокойно добави Даян.

— Вероятно — отстъпи той. — Каквато и да е причината, ти не беше много учтив, откакто Мади завърши училище. Затова ги заведох с Барбара на ревюто в Париж като компенсация за твоето разтакаване.

— Можех да... — лицето на Крис пламна.

— Какво можеше? Да придружиш Мадлин, вместо да отидеш в Щатите? Сигурен съм, че много щеше да ѝ хареса да седи до теб, докато ти гледаш похотливо Даян на подиума. Никога не съм те смятал за глупак, Крис, но ти наистина постъпи като такъв.

При тези думи Крис се сви и Даян едва не го съжали, макар че си го заслужаваше. Беше се държал като идиот. Трябвало е да се досети, че другото момиче ще види снимките, и ще разбере.

Слава Богу, че не бе приела нещата много навътре. Ала не можеше да не съчувства на Мадлин, каквато и да бе тя. Крис се беше държал като неверен годеник, така че другото момиче вероятно се е запитало що за съпруг ще излезе от него. Ако, разбира се, Мадлин все още иска да се омъжи за него...

В същото време Даян се питаше къде е била Мадлин по време на ревюто с булчинската рокля. Едва ли красивата червенокоса е била тя, защото изглеждаше поне на трийсет и пет. Може би момичето просто е решило да не идва на шоуто, когато е разбрало, че Даян ще участва. Въпреки че това бе малко вероятно, защото сигурно би отишла да види жената, по която годеникът ѝ се бе увлякъл.

— Искам да се оженя за Бо... Даян — упорито заяви Крис и се обърна към нея. — Не съм се виждал с Мадлин от Великден насам — добави той умолително.

— Тя едва ли те е забравила в момента, в който си изчезнал от очите ѝ. Поне скъпият годежен пръстен, който ѝ подари на Коледа, не ѝ позволява да го направи — каза Рийс сухо.

Даян имаше вече отговор на един от въпросите си — причината да не разбере за другото момиче е била, че Мадлин се е намирала в

Швейцария през по-голямата част от миналата година.

Тя се обърна рязко към Рийс:

— Крис не е направил нищо лошо. Излизали сме няколко пъти и пресата го разгласи. Но няма нищо, за което годеницата му да се тревожи.

— Даян...

— Приеми с достойнство разкриването си, Крис. И спести объркването на останалите замесени — заяви Рийс твърдо, когато синът му се опита отново да протестира.

Даян се възхити от начина, по който бащата обърна нещата в своя полза — не би било честно спрямо нея Крис да настоява да продължат връзката си.

— Защо не отидеш при Мадлин сега? Не е много късно. Опитай да оправиш нещата, извини ѝ се. Предложи ѝ да я заведеш утре на пазар, ако трябва ще те освободя от работа.

Даян сви устни с отвращение от обидата към другото момиче.

— Това със сигурност ще я успокои! — изрече презрително тя.

— Може би си изненадана — меко се обърна към нея Рийс.

— Много.

— Не познаваш Мадлин...

— Нито пък ти, татко, щом смяташ, че ако я мъкна по магазините, ще ме извини за онова, което съм сторил. — А и не искам! — почти извика Крис. — Не разбираш ли? Вече не искам да се женя за Мадлин. Искам да развалим годежа...

— Тогава ще трябва да имаш доблестта и да ѝ го кажеш.

— Ами как ще се почувстваш ти след това?

О, Крис, простена мислено Даян. Далеч от баща си, той бе доказал, че може сам да си е господар, но когато трябваше да му се противопостави — се страхуваше, както всички останали.

Освен нея. Тя ще му се опълчва до последния си дъх, до вратите на ада!

— Ами опитай и ще видим.

— Надявах се, че като се запознаеш с Даян, ще промениш мнението си, ще разбереш...

— Искаш да направя компромис.

— Не! — запротестира Крис. — Мислех, че щом разбереш колко добра и красива е тя...

— О, разбрах го...

— Тогава? — прекъсна го сприхаво синът му.

— ... но то не я прави по-подходяща за теб — последните му думи я накараха да се увери, че я искаше самият Рийс!

Ако Крис не си тръгнеше скоро, Рийс щеше да го изгони! Изгаряше от желание да остане насаме с Даян. Сетивата му бяха насочени към всяко нейно движение, към всеки жест на ръцете ѝ — ръце, сякаш създадени да милват тялото му. А парфюмът ѝ го подлудяваше, така възбуждащ и загадъчен...

— Ще закарам Даян вкъщи, а ти ще вземеш такси и ще отидеш право у Мадлин — нареди той и даде знак за сметката.

Крис гледаше слисан, а Даян остана съвършено спокойна, без да издава чувствата си.

Господи, как искаше да види тази жена да изгаря от желание и студената ѝ маска да изчезне, когато телата им се слоят... Ала този момент му се струваше безкрайно далечен.

— Колкото по-рано разрешиш недоразумението между теб и Мадлин, толкова по-добре — тонът му не търпеше възражение.

— Казах ти, че не искам ти да ми плащаш сметките... Мога и сам да връзвам двата края, благодаря! — сопна се недоволният Крис и грабна сметката.

— Наистина ли? — вдигна подигравателно вежди Рийс. Не харесваше начина, по който синът му се държеше, обаче Крис трябваше веднъж завинаги да разбере кой е господар на положението. Наистина ли искаше толкова много Даян Ламб, че бе готов да заплашва собствения си син? Макар и болезнен, отговорът беше „да“. За миг Рийс изпита съжаление към него. Ако ставаше въпрос за друга жена...

Но Рийс я искаше за себе си. Усети как става все по-напрегнат, като я наблюдаваше да приказва тихо на Крис и докосва ръката му. Не чуваше разговора им. Забеляза как гъстата ѝ разкошна коса се полюшва и му се прииска да зарови ръце в нея. Почувства се като неопитен младок, защото усети тялото си да се напряга от желание. В този момент не можеше да стане, защото щеше да се издаде.

Даян млъкна и погледна към него.

— Тъй като двамата с Крис дойдохме с такси, ще ти бъдем благодарни, ако ни откараш по домовете — гласът ѝ прозвуча предизвикателно.

И тримата знаеха, че това е единственият начин и всички да запазят достойнството си. И то бе заслуга на Даян...

А и плановете на Рийс нямаше да се провалят, щом веднъж Даян се качеше в колата му. Макар че и за миг не му мина през ума, че тя крои нещо.

Намерението му да закара най-напред Крис и после нея бе съвсем очевидно и тя се зачуди на липсата му на всякакъв такт, за да го осъществи. Вероятно той се интересуваше само от това, което ще постигне, а не от начините. Рийс я настани до себе си — отпред в черното БМВ, а киселият Крис седна на задната седалка. Беше като някаква битка между нейната и неговата воля. Но тя нямаше да се предаде лесно!

Когато стигнаха апартамента на Крис, Рийс се обърна към него с явно превъзходство:

— Ще ти се обадя утре, Крис. А сега ще закарам Даян вкъщи.

— Много мило, но ние с Крис имаме да говорим още много — тя отвори вратата и слезе.

— Смятах да те закарам... — намръщи се Рийс.

— Вече го направи — кимна тя. — Беше интересно да се срещнем отново.

— О, не се съмнявам! Както не се съмнявам, че пак ще се срещнем, и то по-скоро, отколкото предполагаш — увери я той и се обърна към Крис. — До утре — и потегли с бясна скорост.

— Господи — проплака Крис беше много по-лошо, отколкото очаквах.

— Какво смяташе, че ще направи баща ти, Крис? Да не би да очакваше да те похвали, че молиш една жена да се омъжи за теб, докато в същото време си сгоден за друга? Нормално е да е ядосан.

— А ти? И ти ли си ядосана?

Щеше да е ядосана, ако го обичаше и наистина възнамеряваше да се омъжи за него.

— Мисля, че постъпи глупаво — каза тя, като внимателно подбираше думите си. — Не зная как си представяше да ни запознаеш с баща ти и той да не спомене, че имаш годеница.

— Наистина се надявах да не го направи, както и да приеме нашата връзка, след като те види.

Очевидно бе вярвал, че ако постави баща си пред свършен факт, просто ще смени една годеница с друга без много шум. Колко наивно! Рийс Фолкън никога не се е поддавал на влияние, напротив винаги той е бил този, който диктува положението.

— Ала не стана, а? — присмя му се тя.

— Не — въздъхна той. — А ти продължаваш ли да твърдиш, че просто сме излизали няколко пъти и нищо повече? Че не си имала намерение да се омъжиш за мен?

— Крис, нямаш право дори да споменаваш тази дума пред мен.

— Заради Мади ли?

— Разбира се! Виж, имали сме приятни мигове, но е време да приемеш факта, че си сгоден, и аз...

— Да? Да не би да си срещнала някого, докато беше в Париж?

Тя не вярваше на ушите си!

— Крис...

— Защото не си същата, откакто се върна. Държиш се на дистанция, дори не си нежна.

Последното обвинение бе направо смешно, като се имаше предвид, че си бяха разменили само няколко целувки, при това доста хладни от нейна страна.

— Няма друг, Крис. Но и не съм имала намерението да се омъжвам за теб. Дори нямаше да излизаме заедно, ако знаех, че имаш годеница.

Последното едва ли беше вярно, защото Крис й бе необходим, за да осъществи връзката си с Рийс Фолкън. Но след тази постъпка, тя не му дължеше нищо. Той се оказа достоен син на баща си, пълен егоист, щом ставаше въпрос за онова, което иска. Испита съжаление към Мадлин и се запита дали тя заслужава съпруг като Крис.

— Ти знаеше какво изпитвам към теб, Богиньо, и ме накара да повярвам, че...

— Не съм те измамила по никакъв начин, Крис. Нито веднъж не съм ти казала, че те обичам, нито пък съм ти давала някакви празни надежди. Причината за това е твоето присъщо на Фолкънови самолюбие.

— Присъщо на Фолкънови самочувствие ли? — повтори бавно Крис, изненадан от неочакваната атака.

Даян се ядоса заради допуснатата си грешка. Тя се усмихна едва забележимо.

— Сега, когато се запознах с баща ти, ми стана ясно на кого дължиш своята решителност. Беше ни хубаво заедно, Крис. Нека се разделим като приятели.

Когато осъзна, че всъщност Даян му казва „сбогом“, той сграбчи ръцете ѝ и промълви умоляващо:

— Но аз обичам теб...

— Сигурен ли си? — ако не беше влюбен в Мадлин, защо поне не направеше опит да развали годеежа? Тъй като е била дълго време в Швейцария, Крис просто бе забравил колко му е скъпа. Отсъствието невинаги кара сърцето да обича повече.

— Толкова съм объркан! Не е смешно, по дяволите! — навъси се той, когато Даян се засмя.

— Не се смей на теб, а на абсурдността на ситуацията. Обикновено жените са „обърканите“.

Той помълча малко после заключи:

— Може би е доста глупаво. Но истината е, че не искам да те загубя, Богиньо.

— Това е просто друга гледна точка, Крис. Ти никога не си ме имал.

— Да, така е — отвърна той със съжаление.

Даян го целуна по бузата в крайна сметка тя водеше борба с баща му, а не с него.

— Послушай баща си и отиди при Мадлин, ако не тази вечер, то утре. Дори само за да кажеш „сбогом“.

— Хм, дължа ѝ го, нали?

— Поне това.

— Ако наистина кажа „сбогом“, мога ли да дойда при теб? Не — отвърна той сам на въпроса си, забелязал насмешливото ѝ изражение.

— Между нас всичко свърши, Крис.

— И баща ми пак постигна онова, което искаше. Не можеш да си представиш колко е унизително!

— Аз няма да му кажа, ако ти не го направиш.

— Остави го да се поизмъчи малко — съгласи се той.

Решението да не съобщят на Рийс Фолкън, че са скъсали, напълно устройваше Даян.

— Надявам се, че с Мадлин всичко ще се оправи.

— Няма ли да промениш решението си? — запита той с надежда и сам си отговори: — Не. Господи, аз съм пълен глупак!

— На всеки се случва да се заблуди, Крис.

О, да, дори Рийс Фолкън беше постъпил като глупак поне веднъж — преди дванайсет години, когато принуди баща ѝ да се самоубие. И както всички глупаци Рийс щеше да плати! И то прескъпо!

Докато вървеше, косата ѝ се люлееше, а на лунната светлина изглеждаше сребриста. Рийс седеше скрит в автомобила си, паркиран на уличката срещу апартамента на Даян. Чакаше я вече два часа да се прибере и да разбере дали ще прекара нощта с Крис. И докато минутите се нижеха бавно, той се гневеше и измъчваше, когато си я представяше в прегръдките на Крис, в неговото легло, а коприненото ѝ тяло — сплетено с това на сина му. Изпита физическа болка.

И ето я — почти неосезаема на лунната светлина, висока и слаба, с крака сякаш все още боси в тези странни обувки.

Бяха изминали почти два часа, откакто ги бе оставил. Какво се бе случило през това време? Бяха ли се любили? Ако Рийс се бе любил с нея, не би я пуснал след това. Би искал да е с него цялата нощ, за да я люби отново на сутринта. Но Крис не беше като него. О, Господи, та той започваше да мрази собствения си син!

Даян вървеше с вдигната глава и лека стъпка. Когато извади ключа си, усети инстинктивно присъствието на Рийс в паркираната отсреща кола и изгарящия му гняв. Срещу нея. Срещу Крис. Срещу самия него.

Започваше се...

ПЕТА ГЛАВА

Само след едnodневен престой, Ню Йорк се стори на Рийс отегчителен и безцветен. Бе долетял на другия ден след вечерята с Крис и Даян уж по работа, но всъщност, за да поговори с Кати за сватбата. Дължеше ѝ поне това.

По време на обяда бившата му съпруга и майка на Крис, се държа приятелски. Красива както винаги, тя го наблюдаваше усмихната, ала смутена:

— Какво има, Рийс?

— Извинявай — каза той и вдигна очи.

— Ти пиеш черно кафе, без захар, а по някаква необяснима причина от пет минути го разбъркваш.

Той погледна потопената лъжичка и я остави в чинийката. Дори не си бе дал сметка, че прави това. Кати вдигна въпросително вежда. На трийсет и осем тя все още младееше и бе хубава. Щастието, което бе изживяла във втория си брак, личеше от блясъка на тъмносините ѝ очи и меката линия на устните.

— И не си погледнал часовника нито веднъж досега — добави тя развеселено.

За това го критикуваше в миналото. Подозираше го дори, че някъде в дневника си е записвал: „От седем вечерта до седем сутринта — с Кати“.

Не беше вярно, разбира се, обаче трябваше да признае, че за тези години се бе научил да цени времето. И още — че ако не спазва строго начертан график както в личния, така и в деловия си живот, то единият ще пострада.

— Така съм погълнат от твоята компания, че не забелязвам времето.

Кати избухна в смях и няколко мъже се обърнаха очаровани, но тя не обърна внимание. Рийс знаеше, че въпреки всички проблеми, които имаха, Кати му бе останала вярна, така както бе вярна на Луис сега.

— Ти никога не си бил така погълнат от компанията на която и да е жена дотолкова, че да не забележиш времето.

Но тя грешеше. Даян Ламб, Богинята, не излизаше от мислите му. Не престана да мисли за нея от мига, в който я бе срещнал. Работеше като автомат. Личен живот нямаше. Чувстваше се като куче, което се върти в кръг и гони опашката си. Ама че жена!

— А може би греша? — попита тя, като изучаваше лицето му.

Не биваше да ѝ позволява да се досети за причината на неговите вълнения. Характерна нейна черта, спомни си той, бе да не оставя нещата, щом веднъж се е захванала. Затова отклони темата:

— Не си ми казала как е красивата ти дъщеричка — рече той и сложи за миг ръката си върху нейната. — Крис ми каза, че Кели тръгва на училище от следващото лято.

За щастие Кати заговори за дъщеря си, която толкова обичаше. Рийс слушаше с половин ухо. Трябваше да забрави Даян. Тя не беше за него. Но колко я искаше!

Рийс отново се появи в живота ѝ. Бяха изминали почти четири седмици, изпълнени с напрежение. И днес, като се върна от една командировка, се обади нейната импресарио, за да ѝ каже, че „Карлтън Козметикс“ имат интересно предложение. А зад „Карлтън Козметикс“ стоеше Рийс Фолкън...

Даян познаваше всяка негова дейност, дори тези, в които той участваше частично. Тази оферта не можеше да е съвпадение. И за миг не се усъмни, че той е зад всичко, макар че предложението идваше от един от изпълнителните директори и на пръв поглед нямаше нищо общо с Фолкън.

Тя отказа решително, без дори да попита за подробностите. Импресариото ѝ, слисана от нейната реакция, съвсем сериозно я убеждаваше да не отказва. Ставаше въпрос за един от онези договори, които всички топмоделки желяеха — да бъдеш нает специално, и то от козметична компания. Когато компаниите са готови да заплатят стотици хиляди, това означава, че съответният модел е достигнал върха на кариерата си. Сумата наистина беше сериозна и неслучайно Беа бе така разтревожена от нейния отказ. Но за Даян предложението бе само примамка и остана непреклонна. Накрая опита да се оправдае

с ангажиментите си за следващата година. Ала Беа веднага ѝ отвърна, че „Карлтън Козметикс“ са готови да се съобразят с тях.

Даян изобщо не се поколеба да отхвърли предложението, макар да се гордееше, че бяха потърсили именно нея. Очевидно Рийс се бе опитал да я забрави, като съзнателно избягваше да я вижда, но не бе успял.

През тези четири дълги седмици тя жадно очакваше съобщение във вестниците за предстоящата женитба на Рийс Фолкън с Барбара. Беше сигурна, че това ще стане, защото дните бавно се нижеха, а той не ѝ се обаждаше. Но в пресата не се появи нищо. Даян прие, че или жената се е вразумила и е променила решението си, или Рийс се е уплашил да поеме отговорността.

— Върни се и предложи повече пари — нареди сурово Рийс.

— Вече ѝ предложих — отвърна експедитивният Пол, Обясних, че за част от споразуменията можем да се договорим. В рамките на разумното, разбира се. Нейната импресарио смята обаче, че това няма да промени нещата. Виж, Рийс, не съм запознат добре със света на манекените, но ми се струва, че това, което се предложи на Богинята, е доста над...

— Прав си, Пол — прекъсна го Рийс хладно. — Ти изобщо не си запознат!

Как смееше тя да отказва оферта на „Карлтън Козметикс“?! Дори не бе поискала време за размисъл! И както Пол отбеляза, възнаграждението ѝ бе повече от щедро, като останалите условия от договора също бяха в нейна полза факт, на който правният отдел с безпокойство обърна внимание.

Той прекара последните четири седмици, като се насилваше да стои надалеч от нея. След Ню Йорк бе заминал за Лае Вегас, ала вместо да печели в казината, както обикновено, той загуби, и то много. Рулетката бе единствената хазартна игра, по която се увеличаше.

Подобно бе положението и с останалите неща, които имаше да върши през този период. Бизнес сделките му се струваха неприятни, защото не усещаше обичайния трепет от предизвикателството. В личния живот също не му вървеше — много красиви жени се бяха умилквали около него, а той не пожела нито една...

Зелените котешки очи го преследваха насън и наяве. Дори за миг да затвореше очи, и усещаше грациозното ѝ тяло да се притиска към неговото. Само веднъж я беше прегърнал, но оттогава не бе престанал да я желае.

Единственото нещо, което вървеше добре през тези четири седмици, беше закърпването на отношенията между Крис и Мадлин. И в същото време синът му не даваше да се разбере дали връзката му с Даян е приключила. Във вестниците вече не се появяваха техни снимки, но това още не означаваше нищо. Ако Крис продължаваше да се вижда с нея, положително го правеше съвсем дискретно. На Рийс му се искаше да го удуши заради жестокостта да го държи в напрежение.

Фолкън сякаш губеше контрол над всяка област от живота си. И знаеше, че причината е в маниакалното му влечение към Даян. Единственото спасение бе да се види с нея отново, да се освободи веднъж завинаги от тази своя потребност.

И когато научи, че „Карлтън Козметикс“ търсят модел да рекламира новата серия гримове, които трябваше да бъдат пуснати през следващите няколко месеца, реши, че това е дар Божии. Първата му мисъл бе за Даян. Беше лицето на деня. Отне му само няколко минути да провери ангажиментите ѝ — нямаше други, освен договора ѝ с Чарлз Оксли. А най-хубавото бе, че му се предоставяше възможност да я види отново, без да жертва гордостта си. Когато предложи Даян да рекламира продукцията на фирмата, никой не възрази.

Освен самата тя...

Рийс беше бесен, когато Пол дойде и съобщи, че е отказала офертата. Не знаеше какво да прави по-нататък. Чувстваше се безсилен, а това никак не му харесваше! Внезапно се сети...

— От сега нататък аз ще се заема с въпроса, Пол. Нямам забележки към твоите способности. Просто познавам дамата — обясни той. Искаше му се да добави колко неразумно можеше да се държи тя и че разбира учудването на Пол от отказа ѝ да приеме дори при такава сума, но премълча.

Изглежда бе имала предвид тъкмо това, когато каза, че не могат да я купят. Поне не с пари. Но сигурно имаше нещо друго, което да я заинтригува...

Само искаше да разбере дали тя се досеща, че той стои зад офертата, или просто е отказала ей така. Лично към него ли беше

насочен отказът, или не?

Една среща, бе казала Беа. Само една среща с шефовете на „Карлтън Козметикс“. Няма да ѝ навреди, ако просто поговорела с тях.

Но тя знаеше, че и нищо добро няма да ѝ донесе. Никой не можеше да я накара да работи за Рийс Фолкън или за компания, в която той участва.

Въпреки всичко накрая се съгласи да отиде на срещата в офиса на „Карлтън Козметикс“ в Лондон, като отказа Беа да я придружи, защото искаше да види дали Рийс Фолкън ще има куража да се появи като шеф. А и предпочиташе да върши тези неща сама.

Скъпият декор на последния етаж на Карлтън билдинг — дебели килими в розови нюанси и бели мебели не я учуди. Впечатли се обаче, че щеше да се срещне със самата Бабс Карлтън. Дамата бе станала легенда още приживе. След смъртта на съпруга си преди седем години беше поела западащата компания и с финансовата подкрепа на Рийс Фолкън я бе превърнала в машина за милиони. Даян не я бе срещала, ала беше чувала как в деловия свят възхваляват способностите ѝ. Рийс сигурно е бил много упорит, за да въввлече тази заета дама в своите машинации.

Секретарката я въведе в кабинета до огромното бюро стоеше Барбара! И през ум не ѝ бе минало, че Бабс Карлтън може да е красивата червенокоса Барбара, за която Рийс възнамеряваше да се ожени! Това придаде нов смисъл на всичко. Той бе инвестирал значителна сума в „Карлтън Козметикс“ и искаше да запази парите си, като се ожени за президентската на концерна. Дори възнамеряваше да се застрахова двойно чрез брака на Крис и Мадлин дъщерята на Барбара. Очакваше от Рийс всякакви изненади, но това...

— Вие сте по-красива отблизо, отколкото на Парижкото шоу — каза Бабс Карлтън.

И да не бе чула за връзката на Крис с Даян, вероятно я бе обсъждала с Рийс и въпреки всичко се държеше любезно... Ама и него си го биваше да успее да убеди бъдещата си съпруга да ѝ предложи такъв договор!

— Благодаря — отвърна Даян и седна така, че черната прилепнала по тялото ѝ рокля да открива съвършените ѝ крака.

Беше се облякла за среща с Рийс, ала Бабс зае мястото зад бюрото, което означаваше, че друг няма да присъства. Даян се намръщи. Наистина ли не Рийс стоеше зад тази оферта? Бе приела, че връзката му с тази компания е нещо повече от съвпадение. А ако грешеше? Може би Бабс Карлтън бе тази, която след като я бе видяла в Париж, бе избрала точно нея да рекламира продуктите на компанията.

— Ще ви разкажа за новата серия, която възнамеряваме да пуснем тази зима — започна Барбара. Изглеждаше съвсем делово в официалния си жълт костюм и коса, прибрана на тила със скъпа шнола.

Даян бе разочарована донякъде от факта, че Рийс няма пръст във всичко това. Очевидно той не правеше никакво усилие да я види отново, което означаваше, че преди четири седмици тя бе надценила възможностите си.

— Струва ми се, че няма смисъл — отвърна тя нетактично, нетърпелива да си тръгне веднага. — Считам за важно да не се включвам в рекламирането на вашата козметика.

Бабс кимна спокойно, без ни най-малко да се разтревожи от отказа, макар че очите ѝ се присвиха пресметливо.

— Точно това е причината да потърсим вас. Не сте крили възгледите си по отношение на експериментите с животински продукти за целите на красотата...

— Тогава...

— Новата серия е само от растителни продукти — заяви Барбара.

Повечето големи компании бяха осъзнали необходимостта от такава продукция и бяха побързали да я осигурят. Очевидно и „Карлтън Козметикс“. Даян бе впечатлена, че Бабс Карлтън е така добре запозната с отношението ѝ към грима. Отново изпита усещането, че някой стои зад всичко. Вече беше сигурна, че е Рийс. Само той можеше да направи така, че да ѝ е трудно да откаже, без да създаде някакви предубеждения към себе си. Наистина много мъдро, Фолкън...

— В такъв случай, ще трябва да чуя повече — хладно каза Даян.

— Разбира се — отвърна по-възрастната дама и погледна часовника си. — Очаквах го. Вероятно ще искате да видите

производствения отдел, пряко зает със създаването на серията, а после, ако желаете, ще обядваме заедно — предложи тя.

Даян бе силно заинтригувана от чутото и видяното през следващия час. „Карлтън Козметикс“ произвеждаше серия гримове в светли цветове, точно каквито се търсеха на пазара. При това от естествени растителни продукти, и то на поносими цени. На път обратно за кабинета на Барбара вече знаеше, че няма да е лесно да обърне гръб и да си тръгне, както си бе представяла.

— О, Даян! — Рийс се изправи иззад бюрото на Бабс. — Заповядай, влез — покани я той, когато тя спря объркана на прага.

Най-после! За последните четири седмици изглеждаше променен. Пак бе облечен в шит по поръчка костюм, този път тъмносив. Бе подстриган педантично късо, кожата му изглеждаше помургава, а очите проблясваха с онзи сребрист пламък, щом срещнеха нейните.

— Не, благодаря — поклати глава тя и опита да се измъкне. — Вероятно ще благодариш на госпожа Карлтън от мое име...

— Не бъди такъв инат и влез — прекоси стаята и затвори вратата. Застана опасно близо. — Ти определено си най-упоритата — започна той раздражено, — вбесяваща, желана жена, която имах нещастieto да срещна — последните думи приличаха на мъчителен стон, когато протегна ръце, за да я притисне до себе си, а устните му се спуснаха към нейните.

В душата ѝ се надигна протест срещу пламенното му желание да я целува, ала се застави да не го отблъсне, защото само щеше да влоши положението. Нека разбере, че няма да му отвърне! Имаше намерение да изтърпи целувката му, без да помръдне, но секундите минаваха, а по нищо не личеше, че той очаква отговор. Тогава тя осъзна, че няма лесно да постигне онова, което си е наумила.

Тялото ѝ, на което твърде дълго бе отказвана физическа близост, реагира инстинктивно и сякаш се разтопи от топлината на обятията му.

Колко отдавна не я бе прегръщал никой! О, не бяха никак малко мъжете, които копнееха да я любят. Знаеше обаче, че ако някога позволи да бъде преодоляна защитната преграда на нейните чувства, може никога да не се възстанови от уязвимостта си.

Единственият мъж, за когото бе сигурна, че няма да премине преградата, беше Рийс Фолкън! А може би, в крайна сметка, той беше

единственият, който можеше да го направи? О, Господи, простена тя наум, щом тялото ѝ инстинктивно се изви към мускулестата му фигура, а устните ѝ се открянаха отзивчиво. Ръцете му милваха плътта ѝ, уверени, че предизвикват страст. Трябваше да го спре! Веднага! Но като че ли нямаше воля да го стори. Отметна глава, когато устните му се плъзнаха по врата ѝ, оставяйки горещи дири по кожата.

— Нека пропуснем обяда и да отидем в апартамента ми — прошепна Рийс дрезгаво, а тялото му потръпваше от възбуда. — Или в твоя. Няма значение къде. Искам да сме заедно.

Може би, ако не беше проговорил... Ала той го направи и гласът му я отрезви. И слава Богу! Чак сега осъзна какво бе позволила да се случи, нещо по-лошо — беше му отвърнала! Гласът, който с години я бе преследвал в кошмарите ѝ насън и наяве, сега бе развалил магията на чувствата. Даян се отдръпна рязко. Беше прекалено развълнувана от собствените си емоции, за да успее да скрие удоволствието, което беше изпитала.

Когато той присви очи, тя разбра, че трябва да внимава с презрителното си отношение — Рийс беше проникателен мъж и щеше да усети, че в поведението ѝ има нещо смуцаващо, особено след като само преди миг бе изразила взаимност. Този мъж не беше глупак и тя не биваше да го забравя! Направи опит да поправи грешката си, докато сивите, стоманени очи трескаво я изучаваха.

— Кабинетът... на Барбара Карлтън едва ли е най-подходящото място — каза тя хладно, решила, че атаката е най-доброто средство за защита, поне докато овладее чувствата си.

Изражението му остана непроменено.

— Точно затова предложих да си тръгнем — тихо припомни той.

— Нямах предвид това — отвърна нетърпеливо Даян. — Като твоя годеница госпожа Карлтън очевидно...

— Като моя какво? — прекъсна я Рийс.

Беше ред на Даян да го погледне изпитателно — той бе искрено изненадан. Имаше някаква грешка... Припомни си разговора му с Чарлз за булчинската рокля и установи, че бе казал само „булката“. Ала Барбара Карлтън беше с него в Париж. Поне в това бе сигурна.

Рийс я наблюдаваше слисан — Барбара негова годеница? Тя беше красива жена и преди пет години, когато я срещна за първи път, вярно, имаха авантюра. Но дори тогава и двамата знаеха какво правят

и какво искат. За Барбара това бе само физическа близост с някой, който може да разбере потребностите ѝ на самотна жена с тринайсетгодишна дъщеря и „Карлтън Козметикс“ зад гърба си. Рийс бе приел тези изисквания. Всъщност това го устройваше.

Но женитба? Господи, тази мисъл въобще не му бе минавала след краха на първия му брак.

Рийс презираше слабостта на провала и считаше за важно никога да не повтаря грешките си. Не успя да разбере защо Даян бе направила такова заключение — първоначалната физическа връзка между тях отдавна бе приключила, макар че все още се харесваха и уважаваха, особено по отношение на деловите си способности. Барбара го бе погледнала с любопитство, когато бе предложил Богинята за новата им рекламна кампания и не пропусна да отбележи, че върви по стъпките на сина си...

При спомена за тази случка Рийс сви устни. Беше му неприятно да мисли за отношенията на Крис с Даян. Ревнуваше за първи път през живота си. А това го правеше слаб.

Колкото до подигравателната забележка за интереса му към Даян — Барбара много добре знаеше, че той притежава петдесет и един процента от „Карлтън Козметикс“, а тя имаше само десетина процента и длъжността си на президент. С други думи, можеше де злобее колкото си иска, последната дума беше неговата.

— Като твоя годеница — повтори Даян.

Когато преди минути го бе погледнала презрително, той се запита дали целувката бе наяве. Но ако през цялото време си е мислела, че е сгоден за друга жена... Господи, сигурно смята, че двамата с Крис непрестанно се забъркват в многобройни авантюри! И нищо чудно, че е толкова студена с него. Нямахме търпение да сломи напълно защитата ѝ.

— Барбара е моя приятелка и съдружничка. А и майка на Мадлин. Тримата бяхме заедно в Париж, защото Мадлин искаше да види ревюто. След отношението на Крис през последните седмици, най-малкото, което можех да направя, беше да заведа двете дами на ревюто. Разбира се, Мадлин искаше да види и теб. Което вероятно е причината за решението ѝ на сватбата си с Крис да бъде с булчинската рокля, която ти представи. Жени!

— Мадлин?

— Тя също беше с мен онази вечер, седеше от другата ми страна обясни той нетърпеливо.

— Блондинката... — сети се тя.

— Да, Мадлин е руса. Тя бе тази, която искаше булчинската рокля на Оксли. За сватбата ѝ с Крис — подчерта отново той. Все още не знаеше какви са отношенията между Даян и сина му.

Но дори Мадлин да не съществуваше, той знаеше, че никога няма да им позволи да се оженят. Въобще не можеше да си представи как прекарва останалата част от своя живот, изпълнен с желание към собствената си снаха. Всеки път, когато видеше Даян, я желаше все повече. Бяха изминали почти пет седмици от запознанството им, а се увеличаваше все повече и повече по нея.

Даян си мислеше за младата блондинка, която онази вечер седеше от другата страна на Рийс. Дори не си спомняше как изглежда... Значи това бе Мадлин, годеницата на Крис. В такъв случай не беше чудно, че момичето бе решило да носи точно тази сватбена рокля. Сега, когато нещата се изясниха, ситуацията се променяше, и то значително.

— Сбъркала съм — призна тя.

— Но? — подкани я Рийс нетърпеливо.

— Все още не възнамерявам да отида с теб където и да било.

— Дори и на обяд?

— Едва ли ще има смисъл. Само ще ти загубя времето...

— Съмнявам се — промърмори той.

Упоритият поглед издаваше мислите ѝ.

— Надявам се, че новата серия на „Карлтън Козметикс“ ще има успех — каза тя и взе чантата си, готова да тръгне.

— И нямаш намерение да участваш, така ли?

— Точно така — отвърна тя сухо и се обърна, беше почти до вратата, когато той я сграбчи за лакътя и я обърна към себе си.

Спокойното му изражение от преди малко бе заменено от гняв.

— Не ми обръщай гръб!

— Дните, когато хората излизаха заднишком, като раболепно се покланяха, отдавна са отминали, Рийс — рече тя подигравателно. — Ала ако искаш това от хората, които работят за теб, тогава направих добре, че отхвърлих офертата.

Рийс рязко пусна лакътя ѝ.

— Ти много добре знаеш, че... Какво искаш от мен, Даян? — запита той вбесен. — Какво?

— Да искам нещо от теб? Та ти не можеш да ми дадеш нищо!

— Но ти отвърна на ласките ми!

— В теб няма нищо, което да искам! — презрително повтори тя.

В един момент сякаш щеше да я удари, обаче се овладя и само сви ръце в юмруци.

— Изчезвай оттук — извика той. — Преди да съм направил нещо, за което и двамата ще съжаляваме!

Тя вдигна въпросително вежди.

— Нима си съжалявал някога за нещо?

— Съжалявам, че те срещнах!

Даян си тръгна с усмивка на задоволство. Рийс Фолкън щеше да съжалява твърде много, че я е срещнал!

ШЕСТА ГЛАВА

— Господи, та ти изглеждаш ужасно — весело каза Крис, като мина покрай баща си, за да влезе в луксозния му апартамент.

— Благодаря ти за откровеността — Рийс бавно го последва в дневната.

— Само казвам онова, което би показало и огледалото, ако се погледнеш, макар по вида ти да личи, че не си го правил често напоследък. Какво е станало с теб?

Рийс преглътна раздражението си към критиката, защото знаеше, че синът му има право.

— Абсо... Нищо определено — бързо се поправи той, когато усети какво щеше да каже; не искаше да си спомня изобщо за Даян, нито за онова, което му бе казала миналата седмица.

— Щом бездействието ти е причинило това, препоръчвам ти веднага да престанеш да го практикуваш.

Видът на Рийс наистина беше ужасен бе отслабнал, имаше сенки под очите от недоспиване, а кожата му бе станала бледосива. Но това бе нищо в сравнение с начина, по който се чувстваше.

През първите седмици, когато се опитваше да стои далеч от Даян, запълваше времето си с обикновени неща, които харесваше.

Часовете му минаваха в компанията на жени, които ако не бяха красиви като нея, то поне бяха по-отзивчиви. Понякога работеше, докато не заспиваше върху бюрото от умора. Но нищо не успя да прокуди Богинята от мислите му. Без да има избор, защото тя недвусмислено му бе показала, че не иска да го вижда повече, си взе една седмица отпуска с намерението да седи вкъщи, да чете книги и да гледа телевизия. Седмицата обаче изтичаше, а той бавно започваше да полудява. Нищо не бе в състояние да го накара да не мисли за Даян.

— Много си мил, Крис.

— Предпочиташ да те излъжа, че изглеждаш добре ли?

— Предпочитам да не беше идвал изобщо... О, няма значение — промърмори Рийс и се отпусна във фотьойла. — Какво искаш?

— Научих, че не са те виждали, нито чували през изминалата седмица, затова реших да намина и да проверя дали си жив!

— Доста време ти е трябвало!

— До вчера не знаех, че не си ходил в офиса...

— Предполагам, защото и ти самият не си ходил — каза Рийс и по усмивката на сина си разбра, че е прав.

— Би трябвало да имам някакви привилегии като син на шефа. Така че си взех една седмица отпуск, за да бъда с Мади.

— Как вървят нещата между вас сега?

— Чудесно — отвърна весело Крис. — Когато казах на Мади, че си взел отпуска и си се скрил тук, тя се съгласи с мен, че вероятно си болен и ние трябва да...

— Много смешно! — въздъхна Рийс изморено. — Взех си отпуска, защото имах нужда...

— Отдавна имаш нужда от почивка. Защо обаче точно сега? — след като не получи отговор, сви рамене примирено. — Решихме да се смилим над един стар човек и да те поканим на събиране тази вечер — усмихна се младежът.

Без да иска, Рийс също се усмихна. Крис беше от онези синове, които наистина можеха да те изкарат извън нерви. Нямаше никакво право да идва тук, за да го развеселява, след като той беше решил да се отдаде на мъката! Но все пак трябваше да признае, че се почувства се наведе напред, усетил колебанието на баща си.

— Ела с нас — насърчи го той — Барбара каза, че ако може да се измъкне, също ще дойде по-късно.

Може би точно от това имаше нужда да излезе сред хора, където да се отпусне.

— Добре, ще дойда.

Първият човек, когото видя, щом пристигна, беше Даян! И не беше сама!

Тя също го забеляза. Мразеше подобни събирания със силна музика и шумни гости, мъчещи се да я надвият с празни приказки и клюки. Но Чарлз я бе помолил да го придружи и да демонстрира една от роклите му, така че причината да се появи тук бе делова.

Не беше чудно, че Рийс я забеляза лесно. Даян беше като букет от огнени цветове, облечена в рокля, която започваше с червено и преминаваше през всички нюанси до оранжево.

Рийс се бе намръщил и тя си помисли, че не му е особено приятно да я види. Изглеждаше напрегнат, когато се извини на Крис и Мадлин и тръгна към нея решително. Забеляза как проблясват очите му, когато я приближи.

— Какво има между теб и Оксли? — най-неочаквано попита той.

— Професионално уважение — отвърна тя спокойно.

— Друго?

— Харесва ми да работя за него, затова го правя и тази вечер — обясни търпеливо, защото знаеше, че, ако постоянно го срязва, няма да постигне желанния ефект.

— Така ли? — гласът му прозвуча несигурно, а гневът му се поукроти.

— Да — усмихна се тя. — Това Мади ли е с Крис?

Рийс проследи погледа ѝ.

— Да. Изглежда нещата помежду им се стабилизират. Така че стой настрана от тях тази вечер.

От тези думи Даян разбра, че все още не е наясно за взаимоотношенията им с Крис, който очевидно държеше да спазва уговорката. Може би все още беше ядосан на баща си.

— Не мога цяла вечер да не обръщам внимание на Крис — разтегна в усмивка тя идеално начервените си устни. — Повечето хора тук знаят, че сме приятели, и би изглеждало...

— Не съм те молил да не му обръщаш внимание — прекъсна я той, — а само да не си играеш с него като котка с мишка пред очите на Мади.

Даян хвърли поглед към другото момиче. Мадлин Карлтън беше не само млада, но и хладнокръвна. Това следваше да се очаква, като се имаше предвид, че е дъщеря на Барбара Карлтън. Висока, макар и не колкото Даян, с коса до раменете, Мади носеше черната си бутикова рокля с младежка елегантност. Не, Даян не вярваше, че Рийс се е загрижил за това момиче. По-скоро мислеше за себе си.

— Мади изглежда способна сама да се грижи за себе си — отбеляза тя сухо.

Той въздъхна леко, загадъчно привлекателен в тъмносивата си риза и сиви тесни панталони, които очертаваха стройните му бедра. Макар че, помисли Даян като го погледна отблизо, той изглеждаше по-

напрегнат от последния път — по-блед и сенки под очите от недоспиване. Дали заради нея? Господи, дано!

— Така е. Искаш ли да пийнем? — попита той, когато сервитьорът мина покрай тях с поднос.

Тя погледна към Оксли, потънал в разговор със свой клиент единствено работата можеше да го обсеби така.

— Защо не? — обърна се тя към Рийс. Лицето ѝ обаче остана безстрастно, дори когато забеляза победоносното пламъче в очите му.

С чаши в ръце, нямаше как да не отидат при Крис и Мадлин, които разговаряха закачливо. Макар че Крис изглеждаше достатъчно щастлив с приятелката си, той не се стърпя и целуна Даян. Тя му позволи, защото това напълно ги устройваше за момента да държат Рийс в напрежение.

— Добре че не съм ревнива — прекъсна поздрава им Мадлин.

Даян погледна с любопитство към нея, незащитена от упорития син поглед. Забеляза приликата между Барбара и Мади, особено в очите. А въпреки младостта си тя никак не беше глупава също като майка си. Само примерът за това как постъпи с Крис, когато разбра за увлечението му по Даян беше достатъчен, за да се направи такова заключение. В такава ситуация повечето жени крещят и избухват, а Мадлин просто изчака всичко да приключи. Може би е знаела, че в крайна сметка тя притежава нещо много по-примамливо за Крис от красотата на една манекенка. Сега двамата изглеждаха наистина щастливи.

— Да, добре, че е така — повтори Даян сухо и двете жени си размениха разбиращи погледи. Сякаш си казаха, че Даян просто е взела Крис на заем за известно време, а Мади, че макар да се е тревожила известно време, накрая всичко се е наредило и Крис е станал още по-внимателен и любещ заради прегрешението си. Този поглед казваше още, че двете дори могат да се сприятелят.

Рийс не пропусна това и остана възхитен. Наистина ли тази красива жена може да очарова всеки срещнат? Дори Барбара, толкова опитна и понякога цинична, след толкова години в козметичния бизнес, бе впечатлена от хубостта на Богинята. Макар да знаеше за приятелството с Крис и заплахата над щастието на собствената ѝ дъщеря, беше наистина разочарована, когато Рийс ѝ съобщи колко непреклонна е била Даян за участие в тяхната рекламна кампания.

Какво притегляше така мъже и жени към Даян? Ако знаеше отговора, вероятно щеше да може да спи отново.

Крис стоеше до Даян, праметнал ръка през кръста ѝ, и Рийс се намръщи от тази фамилиарност. Мадлин успяваше да се прави на безразлична и да не показва ревността си, ала Фолкън искаше направо да удуши собствения си син.

— Хубаво събиране, а, татко?

Рийс вдигна очи и видя, че младият мъж го наблюдава с особен поглед изпод вежди. Крис можеше да причини много ядове, когато решеше да навреди. Особено ако разбере, че баща му харесва Даян. А Рийс не искаше това. Още повече, че бе възразил, когато Крис беше в неговото положение. По дяволите! Трябваше по-скоро доведе тук Кати и да организират сватбата на Крис и Мадлин. Това можеше да отвлече вниманието на Крис. Можеше...

— Нямах възможност дори да поговоря с домакинята. Извинете ме — и Рийс се отдалечи от потенциално експлозивната ситуация. За първи път му се налагаше да отстъпи. Много неща му се случваха за първи път, откакто Даян влезе в живота му.

— Прав си за баща ти, Крис — каза Мади, щом той се отдалечи. — Изобщо не прилича на себе си.

— Така е — отвърна той замислено, отдръпна се от Даян и я заоглежда въпросително.

— Болен ли е бил? — попита тя с учтив тон, като издържа погледа му.

— Не съвсем. По-скоро се държи необичайно.

Според Даян той действаше както досега толкова нахално ѝ нареди какво да прави, като очакваше тя да се подчини без възражения! Но думите на Крис събудиха любопитството ѝ...

— Чувала съм, че мъжете на неговата възраст са склонни да вършат разни лудории — умишлено ги провокира тя.

— Мъже на неговата възраст ли? — повтори Мади объркана.

— Кризата на средната възраст, някъде около четирийсетте. Чувала съм, че може да е доста неприятна за семейството.

Няколко секунди двамата я гледаха смаяни и мълчаха, а после, щом тя вдигна насмешливо вежди, избухнаха в смях. Даян също не можа да се въздържа. Но усмивката застина на лицето ѝ, когато се

обърна и видя на десетина метра Рийс, чийто сребрист поглед бе прикован върху нея.

— Криза на средната възраст! — смееше се Мади. — Едва ли има някой, който да е по-малко застрашен от такова нещо!

— О, не знам... — рече Крис замислено.

Даян забеляза, че Крис продължава да я наблюдава, повдигнал въпросително вежди. Явно се питаше каква е вероятната причина за непредсказуемостта на баща му.

— Не, не мога да повярвам, че е това — решително поклати глава Мади. — Не и Рийс. Нещо друго го тревожи.

— Или някой... — добави Крис.

— Вероятно е нещо, свързано с работата — продължи тя, без да обърне внимание на намека. — Мама ми каза, че си отказала договора с „Карлтън Козметикс“. Надявам се, че решението ти няма нищо общо с мен и Крис...

Изключително хладнокръвна е, възхити ѝ се Даян. Крис щеше да види доста зор с тази млада дама. Очевидно Мадлин се беше научила на доста неща в Швейцария.

— Съвсем не — отвърна Даян.

— Мислех, че днес всички топмодели обичат да рекламират козметика.

— Богинята мисли като теб — обади се Крис. — Тя смята, че... — млъкна, осъзнал, че не е деликатно да цитира убежденията на Даян пред своята годеница.

Мади го погледна насмешливо.

— Договор като този носи много пари.

— Даян е убедена, че има неща, по-важни от парите...

Даян се обърна и видя Рийс. Не бе усетила приближаването му. Разбра, че я дразни нарочно и че изобщо не вярва на това, което тя казва. Дръпна се встрани, за да му направи място.

— Ако не бях убедена, щях да приема предложението на „Карлтън Козметикс“.

— Вероятно — намеси се Фолкън. — А може би имаш по-изгодно предложение?

Даян го погледна състрадателно. За него явно не съществуваха други ценности, освен парите, както и властта, която те даваха.

Очевидно бе търсил и на мерил единственото обяснение за отказа ѝ, което той може да разбере.

— Не е задължително да е по-изгодно — каза тихо тя.

— Казваш го само за да възразиш — заяде се той.

Едва ли бе чул презрителните ѝ забележки за кризата на средната възраст, иначе щеше да е по-рязък.

— Не е така — отвърна тя спокойно. — И смятам, че новата серия на „Карлтън“ е много добра.

— Тогава...?

— Когато подписвам подобен договор, трябва да съм сигурна, че не ти си уредил — вдигна гордо глава тя.

Мадлин пое дълбоко дъх, а Крис изглеждаше направо смаян явно и през ум не му бе минало, че може да има някаква връзка между договора и баща му. Но тя съществуваше. Като си спомни колко силно бе настроен баща му срещу нея, беше странно, че изобщо ѝ е бил предложен договор!

Даян забеляза смесените чувства, изписани върху мрачното високомерно лице на Рийс. Възхищението от директността на предизвикателството ѝ и гняв, че го бе направила публично!

Значи е знаела, че той стои зад офертата. Е, той искаше да е сигурен и тя му го каза. И то пред Крис и Мадлин! Няма ли да престанеше да го дразни?

— Това ли е единствената причина да откажеш — Рийс не я изпускаше от очи.

— Разбира се.

Улучи го право в сърцето! А резултатът бе, че я желаше още по-силно!

— Няма да спечелиш, ако смесваш чувствата си с бизнеса. Прецени ситуацията и тогава действай — каза той и се намръщи, обезпокоен от нейната реакция. Беше преbledняла, зениците ѝ се бяха разширили, а очите потъмнели. Какво, по дяволите...

Без съмнение бе казал нещо не на място. А фактът, че Даян е способна на толкова страст, направо го шокира. Тя винаги е била хладнокръвна и той едва не се намрази заради болката, която ѝ причини. Но в същото време беше доволен от всяка изява на чувствата ѝ. После се запита за причината за тази болка. Знаеше, че животът на манекените не е лек, особено през първите години, когато не знаеш на

кого да се довериш. И младите момичета, търсеци слава и богатство, винаги са били лесна плячка за по-зрелите. Даян вероятно бе преживяла всичко това.

— Не става въпрос за емоции — каза тя, все още бледа като платно. — Беше решено от самото начало. Отидох на срещата само защото импресариото ме помоли. Но зад „Карлтън Козметикс“ стоиш ти — гледаше го, без да мигне.

Той издържа погледа ѝ и забеляза, че тя възвръща самообладанието си. Ако въобще го е губила някога! Вече му писваше. Веднъж завинаги трябваше да каже онова, което иска, а после, ако е необходимо — Господи, дано да не е! — да се махне. Досега винаги е знаел кога да се оттегли, ала Даян Ламб бе обърнала с главата надолу иначе подредения му живот...

СЕДМА ГЛАВА

Даян усети пристъп на гадене и замайване. Дори ѝ се стори, че ще припадне насред претъпканата зала, но за щастие скоро ѝ мина. Забележката на Фолкън за емоциите беше типична за него — същото отношение, което унищожи баща ѝ и съсипа нейния живот. Господи, как мразеше този мъж и всичко, което той отстояваше! Не можеше да издържа повече!

— Извинявай, Рийс, изведнъж се почувствах зле — каза тя и сложи ръка на пулсиращото си слепоочие. — Имаш ли нещо против да ме закараш до вкъщи?

Беше твърди заета със собствените си емоции, за да забележи ликуващото пламъче в сребристия поглед. Господи, трябваше да се оправи, преди да са стигнали апартамента ѝ, иначе тези няколко болезнени седмици щяха да са напразни. Нямаше никакво намерение да не изпълни онова, в което се бе зарекла!

— Освен ако — продължи тя, когато забеляза Барбара Карлтън да влиза, — не те отнемам от някого — би трябвало да се сети, че може да си е уредил среща, ако не с Барбара, то с някоя друга жена. За него не бе характерно да прекарва времето си в компанията на Крис и неговата годеница.

— Не — отвърна той, проследил погледа ѝ. — Не ме откъсваш от никого и нищо. Мога да тръгна веднага.

Значи ѝ бе казал истината за отношенията му с Барбара. Защото ако помежду им имаше нещо, едва ли би я оставил.

— Ще отида да кажа на Чарлз, че тръгваме — каза Даян, преди да се обърне към младата двойка. — Чудесно беше, че се запознахме, Мади.

— Особено след като Крис не ти беше казал и дума за мен — усмихна се момичето.

— Я стига! — Крис изглеждаше притеснен. — Оставете ме на мира поне за малко!

Мадлин го хвана под ръка и му се усмихна мило. Чарлз беше изненадан, когато Даян му съобщи с кого се прибира.

— Пази се, Даян — предупреди той и хвърли поглед към Рийс, който разговаряше с Барбара. — Този мъж има репутация на...

— Зная — стисна ръката му с благодарност. Още повече, че загрижеността му бе искрена. — Не се безпокой. Мога да се грижа за себе си.

Правеше от години. И то благодарение на Рийс Фолкън. Чарлз нямаше причина да се безпокои не тя беше в опасност...

Рийс искрено съжаляваше, че Даян не се чувства добре. Макар обстоятелствата да не бяха подходящи да остане насаме с нея, все пак беше благодарен за предоставилата му се възможност. Може би все още не бе дошло времето да ѝ каже какво чувства, но и кой знае кога и дали изобщо щеше да настъпи! Остана доволен, че бе тръгнал със собствената си кола.

Намерението му беше да може да си тръгне, когато поиска, без да притеснява Крис и Мадлин. Дори в началото си мислеше, че няма да стои дълго. А сега бяха двамата с Даян в тъмната кола и той се чувстваше въодушевен като ученик на първа среща с любимата. Какво бе направила с него?

Пътуваха мълчаливо. И двамата бяха потънали в мисли.

Даян усещаше въодушевляването му. Но то не я тревожеше. Той можеше да си мисли, че е спечелил първата битка, ала дали щеше да спечели и войната? Макар че едва ли във войната, която тя водеше, щеше да има победител.

— Ще влезеш ли на чаша кафе? — попита тя, щом той паркира. — Само това мога да ти предложа, след като те отвлякох.

— Ненавиждам тези събирания, на които всички клюкарстват и всеки се опитва да впечатли другия. Отидох, защото Крис и Мадлин ме помолиха. Но струва ми се, ти не се чувстваше много добре... — той повдигна вежда въпросително.

Даян отвърна на погледа му.

— Значи не искаш кафе?

— Напротив, много искам. Ако ти се чувстваш достатъчно добре, разбира се...

— Нямахте да ти предложа, ако не бях.

— Тогава — на кафе! — съгласи се той, бързо слезе и отвори вратата ѝ.

Пъдъл, изменникът, се погали в краката на Рийс, за да го поздрави, след като го позна. Остави няколко косъма по тъмносивия му панталон и си отиде на уютното легло, което Даян му бе направила до прозореца.

— Наистина ли няма нищо между теб и Оксли? — внезапно заговори Рийс.

— Теб какво те засяга?

— Е, има ли? — настоя той.

— Не. Абсолютно нищо. И никога не е имало. Рийс, кой сега играе игрички?

Той присви очи предпазливо. Като животно, което усеща, че му устройват клопка, помисли Даян. И точно желанието му да се люби с нея щеше да го хване в капана. Загадъчността никога не е била характерна черта на този мъж. Той я желаше и не го криеше. А в същото време се чувстваше някак обиден. Може би не беше трудно да се разбере подобно отношение. Не и след като му каза така безцеремонно, че не се интересува от него. Изглежда го безпокоеше фактът, че отношението ѝ сега е променено. Повечето мъже сляпо биха били благодарни на такава очевидна промяна, ала Рийс Фолкън беше нащрек.

— Мога ли да те попитам нещо, Рийс — каза бавно тя и облиза устните си. Не за да го предизвика, а защото внезапно усети жажда. Разбра обаче, че движението не остана незабелязано и нещо трепна у Рийс. — Какво искаш от мен?

Той пое шумно въздух, впечатлен от директността на въпроса ѝ. Опитваше се да спечели време, но Даян знаеше, че не бива да му дава повече време.

— Край на игрите, Рийс. Сигурно си забелязал, че не са по вкуса ми.

— Не съм убеден, че знам нещо за теб — той присви очи. — Коя си ти всъщност?

Сега бе неин ред дъхът ѝ да спре.

— Какво искаш да кажеш? — едва успя да попита тя.

Той уморено прокара ръка по челото си.

— Защо мисля за теб през цялото време? Защо толкова силно те желая?

Тя изпита удоволствие от това признание и не успя да възрази, когато той я взе в прегръдките си и започна да я целува с дива страст. А когато стегнатото му тяло притисна нейното, ѝ се зави свят от неговата близост.

Онова, което последва, беше неподвластно на разума ѝ. Ръцете ѝ го галеха сякаш сами, устните разцъфваха под неговите, поглъщаха жадно, вкусваха, пиеха. По тялото ѝ се разля възбуда и тя отметна глава назад. От гърлото ѝ се изтръгна сподавен стон. И когато Рийс погали гърдите ѝ, зърната им мигновено се втвърдиха. Коленете ѝ се подкосиха — изпитваше неподозирано желание да се люби с него. Усети някаква изгаряща болка, която не знаеше как да облекчи. Стори ѝ се, че ще припадне, когато Рийс спря да целува устните ѝ, наведе се и нежно пое зърното ѝ през тънката материя на роклята.

Това не биваше да се случва! Не биваше да отвръща на чувствата на този мъж! Ала не бе в състояние да се контролира и разбра, че е напълно загубена, щом устните му се върнаха върху нейните, готови за наслада.

— Ето какво искам — простена накрая той. — Искам теб. До мен. В леглото. На пода! Все едно къде!

Този глас! Все той я връщаше към разума и ѝ припомняше кой всъщност е той!

Погледна го объркана — тя се влюбваше в него! Не можеше да си го позволи! Това би я унищожило!

Тя отново се отдалечаваше, усети той, макар тялото ѝ да бе притиснато към неговото. Само че този път нямаше да ѝ позволи да избяга! Защото жадуваше за топлината и желанието ѝ, които бе показала преди малко.

— Даян! — леко я разтърси. — Не ме гледай така. Искам да те любя, нищо повече и нищо по-малко.

По дяволите, беше толкова близо, и то за да усети още веднъж затварянето ѝ в себе си. Не можеше обаче да преживее още такива седмици, през които да се измъчва и страда. Не и когато знаеше, че и тя го желае. Беше сигурен, че взаимността ѝ беше напълно спонтанна, че тя дори бе разтърсена до дъното на душата от своите чувства.

— Даян — отново я разтърси, без да откъсва очи от лицето ѝ.

— Аз... Аз никога не съм преживявала подобно нещо — каза тя с пресипнал глас.

Той се намръщи. Беше объркан. Едва ли искаше да каже...

— Какво говориш?

— Че съм девствена...

Рийс се олюля от изненада. Беше невероятно — тази красива жена-дете, с нейното натрапчиво красиво лице и тяло не познаваше любовното докосване и никога не бе лежала в топлата прегръдка на мъжките ръце. Той не се съмняваше в думите ѝ, напротив — явно това беше причината да изглежда толкова загадъчна.

И като плъзна поглед по изваяното ѝ тяло, разбра, че не иска друг мъж да го притежава. Никога! Искаше я за себе си!

Сега вече не се съмняваше, че тя също го иска. Много мъже са я пожелавали в миналото и му се стори някак странно, че не е избрала никой от тях. Защо не е имала любовник? После се укори за подозрителността си. Изглежда най-после всичко, за което винаги бе мечтал, събрано в тази невероятно красива жена — хубост, ум, неопетненост, никакво заплетено минало, което да се налага да приема. Не вярваше на очите си.

— Ще се омъжиш ли за мен? — чу се да казва Рийс и за своя собствена изненада. Защото преди думите да излязат от устата му, такова нещо не му бе минало през ума. Явно не можеше да мисли нормално, когато Даян беше наблизо.

И той не разбра кой от двамата е по изненадан, когато тя прошепна:

— Да.

ОСМА ГЛАВА

Вероятно никога нямаше да ѝ хрумне подобна мисъл, ако преди три месеца, на една вечеря не се бе запознала с Фолкън и не бе забелязала колко различен е бил за него животът през тези дванайсет години с бащиното богатство зад гърба му.

След смъртта на баща си тя изпитваше някаква сковаваща омраза, която по-късно, след като напусна училище, започна да я измъчва. Забеляза, че непрестанно търсеше снимки във вестниците на „преуспяващия Рийс Фолкън“. Но тогава омразата ѝ бе някак безсилна, защото вероятността да го срещне не беше голяма, макар че кариерата на фотомодел и манекен ѝ потръгна. Всичко се промени обаче след запознанството с Крис. Най-после имаше възможност да отмъсти за смъртта на баща си, като по някакъв начин засегне Рийс Фолкън.

Знаеше, че Рийс обича сина си много. Ала все още не ѝ се искаше да наранява Крис — имаше сметки за уреждане с бащата, а не със сина. Беше запланувала да заплени по-възрастния мъж и по този начин да го накара да познае безпомощността; да разбере какво значи да загубиш някого, когото си обичал повече от всичко.

Макар и да не ѝ бе приятно, Крис служеше като примамка, за да привлече тя вниманието на Рийс към себе си.

Защото беше сигурна, че нейната загадъчност ще го съблазни. А сега не можеше да повярва колко добре се бяха наредили нещата, всъщност Фолкън ѝ предложи брак! И тя... прие.

Той се засмя несигурно и взе ръцете ѝ в своите.

— Не мога да повярвам, че го казах — рече Рийс.

Очите ѝ се разшириха от тревога. Отказваше ли се вече от предложението си? Съжаляваше ли за импулсивността си?

Господи, нямаше ли да е по-добре така? Защото всичко щеше да се стовари върху нея. Разбра колко лошо всъщност бе замислила всичко. Да се запознае с Крис беше катализаторът на поредица от действия, които щяха да доведат до ада да бъде съпруга на Рийс. Сигурно не е била с всичкия, като ѝ е хрумнало такова нещо.

Спомни си последният път, когато видя баща си, кръвта... О, Господи, кръвта...

Онзи заседнал в гърлото ѝ вик оттогава продължи с месеци. Дълбоката емоционална травма доведе до неспособността ѝ да говори. И всичко заради Рийс Фолкън!

Но тя се влюби в него! Как беше възможно?

— Хей, не съм казал, че съжалявам — опита да я успокои Рийс, забелязал бледостта ѝ. — Само че не мога да повярвам.

Тя поклати глава, изплашена от собствените си емоции. Как въобще е помислила да се омъжи за човека, когото обича и мрази едновременно?

Рийс започна наистина да се тревожи от нейното мълчание.

— Всичко ще бъде наред, Даян. Аз ще се погрижа за всичко. Само не искай, за Бога, сега да премисляш предложението ми, защото ще полудея!

Точно това ѝ се искаше — да помисли! Имаше чувството, че се е събудила след дълъг кошмар, че излиза от дълбок и тъмен тунел, в който след смъртта на баща си е била защитена и едновременно напълно изолирана както от любовта, така и от болката. Сега Рийс Фолкън ѝ даряваше светлина...

Господи, тя се беше влюбила в единствения човек, който би трябвало да бъде нейн враг... — Би трябвало ли? Та той е!

Как бе възможно да го мрази и обича едновременно? Или беше вярно, че има само една крачка между любовта и омразата? И в най-смелите ѝ планове не съществуваше вероятността да се влюби в него! Какво трябваше да направи сега? Не можеше да се омъжи за него, защото го обичаше и щеше да се подложи на непоносимо изпитание. Но как пък беше възможно да не се омъжи, след като го обича? Как щеше да живее без него?

— Даян, зная, че се запознахме съвсем скоро — заговори Рийс убедително, усетил нейната вътрешна борба, и стисна силно ръцете ѝ. — И че само сме спорили. Но понякога, при такова силно мигновено привличане е възможно да стане така. Поне така мисля... Никога преди не ми се е случвало.

Стана ѝ ясно, че този самоуверен мъж беше шокиран за първи път, откакто се бяха срещнали. Мислите ѝ се объркаха съвсем. Възнамеряваше да разкрие коя е всъщност в деня на сватбата им, да му

каже за кого се е оженил, кой е баща ѝ. Ала вече не ѝ се искаше да го направи, не и по този начин. Рийс обаче щеше да научи кой е баща ѝ в момента в който разбере, че името ѝ не е Даян Ламб. И тогава щеше да стане ясно защо се бе държала така през последните седмици. Всичко щеше да рикошира в нея с отвратителни последици и едва ли той щеше да е съсипаният...

Рийс наблюдаваше разтревожен как по лицето ѝ се изписваха различни чувства. Разбра, че последното нещо, което е очаквала тази вечер, е предложението му за брак, което тя да приеме. Бе ясно, че и тя като него е шокирана от ангажимента, който току-що бе поела.

Господи, все си мислеше, че никога няма да се ожени отново, че харесва живота си какъвто е. Или поне го харесваше... Осъзна колко пуст е бил всъщност той през няколкото седмици, откакто срещна Даян. Болезнено копнееше за нещо повече, но не знаеше какво точно. Сега обаче беше сигурен, че този глад е бил за Даян, защото е искал да бъде негова жена.

Но той беше по-възрастен от нея не само с осемнайсет години, а и с всичко преживяно. Имаше вече един неуспешен брак и син почти на нейната възраст. Не му бе хрумвало досега колко неблагоприятна партия е всъщност. Никога не бе мислил да се задоми повторно, след като с Кати всичко бе приключило зле и знаеше, че има неща, които не може да даде в един брак. Ала той отчаяно желаше Даян и беше готов дори да я измами, за да се оженят. Можеше да ѝ даде толкова други неща, че едно по-малко...

Бързо отхвърли мъчителните въпроси, решен веднъж завинаги да се справи с колебанията ѝ. Тя щеше да бъде негова!

— Предлагам да направим сватбата възможно най-скоро — каза той нахакано, а очите му я гледаха предизвикателно. — Няма причина да чакаме.

— Аз имам договори за работа месеци напред — възрази тя.

Той ненавиждаше мисълта съпругата му „Да се перчи с прелестите си“ пред публика. Но трябваше да бъде много внимателен. Ако се опиташе да я принуждава за каквото и да е, тя щеше да му се изплъзне. Нима не му беше показала досега колко решителна може да бъде? Веднъж да се оженят, и по-късно щеше да има време да ѝ каже какво мисли за кариерата ѝ.

— Тогава ще вмъкнем сватбата и медения месец между тях — краката му се подкосиха само при мисълта за медения им месец!

— Няма защо да бързаме, след като веднъж сме взели решение — поклати глава Даян.

— Така ли? — попита той мрачно напрегнат.

Известно време го наблюдаваше мълчаливо.

— Все пак трябва да кажем на Крис за плановете си — каза найсетне.

Рийс я пусна, стреснат от споменаването на сина му. В желанието си да притежава Даян бе забравил напълно, че трябва да съобщи на Крис. Какво щеше да си помисли синът му, когато разбере, че иска да се омъжи за жената, която не бе одобрил само преди пет седмици, жената, в която Крис до скоро си бе мислил, че е влюбен? Едно бе сигурно — това нямаше да му хареса.

Все едно дали ще го хареса, или не, беше следващата му мисъл.

Животът си е негов, по дяволите, и ще прави с него каквото си поиска, включително да се ожени за жената, която синът му смята за неподходяща и за него.

Даян забеляза, че за миг Рийс остана без дъх, когато стана дума Крис да научи за тяхната женитба, но секунди по-късно високомерието — като неизменна негова черта, отново се настани на лицето му. В този момент Рийс не се интересуваше как Крис ще ги възприеме като двойка.

Тя очакваше това вероятно противоречие между баща и син да се прояви, когато настъпеше моментът да смачка самодоволството на Фолкънови и да ги накара да изпитат същото безмерно отчаяние, което изпита тя на девет години. Само че Даян познаваше Крис и знаеше как е преживял развода на родителите си, за да разбере, че и той като нея е невинен. А сега пък се бе влюбила в Рийс! Колкото и да обичаше баща си, тя се провали, когато дойде време да отмъсти за него! А колкото до Крис — той щеше напълно да се обърка от съобщението. Щеше да е ужасен от вероятността тя да бъде негова мащеха!

— Аз ще му кажа — заяви Рийс решително. — Нищо няма да ни попречи да се оженим, Даян.

И тя му вярваше. Беше постигнала онова, което искаше, онова, което бе запланувала, когато се запозна с Крис. Ала победата нямаше

стойност, защото в деня, в който станеше негова жена, тя щеше да загуби всичко, което бе важно за нея сега — самия Рийс...

Колкото и да го убеждаваше, той не отсрочи сватбата. От момента, в който се съгласи да се омъжи за него, тя бе станала жертва на своята несигурност и неговата целенасоченост. Не че някога се бе съмнявала в решителността му, просто целта сега беше женитбата и той помиташе всичко по пътя си, всяко възможно възражение от нейна страна.

На следващата сутрин той я заведе да ѝ купи годежен пръстен с диамант, а после веднага се обади на Крис, за да го покани на вечеря в апартамента си. Искаше да уведоми сина си за плановете им насаме!

Апартаментът на Рийс бе изненада за Даян. Тя отсядаше в първокласни хотели навсякъде по света и приемаше техният разкош като част от работата си. Но когато ставаше въпрос за собствения ѝ дом, бе предпочела удобството пред разкоша. Ала апартаментът на Рийс надминаваше всякакви представи за разкош — мебелите бяха от стъкло, хром и кожа, а стените бяха украсени с оригинални произведения на художници, които тя можеше да види само в галериите. И между другото ѝ каза, че имал подобни апартаменти в Ню Йорк, Хонконг и вила на Бахамите!

Не бе споменал имението Чалфорд... Но Даян знаеше, че все още го притежава, а за къщата се грижат. Откакто бе пораснала, само веднъж беше отишла да я погледа...

Спомените, които гледката събуди у нея, ѝ отнеха куража да дойде отново... Но въпреки че като дете бе живяла сред подобно великолепие, тя не беше подготвена за неговия начин на живот. След като разпозна авторите, Даян започна трескаво да се движи между картините. Беше разстройващо. Усилията ѝ да си внуши, че няма значение как са придобити картините и останалите скъпи украшения, се провалиха. Същевременно любовта я караше да се съмнява в собствените си убеждения през изминалите години...

— Егоистично е, зная — промърмори Рийс и приближи към нея с чаши в ръка, — че пазя всичко красиво, което притежавам, от ненаситните хорски очи.

Даян бе застанала пред една картина, изобразяваща дете сред поле от диви нарциси.

— И за жените ли се отнася? — предизвика го тя, като имаше предвид вчерашното му отношение, по-точно стиснатите му устни, когато му заяви, че ще продължи да работи като модел и след като се оженят. Не се съмняваше, че той би бил щастлив да я заключи в една от луксозните си къщи и да изхвърли ключа.

Рийс се намръщи на прозорливостта ѝ и ѝ подаде чаша с портокалов сок, като мислеше как да ѝ отговори, без да предизвика спор. Въпреки годежния пръстен все още не беше сигурен в нея. Даян беше интелигентна и можеше да прозре истината през всеки уклончив отговор.

— Обикалям целия свят — започна бавно той. — Последното нещо, което искам, е ти да летиш за Ню Йорк, докато аз пътувам за Хонконг.

Тя едва-едва се усмихна.

— Мисли си просто за срещите ни — нежно се пошегува тя.

От момента, в който я видя, не беше мислил за нищо друго, освен да я люби. Но сега, когато знаеше колко е невинна, беше готов да чака докато се оженят, без значение колко болезнено е за него това.

— Но те не са достатъчни. Даян, искам да си с мен...

Даян сложи тънките си пръсти върху устните му и той я погледна нетърпеливо.

— Аз харесвам работата си, Рийс — заяви тя твърдо. — Изпитвам удовлетворение от нея. Доста се потрудох, за да стигна дотук. За мен няма да е достатъчно да си пиляя времето, като чакам в един или друг луксозен хотел да ми отделиш няколко минути от безценното си време между деловите срещи...

— Няма да е така! — запротестира той.

— О, разбира се, че ще бъде така — поклати глава тя и косата ѝ се люшна към гърдите. Беше облечена в тъмнозелена къса рокля без презрамки, която подчертаваше нежните извивки на тялото ѝ.

— Не, по дяволите — остави чашата си на масичката. — Няма да го допусна! Искам да бъда с теб, Даян, а не някъде, в някой офис... Не ми се смей!

— Изглежда това е първият ни спор като годеници.

Да, така беше. И той знаеше защо. Може би това го привличаше у Даян — тя беше негова, ала напълно независима по отношение на действията си. И все пак не беше много приятно.

— Без съмнение един от многото — усмихна се той.

— Не обичам споровете, Рийс — каза тя рязко. — Мисли за разрешаването им, което е добре за мен.

За нея също беше предизвикателство, но същевременно я притесняваше. Тя нямаше никаква воля, щом Рийс я прегърнеше. Като сега!

Устните му се раздвижиха чувствено върху нейните, езикът му еротично се плъзна по очертанията им, пробяга по равните ѝ зъби, като обеща много, но не го изпълни. Даян простена и се предаде. Отпусна се в обятията му. Протегна се и придърпа главата му към себе си, притискайки се по силно към него.

— Когато никой не отговори на позвъняването ми, реших да вляза с моя ключ — чуха те познат глас. — Извинете, ако съм ви прекъснал — добави Крис сухо. — Но си мислех, че съм поканен на вечеря... Господи, Даян! — произнесе той смаяно, когато тя бързо се отдръпна от баща му и той разбра кого бе целувал Рийс — Мислех... Аз не знаех — направи болезнена гримаса и се обърна към баща си: — Татко?

Искаше обяснение поне от единия и Даян не можеше да го вини за чувствата му. Тя не знаеше, че има ключ от апартамента на Рийс, макар да ѝ беше казал, че е живял при него до преди година. Поне да бяха чули звънеца! Но вече беше късно. Крис трябваше да разбере за връзката между нея и баща му. Само че това бе станало по възможно най-неподходящия начин.

Рийс не изглеждаше притеснен от неочакваната поява на сина си. Прегърна съвсем непринудено голите рамене на Даян и застана до нея сякаш да я защити.

— Крис, бих искал да те запозная...

— Знам коя е, за Бога! — намръщи се Крис.

— Моята годеница — довърши Рийс спокойно, сякаш синът му не го бе прекъснал. Гледаше предизвикателно смаяното лице на Крис. — Бъдещата ти майка.

В този момент Даян съжали младежа. Гневът му бе заменен с объркване и страх. Не го винеше, тъй като доскоро бе смятал, че е влюбен в нея...

— Крис, аз... — рече съчувствено тя.

— Да свикнем с мисълта, Крис — прекъсна я Рийс. — Сватбата ще бъде следващия месец.

Това бе изненада и за нея. Доколкото си спомняше, не бяха определили датата. Но Рийс явно го бе направил, разбра го, когато погледна към него с разширени от учудване зеници. И може би умишлено бе избрал този начин за определяне на датата. Така тя нямаше да може да възрази, иначе щяха да се изложат пред Крис.

Той изглеждаше шашнат от бързината, с която се развиваха събитията.

— Аз дори не знаех, че вие двамата... Защо? — изгледа ги подозрително.

Тя усети напрежението у Рийс и разбра, че е вбесен заради този въпрос и начина, по който бе зададен. Погледна го многозначително — бе го предупредила, че ще стане така, ако избързат със сватбата.

— Защото искам Даян да бъде моя жена — отвърна той ледено. — Възможно най-скоро. Бих се оженил за нея още утре, ако това можеше да се уреди.

Крис се посъвзе и се усмихна подигравателно на предизвикателството.

— Изненадан съм, че още не е уредено, след като веднъж си решил, че го искаш! Господи... Нищо чудно, че беше толкова убеден, когато ми казваше, че няма да се ожения за нея. Тогава си решил, че искаш Богинята за себе си!

— Името ѝ е Даян — отвърна Рийс през зъби, защото само преди минути Крис съвсем естествено се обърна към нея с Даян. — Ако предпочиташ, можеш да я наричаш майко — добави, явно много ядосан.

Лицето на младия мъж почервения.

— Шегуваш се! Имам си майка и тя е на трийсет и осем. Очевидно вече ти харесват младоженки-деца!

Даян ги наблюдаваше мълчаливо. Точно това бе искала, когато се запозна с Крис — син срещу баща, баща срещу син. Това да бъде инструментът, който ще съсипе тях и всяка част от толкова комфортния живот на Рийс. Ала беше ужасно. Отвратително. Ето това имаше предвид, когато каза на Рийс, че мрази споровете. Не можеше да ги понася от деня, в който почина баща ѝ.

Рийс отново си възвърна самообладанието и заговори тихо и спокойно. Ала колко опасен можеше да е този спокоен тон!

— Държиш се по детски, Крис. Ти...

— Спрете! — извика тя. Същото бе искала да изкрещи и онзи ден в кабинета на Хауърд. И винаги бе съжалявала, че не го направи. Може би ако баща ѝ знаеше, че тя е там и го обича, любовта ѝ щеше да му помогне да преодолее трудностите, а не да реши, че няма за какво да живее... И сега не можеше да стои безучастно и да гледа как двама души, които в действителност много се обичат, се карат така.

— Престанете и двамата — почти се задави тя и кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— О, небеса! — извика Крис, като видя колко е пребледняла. — Богиньо... Даян — бързо се поправи той, след като баща му го погледна свирепо. — Просто... Не мога да повярвам, че това се случва.

Заприлича ѝ на кученце, което току-що е ритнала. Рийс инстинктивно стисна раменете ѝ.

— Няма за какво да се упрекваме, Крис. Абсолютно нищо. Ясно ли се изразих? — неприветливо попита той.

Съвсем, помисли си Даян, щом Крис погледна към тях невярващ. О, тя беше казвала на Крис още в самото начало на връзката им какво мисли за физическата любов и той сякаш се бе съгласил. Не можеше да скрие изненадата си обаче от това как баща му се е примирил с тези възгледи. Но Рийс беше достатъчно ясен...

— Да... — Крис преглътна тежко. — Ами аз... Не зная какво да кажа — сви рамене той.

Даян усети как Рийс се отпусна, когато и двамата разбраха, че най-трудното е отминало. И макар че Крис едва ли одобряваше ставащото, не можеше да направи нищо, за да ги спре. Само трябваше охотно да се съгласи. Горкият Крис — колкото и да се опитваше, все още изглеждаше напълно объркан от неочаквания годеж.

— Добре дошла в семейството ще свърши работа — рече Рийс. — А след това: „Какво има за вечеря?“

Докато стоеше и наблюдаваше как Крис целува Даян по бузата, Рийс въздъхна облекчено, че опасният момент е отминал. Никога не е бил по-близо до вероятността напълно да се отчужди от сина си, както преди няколко минути.

Знаеше със сигурност, че ако трябваше да избира между сина си и жената, която обича, щеше да предпочете нея, без значение колко болезнено можеше да се окаже това.

Рийс нямаше намерение да ѝ се налага много. Бе разбрал, че не бива, когато ѝ купуваше годежния пръстен. В крайна сметка се бяха споразумели — диамантът не бе толкова голям, колкото искаше той, но не купиха и малкия, който пък тя бе избрала. Компромис. Преди да срещне Даян, думата не съществуваше в речника му. Колкото по-скоро сложеше халката на пръста ѝ до годежния пръстен, толкова по-добре щеше да се чувства. Дотогава не беше напълно сигурен дали тя няма да промени решението си да се омъжи за него...

Абсурдността на ситуацията го разсмя. Години наред бе избягвал брак с жени, които не криеха, че са склонни да станат следващата госпожа Фолкън, а сега жената, която той искаше, се държеше като него. Сигурно си го заслужаваше, но никак не му харесваше това постоянно усещане за несигурност.

А колкото повече опознаваше Даян, разбираше, че тя едва ли щеше да е по-малко решителна и след като се оженят. Като си спомни упоритостта, с която тя настояваше да продължи работа, той пак се намръщи.

Но с това щеше да се справи по-късно. Всичко по реда си. Първо трябваше да ѝ сложи брачната халка!

През следващите дни Даян разбра, че Рийс не се кани да обсъжда датата на сватбата им. И когато вестниците се добраха до новината за техния годеж, макар да беше сигурна, че Рийс сам им я е съобщил, тя напълно изгуби контрол върху нещата.

Съобщението, че сватбата им ще се състои следващия месец беше голяма новина. Чарлз веднага ѝ се обади и ѝ предложи роклята от ревюто в Париж, а Рийс бе повече от доволен и самоуверено заяви, че не би позволил друг да облече тази дреха, дори Мадлин. Когато я видя облечена в нея, за първи път разбра, че я иска. Даян не бе и помислила, че някога ще е булка в тази рокля. По-скоро ѝ се плачеше, че красивата дреха щеше да се използва в крайна сметка по не толкова щастлив повод...

Където и да отиде, след тях постоянно имаше журналисти и фотографи; статии за сватбените им планове излизаха в жълтата преса. Сякаш ставаше въпрос за кралска сватба — кралицата в света на

модата и кралят на предприемчивостта — така ги наричаха във вестниците. Беше глупаво, но продаваше вестниците, отбеляза Даян цинично.

Веднъж тръгнаха, слухове не отминаха и бъдещия им живот — от това къде щяха да живеят след сватбата до това колко принцове и принцеси щяха да наследят огромното богатство.

Последната спекулация първоначално разтревожи Даян, а после я отврати. Беше направо смешно — та Фолкън вече имаше наследник! Но за явно неудоволствие на Рийс вестниците явно бяха решили да разнищят тази тема.

— Те ще изберат и имена вместо нас — захвърли вестника Даян. Бяха си приготвили заедно обяд и сега почиваха в нейния апартамент. Всичко тук е толкова уютно, помисли тя със съжаление. Тази нарастваща ежедневна близост между тях ѝ се струваше обезпокоителна, защото беше започнала да очаква общите им вечери и се радваше, когато оставаха сами.

Знаеше, че това ще приключи в момента, в който Рийс разбере коя всъщност е тя. Лицето ѝ помръкваше, когато мислеше за това време, което щеше да настъпи съвсем скоро. Знаеше, че не може да чака сватбата, че не бива да му причинява такава болка публично, че ще трябва да му каже преди това.

Усети физическа болка, когато си помисли колко самотен щеше да е животът ѝ без него. От години не се тревожеше, че живее сама. Ала досега не знаеше и с колко обич може да бъде изпълнен животът...

— Даян, трябва да знаеш, че не искам повече деца — суровото му заявление нахлу сред мъчителна дилема на чувствата ѝ.

— Рийс? — погледна го намръщено.

Той стоеше невъзмутим, с ръце в джобовете.

— Аз съм на трийсет и девет, Даян, след няколко месеца ще бъда на четирийсет. Късно е да ставам отново баща.

Тя смяташе, че няма смисъл двамата да имат деца и затова ѝ се бяха сторили смешни коментарите във вестниците. Но щом погледна преbledнялото му лице, осъзна, че за него този въпрос е от голямо значение...

— Мислех, че е от значение възрастта на майката — рече тя.

— Не трябваше да имам деца първия път. Сега още по-малко.

— Това не е ли нещо, което трябва да обсъдим двамата? — не знаеше защо е толкова настоятелна. Нямахме да имат деца, така че разговорът беше напълно безсмислен. Но в същото време въпросът изглеждаше много важен.

— Това ще се отрази ли на решението ти да се омъжиш за мен? — попита той с каменно лице.

— Не, но...

— Никакви деца, Даян. Не е вярно, че обогатяват брака — добави той по-меко, като видя колко изненадана е тя. — Децата предизвикват повече напрежение от каквото и да било.

— Това ли стана между теб и Кати?

— Не искам да говорим за това... Не гледай така! — седна до нея на пода. — Просто не мисля, че обсъждането на неуспеха на първия ми брак ще ни помогне — каза той мило и погали бузата ѝ. — Това само отваря старите рани.

Даян не беше съгласна. Смяташе, че ако се обсъдят старите грешки, може да се избегне повторното им допускане.

Господи, трябваше да намери начин да оправи нещата между нея и Рийс, така че да се омъжи за него, защото го обичаше. Трябваше да намери.

Но когато на другия ден отвори вратата на апартамента си и видя кой ѝ е дошъл на гости, разбра, че няма да успее...

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Цял ден ли ще ме държиш на вратата? — попита Джанет иронично. — Или ще ме поканиш?

Даян се взираше в нея, неспособна нито да отговори, нито да помръдне. Не беше виждала Джанет от пет години. Какво правеше тук? И защо точно сега? Едва ли беше съвпадение...

— Наистина, Дайвиния — рече мащехата, когато тя не отвърна, — мислех, че в онова скъпо училище са те научили на по-добри обноски. Мина покрай Даян и влезе в апартамента, оставяйки след себе си аромат на скъп парфюм. Поспря се да огледа и продължи към дневната. Като забеляза липсата на мебели, сбърчи недоволно нос. — Всеки със своя вкус — отбеляза тя.

Даян вървеше бавно след нея, смаяна от появата ѝ след толкова години. Времето явно е било по-милостиво към Джанет, отколкото заслужаваше. На трийсет и седем тя без съмнение беше красива жена — дребничка, с хубава фигура и измамна деликатност. Притежаваше коравосърдечност, която не можеше да се забележи, докато не ѝ се противопоставиш. Навремето беше всичко друго, не и добра. Русата коса стоеше като копrienено украшение на раменете ѝ, очите ѝ бяха тъмносини, а перфектният грим скриваше всяка следа на възрастта.

Даян беше на шестнайсет, когато се видяха за последен път. Дългите ѝ крайници тогава бяха по-скоро недостатък, отколкото преимущество. А липсата на самочувствие заради височината и прекалената ѝ слабост допълваха картината. Но ако Джанет се бе променила незначително през годините, Даян бе станала неузнаваема. Сега, когато събра разпилените си мисли, тя посрещна погледа на мащехата си със спокойна увереност.

Джанет я огледа отгоре до долу, без да пропусне небрежната елегантност, с която Даян носеше джинсите и широката фланела.

— Грозното патенце е станало лебед — подразни я Джанет.

Никога не е била „грозното патенце“, и двете го знаеха, просто Джанет искаше да я уязви. Но нямаше да може, защото изминалите

години бяха дали на Даян спокойна увереност и зрялост. А колко трябваше да се потруди Джанет, за да изглежда естествено руса, помисли не без злорадство Даян.

— Какво искаш, Джанет? — попита тя хладно.

— Чаша кафе ще свърши работа, благодаря — Джанет седна в един люлеещ се стол и кръстоса крака. Тенът ѝ се открояваше на бялата прилепнала рокля, която според Даян не бе облякла самоцелно. — Бях в хотела само за да оставя багажа.

Тя не помръдна.

— Нямах това предвид и ти го знаеш.

— Без съмнение чаша кафе е най-малкото, което можеш да ми предложиш — присви очи Джанет.

— Не ти дължа нищо — устоя на погледа Даян. — Дори чаша кафе.

Ярост блесна в сините очи.

— Дължиш ми дяволски повече и... — млъкна по средата, за да поеме дъх и да се овладее. — Кафето в самолетите е винаги ужасно — вече говореше с типичния си леко отегчен тон. — Освен това си спомням, че да правиш хубаво кафе е едно от малкото неща, които умееш.

През онези кратки седмици, когато беше поканена да прекарва ваканциите си с Джанет и Марко на вилата им, двамата се отнасяха с нея като с интелигентна прислужница. Оттогава Джанет знаеше колко хубаво е кафето ѝ. И макар да не беше толкова зла, колкото мащехата от приказката за Пепеляшка, бе невероятна егоистка.

— Както и да е, имаме да си кажем доста неща. Не си ли съгласна? — добави мащехата ѝ по-меко.

Не, присъствието ѝ не беше случайно... Очевидно знаеше за годежа ѝ с Рийс.

— Честно казано, не се сецам за какво — умишлено се преструваше Даян. — Но тъй като не съм пила кафе тази сутрин, ще отида да приготвя.

— Колко мило! — промърмори Джанет.

Даян ѝ се усмихна лъчезарно и отиде в кухнята, където си отдъхна и опита да се успокои, преди да се заеме с кафето. Беше ясно, че Джанет знае за връзката ѝ с Рийс, но какво ли се стремеше да

постигне с това посещение? Тя никога не правеше нещо без определена цел.

Даян беше така погълната от мислите си, че трепна, когато Пъдъл се погали в краката. Погледна към котарака и ѝ се стори, че в жълто-зелените очи има съчувствие.

— Призрак от миналото ми, Пъдъл — каза тя меко и се наведе да го погали. После започна да прави кафе.

Все едно, че наистина срещаше призрак от миналото. Живееше само с болезнените си спомени. Току-що голямата ѝ любов към Рийс бе сложила край на всичко това и се появи страхът да не го загуби, страх, който скоро щеше да стане реалност. Миналата нощ бе заспала с надеждата, че в крайна сметка ще съумее да се омъжи за Рийс, без да му казва за баща си. С пристигането на Джанет обаче тази надежда бе разбита. Ако мащехата ѝ разбереше какво се опитва да скрие Даян от Рийс, щеше да ѝ достави огромно удоволствие сама да му го съобщи. За какво друго можеше да е тук?

— Отмъстителка може би е по-подходящо име за нея, а, Пъдъл? — каза тя, когато сложи кафето на подноса.

— Разговаряш с котката ли? — дочу се откъм вратата и когато Даян вдигна очи, видя Джанет да стои на прага и да я наблюдава. — Чух, че говориш с някого. Помислих, че имаш и друг гост. Някой, когото не искаш да виждам.

Рийс. Имаше предвид Рийс. Защото ако Рийс видеше Джанет тук, той щеше да се усъмни. И след като разбереше, че въобще не са приятелки... Фолкън беше достатъчно интелигентен, за да знае колко прави две плюс две. Ако Джанет не му кажеше истината първа! Макар че днес нямаше опасност да се срещнат — Рийс беше на работа и знаеше, че Даян ще си почива сутринта, за да отиде на снимки следобед.

— Винаги си била прекалено чувствителна към животните.

Джанет говореше за понито ѝ — Хъни, подарък от баща ѝ за седмия рожден ден. И то както всичко останало беше продадено, за да се изплатят дълговете. Тогава Дайвиния беше вцепенена от мъката си, за да забележи, но когато разбра какво се е случило, сърцето ѝ се сви от мъка.

— Кафето е готово — повдигна тя подноса, за да отидат в хола.

Джанет се отдръпна рязко, за да ѝ направи път, и тръгна след нея. Тънките токове на обувките ѝ потракваха по пода.

— Много интересно обзавеждане — каза тя, като наблюдаваше как Даян налива кафето.

— Не си дошла, за да обсъждаме обзавеждането, нали? — погледна към нея Даян, коленичила на пода.

— Не, разбира се. Знае ли Рийс, че ти се омъжваш за него само за да си отмъстиш?

От тази внезапна атака Даян почувства, че не ѝ достига въздух, а кръвта се оттегли от лицето ѝ. Очакваше неприятност от мащехата си и знаеше, че трябваше да е готова да я посрещне, ала това я свари неподготвена.

Джанет я наблюдаваше невъзмутимо, повдигнала леко вежди.

— Права съм, нали? Рийс няма и представа, че неговата красива Даян всъщност е Дайвиния Ламбет, нали? — присмя се тя, като черпеше увереност от бледото лице на Даян.

— Отношенията ми с Рийс не са твоя работа...

— Не съм съгласна — усмихна се Джанет. — Виждаш ли, в момента се развеждам с Марко и всичко се е объркало. След толкова години реших, че повече не мога да понасям поведението му. За нещастие, той ме накара да подпиша още преди да се оженим едно от онези досадни споразумения, според което не получавам почти нищо в случай на развод...

— Тогава не се развеждай — каза Даян. Трябваше да си признае обаче, че е повече от изненадана. Какво можеше да накара Джанет да предприеме подобна стъпка? Не можеше да си представи, че ще възрази срещу нещо, което Марко прави дотолкова, че да поиска развод. Доколкото знаеше, Джанет безочливо пренебрегваше всичко, което неверният ѝ съпруг вършеше, още щом се омъжи за него.

— Не е толкова просто...

— Особено, когато става въпрос за Марко — каза Даян с отвращение.

— Не започваш отново, нали?

— Знаеш, че съпругът ти се опита да ме изнасили, когато бях шестнайсетгодишно невинно...

— О, не говори глупости, Дайвиния! — сопна се Джанет, лицето ѝ бе изкривено. — Марко никога не е имал основание да изнасилва

когото и да било, без значение от възрастта. Жените винаги са чакали на опашка да му се отдадат — добави тя.

— А какво ще кажеш за онези, които не искаха да му се отдадат — споменът за онзи ден бе не по-малко болезнен от деня, в който почина баща ѝ.

Никога не успя да разбере отношението на Джанет — когато изтича при нея истерично разплакана, след като Марко я бе нападнал. Онзи следобед Джанет беше в стаята си, където си почиваше заради поредното „главоболие“ — или по-точно, съвземаше се от махмурлука след предишната нощ.

Както се излежаваше бе напълно изненадана, когато Марко започна да ѝ прави комплименти, много по-интимни от друг път за разцъфтяващото ѝ тяло.

О, италианците могат да бъдат чаровни и повече от тях обичат флирта. Още с пристигането ѝ той все я закачаше колко бързо била пораснала.

Но този път не беше нито закачка, нито флирт и скоро стана грозно и уничително. Дайвиния успя да отблъсне натиска на неговите устни и да избяга в къщата. Джанет не ѝ повярва, когато се втурна да ѝ разкаже. Поне каза, че не вярва, като отхвърли целия инцидент. Обясни го като резултат от прекалено силно въображение плюс увлечение по по-възрастен мъж. Последното нещо, което Даян можеше да изпита, бе влечение към Марко. Остатъка от ваканцията тя прекара в спалнята си със заключена врата. И вече никога не отговори на поканите им да отиде при тях. Чувстваше се предадена от липсата на доверие от страна на Джанет така, както и от поведението на Марко.

— Не съм дошла да обсъждам миналото, Дайвиния — смъмри я Джанет. — Работата е там, че заради развода в момента не разполагам с достатъчно средства. Сигурна съм, че докато годежния пръстен на Рийс е на ръката ти, ти би могла...

— Не! — рязко я прекъсна Даян. — Това, за което говориш, се нарича изнудване...

— Каква грозна дума — прекъсна я Джанет и престорено потръпна.

— Да, изнудване е грозна дума, предназначена за грозни постъпки.

— Искам само да ми помогнеш да изляза от затрудненото положение, докато се наредят нещата с Марко. Ти няма да... — прекъсна я звън на вратата. — Още гости ли? Не е някой любовник, нали, Дайвиния? — присмя се тя, когато Даян погледна разтревожено към вратата.

— Не ставай смешна.

Който и да беше на вратата, тя трябваше да се отърве от него, и то бързо. Колкото по-скоро уредеше нещата с Джанет, толкова по-добре. Ненавиждаше онова, което мащехата ѝ предложи, ала сега ѝ хрумна, че това може да е начинът, по който да оправи отношенията си с Рийс.

— Доколкото познавам Рийс, това би било доста опасно, скъпа. Мога да си представя колко ревнив годеник е.

— За разлика от любовник — сопна се Даян.

— Това е още едно нещо, което трябва да обсъдим — каза Джанет мрачно, — след като се отървеш от госта си, разбира се — намръщи се, когато се позвъни за втори път. — Малък упорит дявол! — изтупа без нужда бялата си рокля, преди да вдигне очи в очакване.

Даян се обърна и избяга от стаята, цялата разтреперана. Не можеше да повярва, че всичко това ѝ се случва. И за всичко си беше виновна тя! Ако никога не се бе доближавала до Рийс...

Дори за миг не повярва на обясненията на Джанет за развода. Беше сигурна, че това не е цялата истина.

Но каквато и да беше истинската причина, тя бе принудена да дойде тук и да иска пари. Даян го бе нарекла изнудване и беше точно така.

Тя се олюля, когато отвори вратата и видя Рийс. Трябваше да се досети! А не да се чувства, сякаш я бяха ударили в слънчевия сплит.

— Даян! — каза той меко, но не я прегърна. — Трябваше да те видя — беше много блед, а на бузата му нервно играеше мускул. — Дълга ти обяснение за миналата вечер.

Миналата вечер ли? Тя се взря в него втрещена. Какво бе станало миналата вечер?

Той бе прекарал дълга безсънна нощ, премисляйки отново и отново дилемата, която сам си бе навлякъл. Рано сутринта се бе облякъл и отишъл в офиса, решен да говори с Даян, вместо да губи времето си. След като часове се беше борил със съвестта си, вече

знаеше, че не може и да помисли да се ожени за нея, без да ѝ каже истината за себе си. Но не гореше от желание да го направи.

През дългите часове на нощта бе преживял много чувства и колебания. Вина. Болка. Нежност. Любов. Но най-вече страх, както никога досега. Ужасно се страхуваше да не загуби Даян.

А тя не изглеждаше по-добре от него. Беше бледа, а погледът — странен.

Рийс стана още по-напрегнат, когато понечи да я прегърне, а тя се отдръпна. Дали вече се бе досетила? Знаеше ли? Или просто бе разбрала, че не може да приеме онова, което той ѝ каза? О, Господи, трябваше да поговорят!

— Не знам какво имаш предвид, Рийс, но моментът никак не е подходящ — поклати объркано глава. Изглеждаше толкова млада и уязвима в този момент!

Знаеше, че следобед ѝ предстоят снимки, но знаеше също, че никога няма да дойде подходящото време за този разговор, затова се напрегна.

— Трябва да говорим, Даян — меко продума той, преди да я прегърне и да поеме последствията, като отложи разговора за след сватбата.

— Не! — тя вдигна ръка, сякаш да се извини, щом разбра колко остро е говорила. — Ти не разбираш, Рийс. Не е удобно сега. Имам... гост.

Той се намръщи. Спомни си, че тя се държеше странно още когато му отвори вратата, но го бе отдал на вероятността също да е била разстроена от миналата вечер. Ала сега разбра, че тя стоеше на прага, сякаш се отбраняваше и не искаше да го пусне да влезе.

Очевидно не искаше да види кой е вътре. Кого можеше да крие?!

Ревността като с нож прониза гърдите му. Той я отблъсна без усилие и с решителни крачки се запъти към дневната. Ако Крис беше там...

Имаше още нещо, което бе разбрал миналата нощ: Даян се бе съгласила да се омъжи за него, носеше неговия пръстен на ръката си, но нито веднъж не му бе казала, че го обича. Сигурно го обича, как иначе ще се омъжи за него! Но въпреки това...

— Рийс! — забърза тя след него и сграбчи ръката му. — Рийс, чуй ме! — почти извика умолително, преди той да отвори вратата. —

Не е това, което си мислиш!

Той се опитваше да не мисли изобщо и се почувства доста объркан, когато блъсна вратата и видя, че вътре има жена, а не мъж, както бе очаквал. Освен... Трябва да има дванайсет години, откакто не бе виждал тази жена, но тя не се бе променила много, беше все още съблазнително хубава и... продажна! Джанет Ламбет! Не, това не беше сегашното ѝ име, защото се бе омъжила повторно наскоро след смъртта на Хауърд — за някакъв италианец, доколкото си спомняше. Какво значение имаше за кого се бе омъжила или какво е правила през всички тези години? Това, което трябваше да разбере, беше какво прави тук, в дома на Даян? Бе сигурен, че двете не са приятелки. Не би казал, че Джанет е от хората, които Даян харесва. Но тогава откъде познаваше жената, за която той щеше да се жени?

Искаше ѝ се да умре. Искаше земята да се разтвори и да я погълне. И тогава тези двамата, които изглеждаха прекалено предпазливи, можеха да изяснят подробностите около връзката ѝ с Рийс.

Но и двамата щяха да стрешат. Защото каквито и да са били първоначалните ѝ намерения относно Рийс, сега тя го обичаше повече от живота си. Ала от утре вече ще трябва да живее без него...

— Даян? — запита рязко той.

Джанет също гледаше нея, бясна, че плановете ѝ да я изнудва са провалени. Упоритият ѝ поглед обаче обещаваеше възмездие.

Очарователна усмивка замени гневното изражение, когато Джанет се обърна към Рийс:

— Не бъди толкова хладен, Рийс. Та ние сме стари приятели, не си ли спомняш? — погледна го тя топло.

— Да, Рийс, не си ли спомняш? — едва не се задави Даян. Прилоша ѝ само от мисълта за връзката между тях.

Нежният любовник, когото тя познаваше, откакто я бе помолил да се омъжи за него, сега бе изчезнал и на негово място стоеше Рийс със стоманения поглед, онзи, когото бе срещнала в Париж. Мъж, не понасящ глупците, който не би страдал, ако го измамят. Болезненото усещане в стомаха ѝ се засили.

— Джанет — той просто кимна към нея, никакъв знак, че си спомня нещо! Ала в същото време потвърди, че знае коя е и то много добре. — Нямах представа, че вие двете се познавате.

— О, да — Джанет отново владееше емоциите си. Беше си дала сметка, че е загубила в играта с Даян, но не бе загубила всичко можеше да се позабавлява за нейна сметка! — Не мисля, че си срещал Дайвиния преди всички тези години? Но тя без съмнение стана красива, нали?

— Дайвиния? — Рийс се намръщи. — Но аз... Ти... — заговори неуверено той, когато истината започна да му просветва.

Даян го наблюдаваше и искаше да изкреци още веднъж, че не е онова, което той си мисли, искаше да изкреци опровержението си. Но най-тъжното и за Рийс, и за нея, след като най-накрая се разбра коя е всъщност беше, че в началото тя искаше единствено да го накара да страда, така както бе страдал баща ѝ, така както бе страдала тя. Но сега не беше така! Господи, не беше така...

Дайвиния Ламбет... За момент Рийс бе така замаян от разкриването на самоличността на Даян Ламб, че загуби способността си да мисли!

После си спомни с болезнена яснота онази среща с Хауърд Ламбет, когато се бе опитал да обсъди с него финансовото му положение. А това беше безполезно в състоянието, в което се намираше Хауърд, и доведе до излизането на Рийс, преди да са започнали да се обиждат.

Този ден бе карал обратно до Лондон, като през цялото време бе проклинал глупостта на Хауърд, за да разбере в момента, в който се прибра в апартамента си и пусна телевизора, че е станал някакъв нещастен случай в дома на Ламбет. Само часове бяха изминали, откакто Рийс се бе опитал да го убеди, а изведнъж Хауърд беше мъртъв...

Джанет — истерична, укоряваща и затънала в тресавището на несигурността бе тази, която му се обади и му каза, че не е било нещастен случай, а самоубийство. И че деветгодишната му дъщеря е била по това време в кабинета...

Даян е била онова деветгодишно дете, което бе присъствало на самоубийството на баща си, и доколкото Рийс знаеше, бе страдало месеци наред от емоционална травма.

Това обясняваше толкова много от днешната ѝ същност, загадъчното ѝ хладнокръвие, и държанието ѝ. Даян Ламб беше малката Дайвиния Ламбет.

А Дайвиния Ламбет вярваше, че има основание да го мрази...

Даян все още го наблюдаваше, сигурна, че и той като нея си спомня всичко, което стана в кабинета на баща ѝ онзи ден. После видя прозрението му, мъката и болката, когато осъзна защо всъщност тя е нахлула в живота му.

Разбра, че той страда заради това, че тя няма причина да го обича, видя как болката от тази мисъл сякаш го раздра, разкъса най-съкровениите му чувства.

Толкова отдавна бе времето, когато бе искала да стане точно така, в онзи мрачен кошмар, преди да го обикне. Ала сега, след като го обичаше толкова много, тя позна агонията. Защото всичко свърши. Рийс никога нямаше да ѝ повярва, че го обича. И кой можеше да го вини, ако си мисли, че това е нейна измама, начин да го нарани? Никога нямаше да ѝ повярва отново.

Погледна към жената, за която баща ѝ се бе оженил, и в чиито ръце я бе оставил по-късно. Видя триумфалната ѝ усмивка. Джанет знаеше как Даян се бе провалила в лоялността към баща си.

Погледна Рийс — очите му бяха станали черни като въглени от изгарящите го чувства.

Не можеше да издържа повече, трябваше да избяга. Тя, която никога от нищо не бягаше, сега трябваше да го направи. Сега!

Обърна се и изчезна. Сълзи заседнаха в гърлото ѝ, когато Рийс извика след нея, вероятно за да я удуши.

Необходимостта да избяга беше по-силна от всичко. Беше ѝ все едно къде ще отиде, само да е по-далеч от Рийс и Джанет!

Хората по улицата бяха като море от любопитни лица, когато тя се втурна на тротоара, не знаеше накъде да поеме. Няколко души се спряха да я погледат, щом я познаха, а тя извика измъчено и побягна от тях.

Дори не видя колата, не усети удара, само блаженото облекчение на тъмнината, която я погълна, когато удари главата си в земята...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Минутите се нижеха мъчително бавно. Рийс седеше, без да помръдне, на стола до леглото, а погледът му беше прикован в гърдите на Даян, които едва се повдигаха. Тя лежеше неподвижна под завивките, с лице, бяло като чаршафите или пък като дебелия бинт около главата ѝ, покрил дълбоката рана.

Нямаше други наранявания, защото таксито, което току-що бе взело пътник, тъкмо се отделяло от тротоара и се движело със скорост, колкото само да бутне Даян. Раната ѝ беше от падането.

Нямаше други видими наранявания, помисли Рийс тягостно. Но болката беше в душата ѝ и той знаеше, че тя няма да изчезне — болката от загубата на баща ѝ.

Колко ли го мразеше тя и колко ли го е мразила през всичките тези години! Онзи ден преди дванайсет години той не бе разбрал колко отчаян е Ламбет. Само ако Хауърд го беше послушал! Но той беше прекалено разгневен, за да бъде убеден в нещо, не искаше да чуе изобщо онова, което Рийс възнамеряваше да каже. Затова накрая го остави с намерението да поговорят, след като се успокои. Рийс не можеше да предположи, че няма да има такава възможност и неведнъж се бе укорявал за това. Но накрая осъзна, че се наказва за нещо, което не може да се промени — животът продължаваше. Но не и за Даян...

Той знаеше, че Ламбет има малка дъщеря. И за миг не му бе хрумнало обаче, че това е Даян. Искаше му се да се удари за небрежността, с която бе отминал факта за липсата на информация за детството ѝ. Как е могъл да е толкова сигурен, че не е важно миналото ѝ, а това, което е сега? Колко се е лъгал! Точно мъчителното ѝ детство я бе превърнало в жената, която той толкова харесваше.

Коя щеше да е тя, като се събуди? Тази, която се съгласи да се омъжи за него и после се колебаеше за датата на сватбата, или онази, която го бе мразила толкова, че да измисли всичко това, за да го накара да плати за смъртта на баща ѝ?

Ако не се събудеше... Лекарите го предупредиха, че има и такава вероятност. От удара в главата бе изпаднала в безсъзнание и досега — вече дванайсет часа нямаше никакви признаци, че ще излезе от него. И колкото по-дълго беше в това състояние, толкова повече лекарите се страхуваха, че може да изпадне в кома, без изобщо да дойде на себе си, страдайки от вътрешно нараняване, което не могат да овладеят. Рийс не искаше дори да мисли за подобна вероятност. Даян вече беше изстрадала твърде много.

— Няма ли промяна? — попита Крис, който идваше през час. Лекарите едва склониха да оставят Рийс да стои при нея и категорично отказаха да остане още някой.

— Няма промяна — мъчително призна Рийс. И все пак животът му бе променен завинаги от тази неземно красива жена, която сега лежеше неподвижно. Без значение какво им носеше бъдещето, тя трябваше да оздравее! Трябваше!

Беше ѝ толкова приятно да плува в спокойния и тих свят на полусенки, без да... Внезапно чу гласове, почти ги разпозна, опита да си спомни кой... Но гласовете отново изчезнаха и я оставиха на сивата тъмнина, която я обгърна и понесе...

Но нямаше спокойствие — отново чу глас. Един глас, който говореше нежно, който ѝ беше болезнено познат, помнеше го... Помнеше Рийс Фолкън! Беше Рийс, той говореше толкова нежно! Но на кого?

— Съжалявам, Даян... Дайвиния... Господи, дори не знам как да те наричам! — простена той.

На нея! Говореше на нея! Тя беше Даян, нали така? Не беше сигурна. Така поне смяташе. Искеше да отвори очи и да го види — може би тогава ще разбере коя е, ала клепачите ѝ тежаха...

— Трябва да се събудиш, Даян! Трябва! — каза той настоятелно.

Даян! Тя беше Даян. Дайвиния или каквито и следи да бяха останали от нея, бе изчезнала, когато се бе влюбила в този мъж. А тя наистина го обичаше, беше сигурна в това. Та нали именно неговия глас я събуди! За какво обаче съжаляваше той? Тя не разбираше.

— Имам толкова неща да ти казвам — и сграбчи отпуснатата ѝ ръка. — Толкова много неща да ти обясня.

Тя слушаше, той не знаеше ли, че тя слуша?

— Ще бъда тук, когато се събудиш. Без значение кога. Ще бъда първият човек, когото ще видиш, когато отвориш очи!

Искаше ѝ се да се усмихне на увереността му, да му каже, че той е единственият мъж, когото тя иска да види, след като се събуди... Беше обаче прекалено трудно да го направи — разбра това, когато се опита да стисне ръката му, ала не успя и отново потъна в дълбок сън...

Днес беше денят! Никакво отлагане повече. Ужасен или не, Рийс не можеше да понесе повече напрежение.

Даян не си беше в леглото, когато той влезе в стаята, и за миг го обзе паника. После през отворените прозорци я видя да седи навън на слънце и да разглежда градината на болницата. Лицето ѝ беше бледо, бинтът беше напълно свален, само малка лепенка покриваше няколкото шева.

Беше изминала почти седмица, откакто беше в съзнание и всички опасения на лекарите — както и неговите — за увреждания на мозъка бяха отпаднали. Като не се смяташе страхотното главоболие, Даян се бе отървала леко.

И оттогава двамата избягваха въпроса, заради който тя беше побягнала...

Не беше характерно за Рийс да се страхува, ала той разбираше, че този път се изправя пред най-голямото предизвикателство в живота си и може би ще загуби. Никак не беше сигурен за изхода.

Даян също не изгаряше от желание да се изправи пред конфликта. И тъй като двамата рядко оставаха насаме — обикновено Крис го придружаваше в болницата или пък идваше някой от колегите на Даян — не беше трудно да избягват въпроса за миналото. А на практика беше невъзможно да го обсъждат.

Но днес беше различен ден, днес Даян трябваше да си отиде вкъщи. И Рийс щеше да я закара.

Тя се обърна към него, сякаш бе усетила присъствието му, а погледът ѝ внезапно стана бдителен, когато усети, че е дошъл краят на увъртането. Изправи се спокойно, облечена в дрехите, които бе помолила да ѝ донесат — лек вълнен пуловер с цвета на очите ѝ и пола на цветя в пастелни тонове, която стигаше почти до глезените.

Измитата ѝ коса се спускаше като златна каскада, а малката лепенка над веждата придаваше някаква уязвимост на погледа ѝ.

Никога досега не бе изглеждала по-красива, помисли той. Освен когато представяше дрехите на Оксли, но само като си помислеше за това, сякаш го пробождаше кама.

Даян се чувстваше като жертвено агне. Рийс беше много търпелив през изминалата седмица, но и двамата знаеха, че търпението му се изчерпва. Тя щеше отново да изпита онази свиваща сърцето болка и да разбере какво точно означава да го загуби.

И кой би могъл да го обвини? Тя беше разкрита, изобличена, а Рийс бе от хората, които не прощават. Беше готова за изпитанието, което я очакваше.

Ала не очакваше да види Джанет пред апартамента ѝ. От недоволното изражение на лицето ѝ разбра, че не е дошла по своя воля.

— След няколко часа ще трябва да се кача на самолета — сопна се тя. — Така че ако може да приключваме по-бързо.

— Ще останеш колкото е необходимо, Джанет — отвърна ѝ Рийс, щом Даян отключи.

Апартаментът изглеждаше много празен без Пъдъл, който беше все още при Роджър.

Тя не беше сигурна, че ще издържи на напрежението — пътуването от болницата вече я бе уморило, а сега пък това. Знаеше, че трябва да говорят с Рийс, но ситуацията не обещаваше нищо добро и пулсирането в главата ѝ подсказа, че трябва да седне или ще падне.

— Отиди в дневната — нареди Рийс, след като забеляза вида ѝ. — Аз ще направя кафе...

— Нямам време за кафе — отново се сопна Джанет.

— Тук има двама души, които пък имат време — каза той с нетърпящ възражение тон.

Даян се отпусна в един от удобните фотьойли, затвори за миг очи, а когато ги отвори, видя, че Джанет я наблюдава с нескрито презрение.

— Защо не седнеш? Представлението изглежда ще е на Рийс.

— Самонадеян кучи син! — измърмори Джанет и приседна на крайчеца на единствения стол. — Марко най-накрая се съгласи да прояви разум и да обсъдим развода. Вместо да лети за Италия, преди да е променил решението си да се разведе с мен, без да...

— Марко ли се развежда с теб? — учуди се Даян. Не така бе представила нещата Джанет в началото.

— Какво значение има кой с кого се развежда? — лицето ѝ бе почервеняло от възбуда.

— Никакво. Само помислих...

— Марко реши, че е време за нещо по-ново, разбра ли? И си намери една малка сладка червенокоса от Тексас, само на двайсет и три и с много богат татко. Трябва да призная, че промени вкуса си, след като се опита да те люби...

— Винаги си твърдяла, че не ми вярваш!

— Виж, аз само искам да се махна оттук — мащехата ѝ се огледа нетърпеливо. — И сега щях да съм на аерогарата, ако Рийс не бе поискал да съм тук.

Даян нямаше време да спори с Джанет, която току-що бе признала, че знае за Марко, тъй като Рийс влезе в стаята.

— И ти много добре знаеш защо го поисках — рече той грубо.

— И за миг не повярвах, че ще ме дадеш под съд.

— Ами опитай тогава.

Даян наблюдаваше объркана. Чувстваше се малко по-добре, след като седна, но в същото време нямаше представа за какво става дума.

— Тя не е страдала...

— Така ли? — скептично отбеляза Рийс. — Може би не и за теб. Но за разумните хора следващите осем години от живота ѝ са били меко казано кошмар.

— Искаш да кажеш, че съм неразумна, така ли? — каза Джанет и стана, а лицето ѝ грозно се изкриви. — Не виждам защо трябва да стоя тук и да позволявам да бъда обиждана...

— Ще останеш точно тук, докато истината не бъде изречена — в гласа му се появиха стоманени нотки. — После върви където искаш.

Даян все още недоумяваше за какво говорят и едва не изкрещя, когато Рийс отиде в кухнята, за да налее кафето. Джанет очевидно не искаше да я осветли, а само я стрелна със злъчния си поглед, преди да се обърне и да се взре навън през големия прозорец, упорито обърнала гръб на Даян. Но беше разтревожена — не я свърташе на едно място.

— Ще бъде ли някой от вас любезен да ми каже за какво става въпрос? — попита Даян нервно.

— Е? — повдигна въпросително вежди Рийс към засегнатата Джанет, която вече се бе обърнала.

— Защо, по дяволите, аз да бъда тази, която... О, добре — тросна се тя, като видя заплашителното му изражение. — След смъртта на баща ти... Рийс ни помогна... Е, добре, той ти помогна... да продължиш училище. Също и за ваканциите. Тези неща. Но като твой законен попечител аз се разпореждах със сумата — добави тя отбранително.

— И останалото — с Чалфорд — припомни й Рийс.

— Рожденият й ден беше само преди три месеца, за Бога! Толкова други неща имах на главата си, не можех да помня кога Дайвиния навършва двайсет и една.

— Проблемите ти с блудния съпруг не ме засягат. Интересува ме единствено Даян.

— Дайвиния или Даян, какво значение има как ще я нарека?

— Наистина. Важно е онова, което трябваше да бъде нейно, а ти взе за себе си.

Даян отново се почувства зле. Рийс бе причината тя да продължи да учи в онова училище-пансион, а не защото са останали достатъчно пари от баща й! Но защо го е направил, освен ако съвестта му не е била гузна?

— Парите ми трябваха — Джанет беше прекалено възбудена, за да забележи колко ядосан е Рийс. — Как иначе да живея?

— Докато си имала достатъчно богат съпруг, за да продължи да осигурява екстравагантния ти начин на живот, с който бе свикнала. Ти открадна от дете, Джанет! Дете, което вече бе преживяло такъв сериозен шок, че имаше сериозни последици!

— И тя взе нещо от мен! След като бе достатъчно голяма, за да разбере колко чувствителен е Марко към младите гъвкави тела.

— Това не е вярно! — задъхано възрази Даян, най-после успяла да се включи в разговора, който ставаше все по-странен. — Бях едва на шестнайсет, Рийс. Нямах представа... Наистина не исках... Марко се опита да ме изнасили! — Рийс едва не извика. — А когато казах на Джанет, тя не ми повярва.

— Разбира се, че ти вярвах. Трябваше да наблюдавам безучастно как интересът на Марко към теб се променя заедно с порастването ти. Когато забелязах как те гледа, разбрах, че те желае...

— Тогава...

— Бракът ми беше застрашен, дори само да покажех, че знам за интереса му към теб. Нямах друг избор, не и с доведената ми дъщеря! Затова се направих, че все едно нищо не се е случило, а ти помогна напрежението да не нараства, като стоя стаята си през останалото време и прояви разум да не дойдеш никога повече. Но Марко не те забрави. Когато успя като модел и снимките ти започнаха да се появяват във вестниците непрекъснато, често го виждах да ги разглежда похотливо. Казваше на всеки, че ти си неговата красива дъщеря.

Студени тръпки полазиха Даян само при мисълта, че Марко я гледа. Беше отвратително, гадно, искаше ѝ се никога повече да не се снима!

— Никога не съм удрял жена, Джанет — заговори Рийс с бавен, премерен тон, лицето му бе бледо. — И със сигурност няма да си цапам ръцете с теб. Така че само искам да кажеш на Даян за Чалфорд и да си тръгнеш, преди да наруша принципите си.

— Нека ти припомня, че все пак не аз настоях да съм тук — тя отстъпи леко назад, за всеки случай.

— Тогава не трябваше да идваш и да се опитваш да изнудваш Даян! — припомни ѝ Рийс грубо.

— Нямах да го направя, ако не беше толкова очевидно, че става нещо странно. Ако ти знаеше коя е Даян Ламб, аз щях да го разбера от теб. И ако тя не ти е казала коя е, значи е имала причина. И внезапно разбрах какво си е наумила.

— И по твоя нечестен начин реши...

— Нечестна ли съм била? — прекъсна го Джанет. — Е, хайде, Рийс, не можеш да виниш някого, че...

— Просто давай по-бързо, Джанет! Кажи за Чалфорд.

— Чалфорд е твой — обърна се тя към Даян. — Беше запазен за теб, най-грижливо поддържан досега. Но само ако позволиш, аз ще остана и...

— Джанет! — Рийс явно губеше търпение.

— Не исках да живея там — въздъхна тя. — Прекалено много спомени... Добре, имението е твое, Даян, то е твое по закон от двайсет и първият ти рожден ден.

— Защо? — едва успя да промълви тя.

— Не е ли очевидно? — отговори Джанет на въпроса ѝ. — Бедният Хауърд се застреля...

— Достатъчно, Джанет. Оттук нататък мога и сам да се справя.

— Така ли?

— Да, това е въпрос на доверие — нещо, от което ти не разбираш.

А то беше нещо, на което той и Даян щяха да се научат, ако останеха заедно за в бъдеще. На нея нямаше да ѝ е леко, мислеше той — погледът ѝ бе особен, лицето ѝ бяло като платно, устните и ръцете ѝ трепереха...

Той погледна отново към Джанет, внезапно впечатлен от разликата между двете — мащехата се държеше жестоко и надменно, напук на болката, която бе причинила на Даян, както и на неговия гняв.

— Не мога да разбера какво е намерил у теб Хауърд, за да се самоубие заради това, че те е загубил — мушнал ръце дълбоко в джобовете си, Рийс едва се сдържаше да не я удуши.

— Той не... се уби заради това — запротестира Даян, изпълнена със спомени за изживяния ужас.

— О, да! — меко каза Рийс. — Точно това е била причината — той добре си спомняше обвинението на Хауърд срещу него и Джанет. Но си спомняше и нещо, което Даян не знаеше — така Хауърд си бе обяснил причината жена му да го изостави. Просто не можеше да повярва, че тя няма намерение да остане с него въпреки финансовия му и обществен крах.

— Хауърд се бе забъркал в сделки, които никак не вървяха, и ме убеди да му помогна, като му дам заем. Не бях склонен, защото преценявах ситуацията по-добре, обаче той ми беше приятел. Настояваше да включи Чалфорд като допълнителна гаранция за заема. Но аз никога не съм искал дома ти, Даян — каза тихо той. — Баща ти обаче беше човек на честта и когато загуби всичко останало, твърдеше, че сделката си е сделка и Чалфорд е мой. А когато го каза на Джанет, тя му нанесе последния удар, като му заяви, че няма намерение да остане с него при положение, че той няма нито пари, нито къща. Не беше ли така, Джанет? Между нас никога не е имало нищо.

— За Бога, Рийс, та това е минало...

— Но има връзка с настоящето.

Джанет го гледаше, изпълнена с омраза.

— Да, наистина казах на Хауърд, че няма да стоя и да се усмихвам, когато светът ни се разбива на парчета. Останалото е твоя измислица. Той знаеше, че те намирам за привлекателен. Какво да правя, след като си е направил свое заключение за причината, поради която го напускам?

Рийс забеляза промененото изражение на Даян, след като научи защо всъщност се е самоубил баща ѝ. На лицето ѝ бе изписано облекчение и... Не беше сигурен и какво още. Но, Господи, надяваше се да е тъкмо това!

Даян почти не забеляза как Рийс отвори вратата на Джанет, защото ѝ бе трудно да асимилира всичко за миналото, разкрито през последния час. Наистина ли беше само половин час? А бе променил цялото ѝ виждане за нещата.

Защото през онзи ден тя бе слушала като дете, което боготвори баща си, беше видяла неговото нещастие и веднага се бе почувствала защитена от него и намразила човека, който му бе причинил болка и мъка. Рийс... Бе слушала като дете, съдила като дете, искала да защити баща си като всяко дете.

А що се отнасяше до баща ѝ, сега разбираше, че като ранено животно той се бе нахвърлял срещу всеки, който го приближеше. Загубата на съпругата му бе отнела и последната капчица разум, който му е останал след финансовия удар. Дори това, че има дъщеря не е било достатъчно да го отърси от неговата безнадеждност. Със сигурност не е искал да чуе какво му казва Рийс, когато му е заявил, че не иска нито имението, нито жена му. Тя не се съмняваше, че Рийс е искал да му помогне тогава. През последните няколко седмици бе опознала истинския Рийс и бе разбрала, че макар високомерен и дори понякога безскрупулен, той не е човек, който ще се наслаждава на нещастията на другите и със сигурност не е действал злонамерено. Беше смятал баща ѝ за приятел и когато тя си спомни отново онзи разговор, си даде сметка, че всъщност баща ѝ беше агресивният тогава и изобщо не желаше да чуе какво му казваше Рийс.

В очите ѝ се появиха неизплакани сълзи, когато погледна към Рийс, застанал срещу нея неподвижен и разтревожен.

— Знаеш в какво вярвам — задави се тя. — Няма дори да се опитам да отричам мотивите ми да те срещна. Но искам да знаеш, че се влюбих в теб, Рийс. И те обичам — дължеше му поне това.

— Най-последно... — каза той със слаб глас, прекоси стаята, клекна до нея и я прегърна трескаво. — Даян, нямаш представа как се страхувах. Бях напълно безпомощен! Направо уплашен — призна той, преди да я целуне с толкова страст, че и двамата останаха без дъх. Рийс обхвана нежно лицето ѝ. — Обичам те толкова много, че нищо друго няма значение! Абсолютно нищо.

Даян се вкопчи в него, сякаш двамата бяха преживели ураганна буря и се бяха озовали от другата страна, ако не на сигурно място, то поне в по-спокойни води.

— Години съм те мразила за онова, което мислех, че си причинил на семейството ми...

— Нямаше да е нормално, ако не си — успокои я той.

— Все още не мога да повярвам какво щях... Срещата с Крис ми въздейства така — обясни тя разтреперана. — Дотогава не си давах сметка колко дълбоки са корените на омразата ми към семейство Фолкън. А той бе млад, преуспяващ, без никога да му се е налагало да се бори за нещо... Сега зная, че не е точно така. Но тогава ми се струваше, че е доста разглезен младеж. И беше решил, че ме иска. Високомерието му ми се стори като...

— Съвсем като моето — обади се Рийс.

— Да. И изведнъж старото негодувание и омраза се върнаха и не можах...

— Имаш право, скъпа — каза Рийс нежно. — Особено след онова, което си преживяла с Джанет и съпруга ѝ. Искане ми се да ги пребия...

— Марко не е от значение, Рийс. Всичко е приключило. Искане да живея, а не да съществувам. И искам това да бъде с теб — тя го погледна свенливо изпод дългите си мигли.

— Няма да те изпусна от очи, щом знам, че ме обичаш — прегърна я той.

— Ще ти е трудно — пошегува се тя, защото знаеше, че имат нужда да се отпуснат. Рийс бе отслабнал още през изминалата седмица, а лицето му беше изпито от огромното напрежение. Не понасяше да го вижда такъв! Обеща си с любов да заличи малките бръчици около очите му.

— Въпреки всичко, ще те задържа при мен — умело показа, че високомерието му се възвръща.

— Не искам никъде да отивам.

— Дори и в Чалфорд? Знаеш, че е твой. Аз никога не съм го искал. Навремето опитах да обясня на баща ти, че съм го приел като допълнителна гаранция само защото той настояваше. Искях да му помогна, докато нещата станат по-благоприятни за него, както и се случи впоследствие. Никога не съм искал дома, нито семейството му. Вече бе загубил достатъчно и беше все едно да ритнеш пребито кученце. Ала Хауърд не искаше да чуе — потъна в спомени. — Реших да го оставя и да се върна като се поуспокои. Може би ако бях настоял...

— Недей, Рийс — тя сложи пръст на устните му. — Миналото не може да се промени, независимо колко искаме. Да не говорим повече...

— Ще можем ли?

— О, да — кимна тя, защото знаеше, че само тяхното бъдеще има значение.

— А Чалфорд? Теб чака — Даян преглътна тежко, а той продължи: — Искаше ми се да удуша Джанет за това, че... Не биваше никога да ѝ се доверявам за онази помощ, отпусната за теб. Но истината е, че бях много болен за известно време след смъртта на Хауърд и докато оздравея, цялото ми време бе запълнено да оправям финансовата му бъркотия. Мислех, че най-малкото, което може да се повери на Джанет, е да се грижи за теб. Вероятно е трябвало да следя по-отблизо какво е правила с парите, да проверявам дали наистина ги е харчила за теб. Но лекарите ми казаха, че най-доброто за теб животът ти да протича по възможно най-нормалния начин, без да се сблъскваш с непознати и особено да не се виждаш с мен, за да не се травмиращ отново. Тогава не знаех, че си била вътре в стаята, докато съм говорил с баща ти. Научих го от Джанет преди една седмица. Ако знаех, можех да настоявам за най-доброто за теб да кажеш истината открито. А аз се подведох от това, което лекарите казаха и което Джанет ме караше да вярвам. Тя винаги твърдеше, че си добре, че си щастлива в училище, че като му дойде времето ще ти предостави Чалфорд...

— Чалфорд... — повтори Даян. — Когато преди малко ми каза, че е мой, първата ми реакция беше, че не искам да отида там. После си помислих, че е глупаво, че трябва да се върна, ако ще само за да

прогоня веднъж завинаги духовете. Искам да отида и да кажа сбогом. После ще го продам. Какво ще кажеш?

— Да — отдъхна си Рийс видимо. — Ако искаше да живееш там, щях да се съглася, но нямаше да е лесно. Даян, има още нещо, което трябва да обсъдим. Когато дойдох да те видя и заварих тук Джанет, всъщност идвах, за да поговорим... — напрегнатото изражение на лицето му казваше, че не е сигурен в нейната реакция на това, което щеше да ѝ каже.

Нямаше обаче такова нещо, което да я накара да не го обича.

Рийс видя решителността, изписана на лицето ѝ, и сърцето му преля от любов. Беше толкова млада, а бе изстрадала много и той не искаше да ѝ причинява повече болка. Ала в същото време не искаше и да я мами — би било непростимо.

— Даян, казах ти, че не искам повече деца, защото... Защото съм стерилен.

Тя бе смаяна.

— Но... Крис?

Рийс се изправи — не бе в състояние да бъде до нея, когато говореше по толкова важен въпрос. Нищо не можеше да го направи пощастлив от възможността да има деца с Даян — син или дъщеря с нейните тъмнозелени очи и златиста коса... Господи, как искаше да имат дете!

— Изкарах заушка. Преди години. Бях много болен. Възможностите са... Е, аз съм стерилен — въздъхна дълбоко той.

— Но ти не си сигурен, нали? Не си ходил на тестове или нещо такова?

Ненавиждаше тази мисъл! Поне докато не беше сигурен, можеше да не мисли за това. И тъй като не бе проявил отново интерес към брака, това не беше съществено за него... Беше се опитал да пренебрегне възможността, когато първият път предложи женитба на Даян, но накрая реши, че трябва да е честен докрай.

— Искам да отида на тест. Заради теб. Ако ти...

— Заушка... Кога си имал заушка, Рийс?

Той не разбираше какво значение има кога е боледувал. По-важното в случая беше вероятността да не е стерилен.

— Скоро след като баща ти почина. Това боледуване имах предвид, когато ти разказах как са стояли нещата тогава. Няколко дни

бях на легло, но скоро се наложи да стана. Не можех да оставя за дълго финансовите въпроси на баща ти. Вероятно, ако не се чувствах толкова зле, щях да обърна повече внимание на твоето благополучие, но май не бях в състояние да мисля добре с тази висока температура!

— Зная — засмя се Даян и отиде при него. — Причината да си бъда вкъщи, когато баща ми почина бе, защото бях болна и ме върнаха от училище. Ако си спомняш, беше по време на срока. И аз имах заушка...

— Заушка?! — Рийс с изненада осъзна какво се опитва да каже Даян. Значи тя е била причината да се разболее от тази детска болест! И досега не бе проумял откъде се беше заразил, защото знаеше, че не е от Крис, който я бе карал доста преди това. Беше невероятно, че Даян е била замесена през цялото време!

— Не си стерилен, Рийс. Съдбата не може да е толкова жестока към нас след всичко, което преживяхме.

— Ами ако е? — прегърна я той. Трябваше да ѝ даде последна възможност да промени решението си, независимо какво ще му струва.

— Тогава ще е достатъчно, че двамата сме заедно. Останалото е без значение.

Какво шеметно бъдеще го очакваше да обича и да бъде обичан от тази красива жена през останалата част от живота си!

ЕПИЛОГ

— Даян? Даян!

Тя бавно се размърда, протегна се и се усмихна, като си спомни защо толкова ѝ се спеше — Рийс я бе събудил рано тази сутрин с такава настойчивост, че и двамата бяха останали без дъх. Би било добре, ако можеха да подремнат, ала задълженията ги погълнаха и сутринта вече бе изминала, когато няколко минути да си отдъхне в дневната на красивата провинциална къща, която бяха купили.

Не ѝ беше трудно да се досети, какво е накарало Рийс да се разтревожи така.

— А, ето те — рече той с облекчение, застанал на прага напълно объркан.

Даян не можа да не се засмее и отиде при него, за да поеме едното от увитите вързопчета, които той държеше.

— Стерилен, а? — закачи го тя, като взе едното бебе, а после и другото. И двете бяха гладни и плачеха. Явно затова Рийс имаше такъв объркан и измъчен вид. Техните близначки сякаш бяха програмирани да правят всичко едновременно. И бедният Рийс, толкова способен в бизнеса, не можеше да се справи и с двете едновременно.

— Не си ми казала, че твоята баба е близначка — припомни ѝ Рийс и седна да погледа съсредоточените си дъщерички, които Даян кърмеше. Удоволствието, изписано на лицето му, не беше по-малко от тяхното.

— Ти беше стерилен, забрави ли? Затова реших, че не е необходимо да знаеш — усмихна му се нежно над двете русокоси главици.

Все още помнеше невероятната радост, когато разбраха, че ще имат дете. И все още се усмихваше при спомена за обърканата физиономия на Рийс в нощта, когато тя роди не едно, а две бебета, и двете момиченца — съвсем еднакви! Ехографите не бяха показали такова нещо, затова очакваха само едно. Тя обичаше Александра и

Виктория със същата пламенност, както ги обичаше Рийс, макар да го хвърляха в паника от време на време.

— Благодаря на Бога, че станах баща още веднъж, преди да ми се роди и внуче — каза прочувствено.

— Съвсем навреме — засмя се Даян. — Детето на Мади трябва да се роди след три седмици.

Въпреки трънливите пътечки на връзката им, бракът на Крис и Мади беше щастлив. Те бяха въодушевени от мисълта да имат дете. А Крис бе не по-малко шокиран от баща си, когато се родиха близначките.

— Ако и на тях се родят близнаци... — усмихна се Рийс, все още омаян от двете малки същества в ръцете ѝ, станали вече на по два месеца.

Даян не се съмняваше, че когато пораснат, малките дяволчета ще въртят Рийс на малкия си пръст. Както и че той ще ги глези и обича.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.